

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

ספר הכללים הקדמה אות א'

אסור להתבונן בו ית', אבל בפעולותיו, סדר בראשית, מצוה להתבונן בחכמה ובינה שבהם כדי להללו. השורש ברצונו לברא בריאה בהיסוד הכל כי עליו הוא עומד והוא תכליתו דהיינו יסוד עולם התחתון (מלכות דאצילות) הוא על המ"ס שמשם כל תהלוכות ההנהגה הכבשי דרחמנא, והיא מלכות דאצילות נקרא חכמה ועירא חכמה תתאה. השמים שייכים לתבונה להבין דבר מתוך דבר שהם משפיעים לארץ והם יודעים כמה ומה להשפיע.

רק מדברים ממלכות דא"ס ולמטה, והמלכות היא מלשון המלכה ועצה איך להיות יסוד כל הבריאה וסוף גילוי זה הוא מלכות דאצילות (כמש"כ מגיד מראשית אחרית) שהוא ג"כ שורש נעלם לבי"ע תכלית הכל שהכל יעלה במעלה ויאירו כל א' בשני ללא מסכים כל בי"ע נברא לגלות כבודו ית' לכן יש מקום למלכות לפני בריאת העולם תכלית האחרון שתייחד הכל כגילוי א' עד מלכות דא"ס והוא המלכות דלעתיד תיקון דלעתיד - תלוי בתיקון העולם התחתון

כל צבאות העולם משתתפים בתיקון העולם, אבל נשמת ישראל מן פנימיות המלכות דאצילות עד מלכות דא"ס, ומלאכים מהחיצוניות ועבודתם רק משפיע בחיצוניות אבל תורה הוא מאור דעת העליון מרזא דא"ס בסוד עולם המלבוש ולכן צדיקים עולים תמיד אבל מלאכים לא עולים בכלל, אבל לבסוף מלאכים יתעלו להיכלל עם נשמת ישראל.

יש המון סוגי מלאכים כמו שיש המון סוגי יהודים, ויש למלאכים חיובי עבודה, ואין להם בחירה, והתכלית של העבודה כדי לסבב על עצמן זיו וזוהר דאור התכלית האחרון על ידי עבודתם, וזה רק שייך על ידי צדיקים שימושי מלאכים התחיל לאחר חטא עץ הדעת כדוגמת שיצ"מ היה צריך להיות על ידי הקב"ה ובסוף על ידי משה, וכן במדבר הכל נעשה על ידי הקב"ה בעצמו, לאפוקי בית דין של מעלה שאינו הנהגה ישירה. שהתורה שהיא מתקנת הכל לפני החטא היה שייך לכולו טוב, וזה תורתו של הקב"ה ואחר כך זה בלבד, וזה לבושים של מט"ט או של בריאה, ולכן יש אסור ומותר וכו', ואז היו המלאכים לתקן חיצוניות דאצילות, ואנחנו פנימיות דאצילות, ואחרי החטא התורה בלבד ומתקן

כל הנ"ל להוכיח דעת הרמב"ם שכל הנבראים עיקרים ובתכלית, על אף שהעיקר ישראל כל הבריאה במהלך של פעולה ותכלית, ואפילו התיקונים של ימות המשיח וחד חרוב, ואלף הח' וט' הם במהלך לקראת תכלית, והתיקון התכלית היא בג' בחינות כלליים, בג' בחינות כלליים, א' אחרי פטירת אדם במקומו בגן עדן, ב' בתחיית המתים שהוא התיקון של ימות המשיח, ובשניהם משתתפי מהמלאכים כטפל לצדיקים, וג' חידוש העולם לאחר אלף השביעי, ואז כולם מתייחדים יחד באור האחדות הנעלם גם המלאכים וגם הצדיקים

כל גילוי היא נעשה לצורך התחתון ממנו, וכל העולמות כולם הם פרצוף אחד, וכל תחתון מהעליון בבחינה של סיבה ומסובב ז"א שהם מאוחדים למציאות אחת לאפוקי פועל ופעולה שהם נפרדים

כל עליון סיבה לתחתון וזה לא בעיקרו ובעצמותו הפנימית שבתחתון כי בזה הקב"ה לבד הסיבה לכולם. כל המציאות בכלל ובפרט כלול בנרנח"י שהם אבי"ע, והאצילות דכל מציאות הוא שפשו ית' וזה פשוט שהוא ממנו עצמו ית' ולא על ידי מסך, וגם בחינת הבריאה שהוא יציאתו יש מאין נעשה מהקב"ה בעצמו, וזה שייך ליום הראשון של מעשה בראשית, ושאר הימים שייכים ליצירה ועשיה שבהם, ומכאן והלאה כל עליון סיבה לתחתון, אבל שורש כל גילוי זה רק כלל ישראל והתורה, ורק על ידי ישראל נתגלה גילוי ית'

יש למלאכים עוד מציאות חוץ משימוש הצדיקים שזה נעשה ברצון, אבל במה שנעשה בעולם הטבע לא נעשה ברצון אלא מאליו. וזה ענין המזל, שיש לכל דצח"מ, אבל יש לכלל ישראל כח להתגבר על זה ולשנותו, ששורש כלל ישראל במזל דא"א שהם מבועים שיוצאים ממ"ס שהוא סוד כל כבשי דרחמנא.

יסוד הדצח"מ הם מזלות שברקיע והם בעולם העשיה בסוד בהמה, והנהגת כלל ישראל בעולם היצירה שהוא רוח הכללי דכלל העולמות בסוד אדם. על אף ששורש כלל ישראל במזל דא"א אבל זה רק בהעלם גדול ובבחינת שורש השרשים, ואפילו הגילויים של יצירה רק באים דרך עולם העשיה, אבל עיקר חיותם ביצירה.

על ידי חטא עץ הדעת נתרבה ונתגדל הקלפי העד ראש הבריאה, ולכן יש למלאכים עוד עבודה והיא ללחום נגד היצר, וכל חוץ המלאכים במעשים טובים דישאל, וזה רק שייך כך שמאז החטא אין העולם יכולה לקבל אורו ושפפו בלתי לבוש.

כל מלאך היא גילוי פרטי של כח אחד, וכלל ישראל כל אחד כולל בו כלל העולם כולו עולם העשייה לפני החטא היה בנוק' דאצילות חוץ מהי' תחתונות דעשיה היו נמשיכם ויורדים בו' ראשונות דבריאה, ואחרי שאצילות דעתה שהוא עשיה דאז היא בבחינת חיה כללי דעולמות, ולכן אין בו לבוש בגוף, לכן אז העולם ואדם היו יכולים לקבל אורו ית' בלי לבוש.

פתיחה

כלל א'

ענף א'

כל התהוות המציאות דכל העולמות נסדר בד' בחינות, והם התפשטות הראשונה והסתלקות הראשונה, והתפשטות השניה, והסתלקות השניה.

נתייסדו אלו כך לעשות ירידה מעולם עליון עד העולם הזה, ועלייה לבסוף בתיקון להעלותם עד אין סוף, וכאן כל שורש חסרון והשלמה.

בהתפשטות הראשון האור שצריך להיות שורש למציאות אותו העולם יוצא ממקורו ויורד ממדרגתו ומתפשט בחלל הצמצום ומתפשט עד סוף המקום אשר עתיד להיות העולם שתחתיו, ועל ידי יציאתו וריחוקו ממקורו נצמצם על ידי זה ונעשה ראוי להיות שורש לאותו עולם, שהרי לפני כן היה בגדר אין, ומאחר שנעשה ראוי להיות שורש לעולם שתחתיו נעשה השורש הראשון אשר כלול בו בהעלם, וזה תיקון האורות, וגם על ידי זה נתעבה ואותו העביות הוא שורש הראשון לכלים דאורו עולם, וזהו תיקון הכלים.

התפשטות הראשונה אינו שורש ממש של העולם התחתון אלא רק השורש בהעלם, הן לאורות והן לכלים, שהרי התפשטות האור לא נשאר למטה כלל אלא חוזר ומסתלק, ומקומו לעולם בעולם העליון, ע"כ בענין האורות.

וכן בענין הכלים, העביות מהתפשטות הראשון היא נשאר למטה והיא שורש נעלם לכלים.

סוף התיקונים הנ"ל בהסתלקות הראשונה, שהרי בשעת ההתפשטות הכל מלא מאורו.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

הן ההתפשטות והן ההסתלקות הם צמצומים, ההתפשטות שהרי הוא יוצא ממקורו ויורד ממדרגתו, והסתלקות בעצם הוא צמצום.

התפשטות הראשונה, על אף שהיא נתמעט, אבל מאחר שהוא מהמציאות דעולם העליון לא היה אפשר לאותו עולם לצאת על מדריגה תחתונה, אבל היא עומדת באמצע ושואבת מלמעלה ונותנת למטה.

ההסתלקות הראשונה היא צמצום ומיעוט, והוא עליית מ"ן וגורם יחוד עליון למעלה למעלה והוא היה לצורך ההתהוות העיקרי דאותו עולם, ונולד על ידי זה האור העיקרי דאותו עולם, והוא אור ההתפשטות הב', והוא קו דק מהאור ההתפשטות הראשון, והוא נכנס בתוך העביות הנשאר מאור הראשון, ונקנה באור עביות גם כן, ואותו העביות הם הכלים העיקריים דאותו עולם.

הכלים נשלמו רק בהסתלקות השני, ההתפשטות והסתלקות השני נוהגים תמיד בכל משך ימי עולם, שכל ההסתלקות הוא עליית מ"ן, וזה גורם יחוד ותוספת אור להוליד אורות חדשים.

היחוד נעשה בעליית המ"ן הוא ההכנה להיות שורש ומשפיע להוציא ענפים ותולדות, לכן הוא מעורר בחזרתו למעלה יחוד עליון, שכל קבלת אור מלמעלה הוא רק לפי ערך שמשפיע למטה.

כל השפע שממנה נעשה ונבנה המציאות דכל עולם היא על ידי ההסתלקות הא' והב' שהם מעלים מ"ן להוריד אור, והסתלקות הב' הוזה היא תמידי וזה או בגדר חיות או תוספת, ולעתיד יהיה ההסתלקות הב' בסוד חד חרוב, ואז יתקונו הכל לתיקונו האחרון.

סוד אלו ד' בחינות הם משתמשים הן לצורך מציאות כל עולם לפי מציאותו עתה, והן לצורך תיקונו לעתיד, והם סוד ד' אותיות שם הוי"ה, אשר הוא איסור ושורש לכל העולמות.

ענף ב

סיבה הראשונה למציאות היה מש"כ כד סליק ברעותא, שהוא עליית מ"ן, אבל קשה איך עלה מ"ן הרי לא היו תחתונים.

התחלת הכל היה מכתר שנזדווג מיניה וביה, וכתר הוא הרצון.

כלול בכל עליון בתחתית שלו כל שורש התחתון, ולכן כאשר הגיע העת לצאת מכח לפועל, והיה מ"ן עולה מסופו לראשו, והיינו מהמלכות שבשורש העליון של התחתון, שהוא המלכות ההתפשטות הראשון.

ולכן נקרא שהתפשטות הראשון בסוד נפש, שכל רישומו הניכר בעליון רק ניכר בחלק התחתון דעליון.

אבל עיקר רושם אור הוא לצורך התפשטות הב' שהוא עיקר המציאות דתחתון, ועד ההתפשטות השני הוא סתום ונעלם.

השורש הפנימי להתפשטות הראשון הוא הרצון והכתר להתפשטות הראשון, וכאן סליק ברעותא למברא עלמא שהעולם הוא התפשטות הראשון, ואז היה אותו דבר בתוך התפשטות הראשון לצורך התפשטות השני שהיה עלייה מיניה וביה לכתר שלו, ואם כן לשון הזהר שייך גם להתפשטות הראשון וגם לשני.

כלל ב' ענף א'

בביאור הד' בחי' בכל עולם ועולם, העולם הראשון הוא עולם דקו וצמצום, והוא בכלל עולמות דא"ס, שא"ק הוא ממוצע בין אצילות לא"ס.

התפשטות הראשון דעולם הקו וצמצום, הוא אור א"ס הממלא כל החלל דצמצום, שלפני כן אמיתתו הנעלמה היה הדבר היחיד, ואסור לקרותו בשם אפילו בשם א"ס ואסור להרהר בזה, וכאן ירד לבחי' א"ס שהוא גילוי פשיטותו.

אותה ההתפשטות היתה בכל מקום אשר בו אח"כ יהיה מקום הצמצום, וצמצום זו כלל בתוכו כל צמצום וצמצום פרטי, וכן צמצום הראשון הוא שרש נעלם לכל בחי' מקום הנושא את כל.

התפשטות הראשון הוזה נעשה רשימו ושורש נעלם לכל העולמות.

אחרי שהגיע עד סוף אותו מקום חזר ועלה, וזה הצמצום, והוא ההסתלקות הראשונה, ונעשה על ידי זה בכל מקום של ההסתלקות בחי' חשכת ועביות, וזה נעשה על ידי פעולת ההסתלקות עצמו, והוא גילוי דין, ושורש דבחי' כלים.

מה שנסתלק נשאר כמקיף, ולכן אפשר לקרותו בשם א"ס המקיף, וכן הקו הנמשך ממנו נקרא קו דא"ס. וב' אלה הם שרשים של נחש בריח ונחש עקלתון שבסוד צ"פ א, וזה שורש דר"ן, אשר מזה הוזה כל העולמות כולם.

ענף ב'

הגילוי דאור א"ס היא שורש לכל העולמות כולם, והכל יצא מנקודה האמצעית שהיא יסוד ומלכות דא"ס שהוא הקו והצמצום, א"כ כל העולמות של גבול מיוסדים על בלתי גבול, וכל התגלות של הא"ס היא רק מה שנוגע לעולמות.

ענף ג' אות א'

על פי הנ"ל אפשר להבין דברי המדרש התנה הקב"ה עם מעשה בראשית לעשות נס (ב"ר פ"ה פ"ה, וכן זהר ויקהל קצח ע"ב), והרמב"ם התקשה בזה במורה נבוכים.

[ה] כל הטבע עומד על רצונו ית' וזה התנאי שרק יתקיים אם יהיה לתכלית רצונו ית' ואם לא יקיים אז יהיה נס ושינוי הטבע וזה יבא ממנו ית' ללא התלבשות בכח הטבע כלל, וזה כעין בריאה חדשה, אבל גם הנהגה הניסי וגם הטבעי שניהם שקולים ויסוד אחד לשניהם שהוא רצונו ית', אבל עכשיו במשך ימי עולם הוזה הרצון הניסי נעלם, והניסים שה' עושה עמנו הגם שהם נגלים לנו אבל למי שאין לו חלק בהם הם נסתרים, ולעתיד יעלה אותם ליחודו ית'.

[ו] בעת בריאת העולם והטבע ה' לא יסד לטבע יסוד בפני עצמו אלא הכל תלוי תמיד על רצונו וזה שורש לנס תוך נס.

[ז] נס דבר חדש שנעשה ונתחדש ממנו ומעל הטבע, והטבע של כל בריאה קבל על עצמו לעשות הנסים נגד טבעם, וזה צער לממונה על הדבר שעשה הנס לעשות נגד טבעו, כשלא נעשה על ידי שליח או מלאך אחר, אלא מרצונו ית'.

[ח] נס אברהם אבינו באור כשדים היה יותר גבוה משל חנניה מישאל ועזריה, ששל אברהם נעשה על ידי הקב"ה ושל חנניה משאל ועזריה על ידי הקב"ה דרך שר האש, שזכותו יותר גדול, ואפשר שנס יוסף בתוך הבור של נחשים ועקרבים היה ברמה של הנס של אברהם אבינו.

[ט] קשה שבעלי גמרא עשו כאלה נסים בלי חידוש? תננה כח לאלה שהיו מזמן בית שני עד סוף מייסדי תורה שבעל פה כחות דמעשה בראשית, ולכן לא היה שינוי טבע אצלם אלא סדרי בראשית נמצאים בידם, שאז נפתחו השמים ונתגלה מעשה מרכבה ומעשה בראשית, וכל צדיק גמור אין לטבע עליהם שום שליטה כלל, ולכן לא נחשב זה לנס ונעשה כלאחר יד [אמנם במקום רבים נזהרו שלא להורות הוראה לרבים], ולפני זה רק יחיד סגולה יכלו לעשות כאלה דברים, ולא כל אחד שהכין עצמו לזה, ולכן דווקא בית שני קדשה לעתיד לבא ולא בית ראשון, שאז נמסר להם כל שליטה על כל מעשה בראשית, וכל שערי תורה פתוח לפנייהם, וזה נעשה שרק כך יתקיים השכינה במצב כזה.

[י] עיקר גילוי דא"ס היא לעתיד אבל עכשיו נתגלה הארה ממנו בנסים, ועליו קיים כל העולם ולכן מובן התנאים הנ"ל, וכולם טמונים באור של יום הראשון, וזה יתגלה בעיקר רק לעתיד, ומה שנראה עכשיו היא רק הארה של זה.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

האור הגנוז הנ"ל הוא מאור דאוריא עלאה, ונגנו בקד"א ביום הראשון דמעשה בראשית, והאיר דרך הקד"א ג' ימים ראשונים, ואחרי כן במאורות האיר שם מ"ה, שהוא תולדתו, וגם הוא נעלם בחטא דעץ הדעת, ואז נעשה עולם התהו, ולכן אור הניסי וכח הטביעי שהם נגלה ונסתר, זה רק אחרי החטא, אבל לפני כן היה אור המ"ה מאיר בתוקף אורו. ויש כמה ענינים בטבע מעין האור הנסיי, משום שכל כח הטבע שהטביע הקב"ה בסדרי בראשית, הנה התייחד מאז עם אור הנסיי יחד.

הצדיקים התפללו שיתנהגו איתם בהנהגה זו, ואם כן הניסים אינם גילויים חדשים אלא טמונים בעצם הבריאה. כמו שכל התפשטות הראשון לא מבחינים בו שום דבר חוץ ממה שנוגע לשורש דהתפשטות השני, כך אין מבחינים בא"ס אלא רק מה שנוגע לשרשים הנעלמים דעולמות וזולת זה אסור לדבר ולהרהר בו כלל וכלל.

בהתפשטות הראשון יש ג' מיעוטים א' רק יוצא מהמדרגה התחתונה שהרי כל יציאתו כדי לעשות שורש לעולם חדש ולכן זה צריך להיות למטה לגמרי מהעליון, ובאור המועט שבו.
ב', סדר דרך מיעוט שיציאה ממלכות עד כתר ולא הפוך (זה דרך מיעוט בגלל שהקטן הוא יותר נקל להתעבות והוא גורם לאחרים להתעבות עוד יותר), ועל אף שעיקר העביות מתגלה בהסתלקות גם בהתפשטות יש בזה מיעוט הארה.
ג' הי"ס שיצאו בהתפשטות הראשון יצאו כולם אבל לא היו שוים בענין השלימות, שהיו צריכים ה' פנימים וב' מקיפים, שא"א היה שלם רק בנפש שלו, ובאב היה רק בזו"ן שלו, ואמא היתה שלימה בפנימים וחסרה ב' מקיפים, וזו"ן היו שלמים בה' פנימים וב' מקיפים.
מג' מיעוטים אלה סוד הג' כלים שהם כלים דנר"נ זה מעובה מזה.
כלל ד ענף א

התפשטות הראשון דעקודים, נובע מלובן העליון שהוא טיפת הלוכין מרזא דזווגא דעלאה דאוריא ובוצינא. קד"א ומו"ס דא"ק, ואח"כ ע"י רזא דחיך ושיניים ולשון, וכן הזיווג הנעלם בפה דא"ק (של חיך וגרון), ומשם יצא אור התיקון דנקודות, והם נקראים ברורים על שם הצחות, ועל שם היחוד והקשר.
קשה לשון האר"י 'כל אלו הבחי' שהם עקודים נקודים ברורים לצורך האצילות שיאציל אחריהם' כי הרי הברורים הם האצילות? פשר הדבר שיש לכל עולם ג' בחינות התפשטות הראשון התפשטות השני והי' שרשים הפנימים להתפשטות הראשון.
העקודים והנקודות והתיקון כולם נובעים מהס"ג הכללי דא"ק [שנפרט ל"ג מערכות שהיא עיקר כל הספר], שהוא המו"ס דא"ק רישא תליא, עקודים מהע"ב דס"ג, והנקודות מהס"ג דס"ג, והמ"ה דתיקון נובע מהזיווג דע"ב וס"ג הכללים.
דמ"ס וההתפשטות הראשונה עצמו הוא הי"ס דמ"ס, והתפשטות השני היא הי"ס דב"ן דב"ן דס"ג דמ"ס, והשורש של האוון בס"ג דמ"ס והוא עצמו י"ס דס"ג דמ"ס דמ"ס, והתפשטות השני היא י"ס דב"ן דמ"ה דס"ג דמ"ס, והשורש של האוון בס"ג דמ"ס והוא עצמו י"ס דס"ג דמ"ס דמ"ס, והתפשטות השני היא י"ס דב"ן דמ"ה דס"ג דמ"ס, והשורש של האוון בס"ג דמ"ס והוא עצמו י"ס דס"ג דמ"ס דמ"ס, והתפשטות השני היא י"ס דב"ן דמ"ה דס"ג דמ"ס.
יש גם ג' בחי' אלה למ"ה וב"ן הכללים והם יצאו מטיפת הלוכין דמ"ה וב"ן דס"ג דמ"ס.
וזה מש"כ סוד לובן העליון הוא היה עושה את העקודים נקודים וברורים לצורך האצילות שיאציל אחריהם, שהלובן עליון לנקודות הוא הב"ן הפרטי דמ"ה וב"ן דמ"ס, ושל הברורים הוא המ"ה הפרטי דמ"ה וב"ן דמ"ס, וגם הפנימיות דב' שמות ב"ן הנ"ל, ומ"ש לצורך האצילות שיאציל אחריהם זה על ה' שמות ב"ן הנ"ל, כי הם עיקר כל האצילות שהוא כל המ"ה וב"ן הכלליים.
כל הי"ג מערכות הם רק כללים שמתפרטים עד אין חקר שהרי הב"ן דס"ג דמ"ס דמ"ס היא כל עולם העקודים.
ענף ב

כמו שמו"ס דא"א מתפרש לג' פעמים ד' ד', כך מו"ס דא"ק, וגילוי המו"ס היא האח"ף, ועל אף שעיקר מציאותו של המו"ס למעלה מהאזניים במוח, אבל באזניים, שהוא בחי' הבינה ובחי' הס"ג שבו, ראשית גילוי אבל למעלה נעלם, והעקודים בא"ק הם כדוגמת הת"ד דא"א, והע"ב דמו"ס שהוא כתר וחכמה שבו נשאר נעלם, וכן הוא ב"ג ת"ד דא"א שמתחילים מבינה, כי הוא מיוחד עם רישא תנינא שהוא כולל לגלגלתא אוריא וקד"א
מש"כ שהדיקנא מתחיל מס"ג שהיא בינה, כוונתו לישסו"ת, וישסו"ת כוללים זו"ן, נמצא כי הסמ"ב דמו"ס הם בינה וזו"ן דמו"ס דא"ק והם השרש שרשים דכל הגילויים כולם, שהדיקנא הוא הס"ג ואותן המ"ה וב"ן הם שורש השרשים דכל הנקודות והאצילות, אבל למעלה שהוא הע"ב דמו"ס אין לו גילוי כלל, שנכלל עם הע"ב הכללי שהוא הגלגלתא כנ"ל.
אפילו שהרב אומר שאח"ף היא מהע"ב דס"ג, זה ביחס ללובן עליון שבעקודים שהוא יוצא על ידי הזיווג דע"ב דמו"ס עם הס"ג דמו"ס, וזה יוצר כל העסמ"ב דס"ג דמו"ס, שהסמ"ב דס"ג הם השרשים הפנימיים דאח"ף, והע"ב דס"ג הוא כללותם, שאין לו גילוי בפני עצמו, ועל הע"ב הזה מתכוין האר"י שהוא כללות האח"ף? is this clear it is really hard?
אם כן יש ג' מיני ע"ב שהם נעלמים והם ע"ב דא"ק ע"ב דמו"ס וע"ב דס"ג דמו"ס והם סוד שורש הג' צחצחות אשר למעלה מהאצילות, והעקודים, והם סוד שורש הג' מיני י"ג חוורתא (ע"ב דא"ק) והי"ג נימים (ע"ב דמו"ס) והי"ג ת"ד (ע"ב דס"ג דמו"ס), והם חב"ד.
ענף ג

הגם שכל שליטת העקודים בשם ס"ג אבל זה רק על ידי יחוד דאור המלכות דא"ס שכל גילוי ית' בכל העולמות הם רק אור המלכות דא"ס עד מלכות דאצילות ונתפשטו מגילוי לגילוי על ידי הצמצום שבכל עולם ועולם, והן מלכות מלשון המלכה להמציא (דא"ס) והן המלכה איך להנהיג (דאצילות), שהוא מנהיג כל עולמות ב"ע, ובגלל הירידות על ידי הצמצומים נתעבה האור ונחשב כל עליון לבחי' פנימיות וכל תחתון לבחי' חיצוניות אליו, וכל הארת עליון לתחתון זה תמיד בעליה וירידה על ידי התיקונים שלנו, ושייך שיתיחדו כל כך עד שנעשים שוים זה לזה, ולעתיד הכל יתגלה כלאור מלכות דא"ס
אבל יציאת כל אחד הוא רק משפעת אור א"ס הנמצא תמיד במלכות דאור א"ס, אבל המשכת שפע מהמלכות דא"ס בבחי' יציאה מן הכח אל הפועל היא רק על ידי הצמצום, שרק על ידי הצמצומים יוצאים כל תחתון אל הפועל, אבל מזה שכולם יצאו ממלכות דא"ס אם כן כולם אלהו"ת שעצמותם רק אור א"ס עצמם, אבל זה רק עד סוף האצילות.
אבל אחרי זה אינו מתייחס עוד עצמות עם המציאות אלא כל עולמות ב"ע הם תוצאות יש מאין, ולא נעשה חד עמהם, ואינו מתייחד עמהם והם אינם אלהות כלל וכלל אלא הם בריאה חדשה, אלא הם רק תלויים עליו ית', ואינם אלקות.
אבל כולם עומדים על אור מלכות דאצילות והוא בבחי' נשמה לנשמה להם והוא נושא כולם והוא שכנינו ית' השוכנת למטה, אם כן באמת כל העולמות הם כללות אור א"ס
אם כן עצמות הוא אחד בכל העולמות מהמלכות דא"ס עד מלכות דאצילות וכל החילוקים רק בבחינות הגילויים.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

כלל ה ענף א

התפשטות הראשון דאצילות היה בתוך רגלי א"ק והוא מ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג דא"ק. בהתפשטות הס"ג למטה אין מקום לגילוי האצילות שכל זמן שהיה עדיין אותו תוקף אור בכל גילוי לא היה אפשר שיתהווה שם מבחי' אצילות מאומה, אלא רק אחרי פריסת הפרסה. אחרי שידוע שכל עסמ"ב כלול מעסמ"ב לכן מובן שהתפשטות הראשון היא כנ"ל המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג דא"ק, בעיקר זה ס"ג אבל הע"ב הוא נכלל בפנימיות הס"ג, וזה כמובן עם הקו דא"ס בתוכם. ומוזה נעשה כלים לאצילות כמו שמכלל התפשטות הראשון נעשה כלים, וזה כי עיקר מקום של התפשטות הראשון היא למעלה ורק העביות נשאר למטה, והוא התעבה יותר על ידי התפשטותו למטה. ואח"כ נתלבש אור א"ס בתוכם בהתפשטות השני, וזה עד סוף רגלי א"ק שלמטה מזה היא בי"ע. ואחר כך יש הסתלקות השני בסוד חדשים לבקרים לחדש הכל בכח חודש כדי שלא יבטל הכלי מכל וכל. ועליה זו נעשה על ידי ההכאה בהפרגוד דהיינו הבינה, וכל האורות ומוחין ממנה לכן היא גורמת עליותם וחזרתם.

ענף ב

לפי דברינו התפשטות הראשון לאצילות הוא מהא"ק עצמו על ידי הקו דא"ס, וזה צריך להיות מהעקודים שהוא ממוצע בין א"ק לאצילות?

א"ק יש לו כל הבחי' שיש באצילות, ולכן העקודים הם הדיקנא שלו, ומסוף הדיקנא מתחיל האצילות שהוא זו"ן שבא"ק, וכן כמו שבא"א דאצילות המו"ס הוא הס"ג בפרטות המוחין אבל בכללות המו"ס רק מכלל הע"ב הכללי, לכן אפשר לקרא לאח"ף ע"ב או ס"ג אפילו שהוא באמת ס"ג.

אבל בגלל שא"ק הוא מעולמות א"ס וכל הבחנות הפרטים שבו הוא בהעלם גדול, לכן כל השם ס"ג נחשב עם המו"ס לאחד, לכן התפשטות הראשון דאצילות מהשם ס"ג הכללי מהאזניים ולמטה, אבל בדיוק עיקר הס"ג הכללי גם בא"ק היא רק או"א שבו הנכללים בעקודים, והנה"י שלהם התפשטו שהם המ"ה וב"ן הפרטיים שבהם ממקום הטבור דכללות הא"ק עד סוף רגליו לצורך התפשטות הראשון דאצילות, וזה באמת השפעת העקודים.

ולכן עכ"ז שעקודים ממוצע בין א"ק לאצילות, נמשך עיקר קבלת האצילות מהעקודים רק דרך או"א שבא"ק שהם למטה מעקודים, והם ממוצעים בין עקודים לאצילות כמו שזו"ן רק מקבלים מה"יג ת"ד דרך או"א.

כלל ו ענף א

יש ג' הבחנות בא"ק, א' עד הטבור שהוא עיקר המציאות, ב' עד סוף רגליו שזה בסוד תוספת והתפשטות הראשונה דאצילות, ג' אחרי פריסת הפרסה וזה גילוי הזו"ן שהוא האצילות, דלפני התפשטות הראשונה דאצילות מתחת לטבור דא"ק היה מקום פנוי כמו כל הצמצום.

ע"ב הכללי עם הקו דא"ס שבפנימיותו הם לעולם על עצמותו לבר ללא התלבשות כלל, והוא מהתחלת הקרקפתא עד מקום הטבור מבפנים, ועליו הס"ג כולל כל פרצופי או"א שבו, והם ד' בחינות, אין א"א ואו"א, אין' הוא מהקרקפתא עד המו"ס דהיינו הוא עד שם ללא התלבשות, והמו"ס מלביש על ה'אין' הוא עד הגרון, וזה גילוי ללא התלבשות ואח"כ אבא הוא מהגרון עד חזה, והוא ע"ב דס"ג, ואמא מתחת לחזה עד הטבור והיא ס"ג דס"ג.

הבחנה ה' הוא מ"ה וב"ן הפרטים דע"ב וס"ג הכללים דא"ק, והוא הנה"י, וכל נה"י לבר מגופא, דהיינו רק לצורך התחתון כי שהם שורש התחתון בעליון, והנה הפנימים שהם סוד תרין בייעין ואמא הם באים בסוד תוספת מהמוחין, ותוספת זו על ידי המזלין.

הבחנה ה'ג' הוא הסתלקות הראשון לאצילות והוא חזר למקומו למעלה מטבור דא"ק ששם מקומו (כמו כן יש גם ג' הבחנות מתחת לפרסה שייך לא"א וכן לאו"א), התפשטות זוהי היה מע"ב דא"ק ומהקו א"ס שבתוכו, ומע"ב דס"ג (אבא דא"ק) וס"ג דס"ג (אמא דא"ק) דא"ק, ורק נזכר בע"ח השם ס"ג כי היא מלבישה אלה שלמעלה ממנו.

עיקר יציאת מ"ה וב"ן הכללים הם רק מהאו"א דא"ק שהם ע"ב דס"ג וס"ג דס"ג, והתפשטות הע"ב דא"ק שהוא כתר דא"ק ובתוכו קו הא"ס הם רק בבחי' שורש לתוספות אור ומוחין, כדוגמת כל עולם ועולם.

אבל עצם עולם אצילות למטה הרבה מא"ק ורק מקבל דרך עקודים.

יש להדגיש שבעקודים עכ"ז שהיה ב' התפשטויות וב' הסתלקויות, אבל לא נפרס פרסא כמו באצילות ואדרבה עולה תמיד למעלה לינק, ולכן נחשבים עקודים וא"ק לאחד וכל ההבדל בין התפשטות ראשונה לשנייה היא, רק זה כתר וזה למטה ממנו, ולכן נחשב העקודים מעולמות דא"ס.

עכ"ז אצילות נעשה מהתפשטות דא"ק עצמו, ולכן נחשב האצילות עם הא"ק לפרצוף א' זה מהטבור ולמעלה וזה מהטבור ולמטה.

ענף ב

התפשטות הראשונה דאצילות הוא מהמ"ה וב"ן הפרטיים של הע"ב דס"ג ומהמ"ה וב"ן הפרטיים של מס"ג דס"ג ומהמ"ה וב"ן הפרטיים של הע"ב הכללי והם מהווים המ"ה וב"ן הכללים דא"ק שהם בחי' נפש ורוח שהוא עיקר מדרגת המציאות כי הנשמה למעלה.

כתוב במבו"ש שאי אפשר להוציא שום אור אלא רק על ידי זיווג, ולכן כאן הע"ב דס"ג שהוא בחי' או"א עלאין הכללי דא"ק וס"ג דס"ג שהוא בבחי' ישו"ת הכללי דא"ק, ונולדו המ"ה וב"ן הפרטיים של כל א' על ידי הזיווג שלהם, בכח ושפעת אור שמקבלים מהעקודים וכן מלמעלה למעלה עד רום המעלות.

בכל טפה זרעית דווג יש ב' בחי' א' הוא בירור הולד עצמו שהוא עצם מציאותו והנקודה העיקרית שבו, וזה ניתן מהמאציל ית' באו"א, וזה מצד המ"ה שבו, ויש עוד בחי' מצד הב"ן שבו והוא מתברר ועולה ממטה למעלה.

הנקודה העיקרית שבו הוא במלכות דאו"א שהוא בעט"י שבהם והוא בבחי' הב"ן שבהם, אבל חלק דאו"א המשתתפים עמו הוא בנה"י שבהם, והוא מהמ"ה שבהם, וזה המ"ה וב"ן הפרטיים שבע"ב וס"ג הכללים המוזכרים לעיל, אבל התהוות מציאותה הוא רק במלכות דעליון.

ענף ג

התפשטות הראשונה דאצילות שרשו בלובן עליון שהוא מזווג נעלם דאירא ובוצינא שבקד"א ומו"ס שבא"ק, וזה שורש לעקודים ואבי"ע וכל ההנהגה שבהם, הן של עתה והן של לעתיד לבא.

בפרטות הוא מהמ"ה וב"ן הפרטיים של הע"ב דס"ג ומס"ג דס"ג ומהע"ב הכללי וזה כולל נקודות, תיקון, ותוספות אור שעתיד להתפשט באצילות.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

הע"ב כללי שהוא בחי' א"א שבא"ק הוא בבחי' ב' שהם ד', ב' כי הוא שורש לאו"א שממנו נעשו וגם הוא בפנימיותם, ועוד ב' כי העיקר שלו הוא לצורך תוספות אור ומוחין ולגילוי אור א"ס בהם, וכל זה היה כלול בהתפשטות הראשון. התפשטות הראשון דאצילות כולל התפשטות דאבא (או"א) דא"ק, והם המ"ה וב"ן הפרטיים דמ"ה דמ"ס, והתפשטות הראשון דאמא (ישו"ת) דא"ק שהם המ"ה וב"ן הפרטיים דב"ן דמ"ס, ושורש התפשטות הראשון הוא מהע"ב וס"ג הפרטיים שבב' בחי' הנ"ל, אבל המ"ה וב"ן הכללים דמ"ה וב"ן דמ"ס לא נתגלו אלא רק בהתפשטות השני. נולדו המ"ה וב"ן הפרטיים הנ"ל (דהיינו דע"ב דס"ג וס"ג דמ"ס) על ידי שפעת אור העוקדים, שהע"ב וס"ג הנ"ל הם בחי' או"א דא"ק, והם כלולים בת"ד בב' מזלין דא"ק, שהם ע"ב דע"ב דס"ג וע"ב דס"ג דס"ג, והמ"ה וב"ן הפרטי של ב' מיני הע"ב הם נותנים שפע לב' מיני ס"ג.

ענף ד
התפשטות הראשון דע"ב הכללי שהוא א"א דא"ק הוא מתפשט באו"א דא"ק והיה לב' סיבות, א' לצורך עיקר מציאותם דאו"א דא"ק והוא עצם מעצמיהם, וב' לצורך תוספת אור וברכה לגילוי אור א"ס שיתגלה באצילות על ידי האו"א דא"ק. אורו דע"ב הכללי הוא כל הי"ג מערכות של הספר כי הם פרטים דמ"ס ומ"ס הוא עיקר הא"א, וזה כולל כל הי"ג מערכות שהם ממדרגה למדרגה עוקדים בגד"ה נקודות ח וי"א, ותיקון הוא ז' י"ב וי"ג, ובכל א' יש עצם מעצמיו ותוספת אור, ומציאות או"א ו' וט'.

ענף ה
חילוקי ההבחנות בין עוקדים לאצילות, שורש השרשים דעוקדים בשם א', ס"ג דמ"ס, ושל אצילות בב' שמות מ"ה וב"ן דמ"ס, והתפשטות הראשונה דעוקדים היא ג' שמות, הס"ג דסמ"ב דס"ג דמ"ס ושל אצילות היא ב' שמות, ס"ג דמ"ה דמ"ס וס"ג דב"ן דמ"ס, והתפשטות השני דעוקדים היא מ"ה וב"ן דסמ"ב דס"ג דמ"ס והתפשטות השני של אצילות הוא מהפנימיות דב"ן דמ"ה דמ"ס וחיצוניות דב"ן דמ"ה דמ"ס ומהמ"ה דמ"ס ומהפנימיות דב"ן דמ"ס ומהחיצוניות דב"ן דמ"ס דמ"ס, ומהמ"ה וב"ן דמ"ס.

הטעם למה עוקדים יוצאים משם א' הוא משום עוצם האחדות שבו, כי הוא הממוצע בין עולמות א"ס לנאצלים, ובאצילות נתגלו הדרו", וכן נתיים על ו"ק, אבל בעוקדים אין נוק' נתגלה שם כלל אלא אור המלכות נכנס בכלל היסוד, ורק יש בחי' עטרת היסוד, כסא מעוקדים לאצילות אבל לא כפרצוף בפני עצמה, ובעוקדים הס"ג ומ"ה הם כמ"ה וב"ן דאצילות, כדוגמת הא"א דאצילות שהוא המ"ס שהוא השם ס"ג.

אם אין נוק' נכרת למה התפשטות הראשון בנויה על המלכות, ועוד למה נתגלה שם ב"ן הרי השליטה בס"ג ומ"ה. היות מלכות שלא נתגלה בעולם העוקדים זה לא בגלל קטנותה או חסרונה, שהרי כל הקו וצמצום זה מלכותו ית'. אבל בעולם האצילות נצטמצמה המלכות ויצא השם לגילוי בפני עצמה ובסוף כולם משום תוצאות העולמות ב"ע שנבראו על ידה ולא עוד אלא שנתפשטה וירדה בהם עצמן ג"כ ובסוד מיעוט הירח, לקבל העבודה מהם, אם כן זה לא עצם אצלה אלא מקרי [עד התיקון שיהיה בימות המשיח], אבל חסרון שיצאה לגילוי בפנ"ז לא היה בא"א דאצילות ולמעלה, אבל היא תמיד הדרגה התחתונה כי היא שורש דכל תחתון, אבל היא נכללת בז"א, ולכן העוקדים נתייטטו על שליטת ס"ג, ועכ"ז יש ג' אורות אח"ף אבל היא מתפשטת ככולם, שכולם באמת רק כללות אור המלכות.

מה שכתבתי שהם בשליטת הס"ג דהיינו גם שרש שרשם כי הם מהסמ"ב דס"ג דמ"ס וכן התפשטות הראשון היא הס"ג דסמ"ב שונה מאצילות שהכל בנוי על מ"ה וב"ן דמ"ס והן בהתפשטותם הכל מ"ה וב"ן דס"ג. עכ"ז שהתפשטות הראשון יותר גבוה מהתפשטות השני אבל רק בהתפשטות השני יש פתיחת מקור דנביעו דאור א"ס. כלל ז ענף א

התפשטות הראשונה לבי"ע היה בשעת הסתלקות הראשון דאצילות, שאז חיצוניות כלים דתנהי"ם דא"ק נחשכו וירדו שלא יכלו לעמוד והחיצוניות דפנים נהיו התפשטות הראשונה דבריאה, וחיצוניות דאחוריים נהיו דיצירה ועשייה, וביציאת עיגולי נקודות הם נתגלו סביב הנה"י דא"ק מתחת לרגליו והפסיקו בין תחת רגליו לבין החיצוניות שירדו שם ודחקו אותם החיצוניות שעמדו שם וגרשו ממוקומם, ואז עמדו החיצוניות למעלה באחורי העגולים של הנקודות כנגד מקומם הראשון מהטבור ולמטה, והמקום איפה שהיו הוא מקום ב"ע.

א"ק כולל בתוכו כל העולמות כולם, וגם הקו דא"ס אשר שוכן בא"ק גם הוא מבריח מן הקצה אל הקצה, וכולל כל העולמות כולם, אבל כל א"ק העיקרי נשלם ומסתיים באמת לגמרי במקום הטבור, ולצורך התפשטות הראשון לאצילות הוריד הקו דא"ס שבו והמשיך אותו ממקום הטבור ולמטה עד סוף רגליו, וכל זמן שלא נפרס הפרסה הכל נקרא על שם א"ק, ועכ"ז נעשה התפשטות הזו לשורש הראשון לאצילות, כי על ידי ריחוקו ממקומו העיקרי נתעבה, אם כן תיכף בהתפשטות הראשון דאצילות נתהוה ג"כ רמז לעולמות ב"ע שהוא העביות אשר נעשה בו שהוא לצורך הכלים דאצילות, כי עולמות ב"ע נעשו כל עיקרם מהכלים דאצילות.

שורש התפשטות הראשון דבי"ע בא יחד עם התפשטות הראשון דאצילות.

ענף ב
שורש הפנימי הנעלם להתפשטות הראשון דבי"ע היה בהתפשטות הס"ג, אבל התפשטות הראשון עצמו לבי"ע נעשה על ידי ירדת ב' מדרגות, א' באיכות שזה רק אחר צמצום דא"ק שחזרו ועלו האורות מהטבור ולמטה, והב' בכמות, וזה בירדת חיצוניות הכלים למקום הבי"ע.

זה נעשה כך כדי להוציא ב"ע עולמות נפרדים, שכל העולמות שלמעלה מבי"ע א"ס מתייחד בהם עד שנעשים כולם אלקות גמור, ובבי"ע כל מציאותם אינם אלקות כלל הגם שהוא ית' מהוים ומקיימם ומנהיגם, אלא הוא רק בפנימיותם בבחי' נשמה לנשמה, אבל אין במציאותם שום אלקות כלל, ולכן סדר התהוותם היא שונה לגמרי משם אצילות ולמעלה. שכל התפשטות הראשונה של עולמות למעלה מבי"ע נעשה על ידי תוספת אור וברכה בשרשם מאור א"ס ואז נולד ויצא, ועל אף שאמרנו שהתפשטות הראשונה לא כלל נביעו דאור א"ס אבל עכ"ז כולם כלולים בא"ס, ועכ"ז יצא מהבחינה התחתונה של השורש, וכאן על ידי סילוק אור, והפסק הפרסא, וריחוק ופירוד.

ענף ג
כל לידת אור חדש מיוסד בב' בחי' א' מבוררי הולד עצמו והוא בהמלכות דעליון, והב' הוא החלק אש נותנים האו,א, מגופם ונפשם ג"כ בהטפה הזרעית ומשתתפים בנין הולד ונעשה בו לעצם מעצמיו ובשר מבשרו, והוא מהתנה"י דעליון, וכמו שהיה כך בא"ק עבור האצילות, כן היה עבור הבי"ע.

מלכות דא"ק נחלקה לה' בחי', שיש פנימיות (פנים ואחור), וחיצוניות (פנים ואחור וחיצוניות דחיצוניות אחור), וכאן השורש לעולמות אבי"ע, ב' חלקי פנימיות הם של אצילות, וג' חיצוניות הם של בי"ע, וכן יש ה' בחי' בתנה"י דא"ק, ולכן יש עשר

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

בחי"ס סה"כ, וקודם ההסתלקות לא היה ניכר שום הבחנת חלוקה ובחינות שונות כלל, אלא הכל באחדות עצום. ואח"כ בעת הצמצום דא"ק הנה ירדו או חי' בחי' החיצוניות להיות להתפשטות הא' ממש להבי"ע.

וכן הוא עוד, כי היה ההתפשטות הן מהע"ב הכללי והן מהס"ג הכללי, שהוא מהע"ב דס"ג והס"ג דס"ג מהמ"ה וב"ן הפרטיים שבהם, ובכל א' מהם הנה היה כל העשרה בחי'.

ענף ד

הסתלקות הראשון דבי"ע חזרו למקום האצילות ששרשם מהאצילות, ולכן שם מקום עמידתם, כמו תמיד שהתפשטות הראשון חזרו לשרשו ונשאר שם תמיד.

והוא הענין שמקום העולם יותר גדול מהעולם עצמו, שהוא נעשה מהרשימו של התפשטות הראשון. ובוזה חלוקים העולמות ב"ע, שבבריאה מקומו למעלה ויצירה באמצעיותו ובעשיה מקומו למטה, ובסוד חולם שורק חירק. מאחר שירד התפשטות הראשון פעם אחת למטה הוא נחשך ונתעבה ועל ידי זה נעשה שורש לתחתון, ולכן גם בעלייתו לא יכול לחזור להכלל עם העליון כמקדם, ולכן בחזרת התפשטות הראשון דבי"ע למעלה לא חזר למקומו הראשון. כי מקומם המיוחד עמהם הוא למטה, והוא הנושא אותם בכל מלואם, והוא הרשימו כנז'. אבל המקום אשר עליו הם עומדים, הוא למעלה, והוא סוד מקומו של עולם.

אחרי כל המעלה של המקום אבל אין ניכר מעלתו ללא גילוי העולם בעצמו, ולכן עד שלא יצא התפשטות השני זה נחשב כמקום ריקני וחלל פנוי, ורק בהתפשטות השני או מתגלה התפשטות הראשון ומאיר למטה.

כלל ח ענף א

כל התהוות ולידת פרצופים הוא מהנה"י דעליון, למטה מהפרסה, והפרסה מפסיק בין עצמות העיקרי דעליון לבין שורש המציאות דתחתון, ולכן כל תחתון מלביש לנה"י דעליון, וקשה למה או"א מתלבשים על חג"ת דא"א. ועוד תמיד התולדה מכסה על השורש, שהשורש נעלם והתולדה נגלה, אבל באו"א וא"א זה הפוך, שאו"א נכללים במזלין והם מכסים על או"א.

ועוד הרי המזלין הם הדעת עלאה, הדעת הכללי דאצילות, ואו"א הם החו"ב הכללי דאצילות והדעת תמיד נעלם בין חו"ב. או"א מתלבשים על חג"ת דא"א ועליהם המזלין, וג' אלה הם שורש המוחין דזו"ן, וכולם מתלבשים בנה"י דא"א, בסוד צ' דצל"ם, ועיקר אורם נשאר מבחוץ ומקיפים עליהם בסוד ל' מ' דצל"ם. וג' בחי' אלו הם חג"ת דא"א שהם סוד המוחין עצמן פנימיים, והב' הוא או"א שהם מלבישים על החג"ת והם סוד הנה"י אשר המוחין מתלבשים בתוכם, והג' הם המזלין המקיפים על האו"א והם בחי' ה' מ' דצל"ם.

כל האצילות היא בזו"ן דא"א דאצילות ושם שמו וגילוי, ולמעלה מהפרסא הם ג"ר שהם נסתרות, ויש ג' בחי' שבין עקודים לאצילות, והם א' א"א כולל דל"א, ב' ג' או"א, והם פרטות הט' ספירות דעתיק, שהרדל"א היא כח"ב דעתיק, וחג"ת דעתיק מתלבשים בחב"ד דא"א, ונה"י דעתיק מתלבשים בחג"ת דא"א והם מתלבשים באו"א, והחג"ת דא"א הם עטרין דחו"ג דעתיק בנה"י שבו, והם צ' דצל"ם, אבל המזלין שהם החו"ג עצמם הדעת עלאה הם ה' מ' דצל"ם.

ולפי זה אפשר לתרץ התמיהה לעיל, שאו"א באמת תולדה מהרדל"א, וע"ז הם כן מכסים והם באמת מהנה"י, והיות המזלין חופפין על או"א מבחוץ הם רק מאותו אור עצמו דהעטרין הפנימיים ורק כאן הם מקיפים מבחוץ, אבל שניהם מהדעת דא"א הנמשך בו מרדל"א.

בכל עולם ובכל פרצוף יש אור במדרגה הראוי לו והוא האור הפנימי שלו, ויש חופף עליו מבחוץ כדי להתגדל על ידו. יש ב' בחינות במקיפים א' לצורך עליו לעלות למעלה ממדרגתו, שלא משתמש בתמידיות, וב' מה שנוגע לצמצום פעולת אור הפנימי זה תמיד, וזה כל קבלת האו"א מהחג"ת דא"א שרק על ידי המזלין, וכל קבלת זו"ן מהמזלין היא לעולם רק דרך או"א כמש"כ באר"ז רצב ע"א.

כלל ח ענף ב אות א

או"א דאצילות הם נכללים בחג"ת דא"א שהוא למעלה מהפרסא ובנה"י דרדל"א שהוא למטה מהפרסא, ובגלל שהם למעלה מפרסא דא"א לכן אין להם שם בפני עצמם שהם נכללים בא"א, ומה שנחשב או"א לע"ב וס"ג זה רק האו"א הפרטיים של ז"א שהם בז"א מהתלבשות או"א בו, אבל לאו"א אין שם בפני עצמם כלל, והם נכללים במזלין וכן למזלין אין שם שהם נכללים בא"א.

מה שכתוב שיש התפשטות הי"ג ת"ד בזו"ן זה רק הארתם אבל אין בוד"א עצמו לעולם אלא רק ט' תיקונים, עכ"ז ז"א רק מקבל הארת א"א דרך או"א וכ"ש הארת מזלין.

עכ"ז איתא באר"ז ל' שיש זמנים שבו הא"א כופף ראשו להשפיע על הראש ז"א בדרך ישירה וזה לצורך יסוד דז"א, וצ"ע שכתוב לעיל שזה רק על ידי או"א.

ועוד למה צריך כפיפת הראש להגיע לראש ז"א הרי מזל תחתון מגיע עד ראש ז"א?

כל ענין כפיפת הראש היא זיווג, והכפיפה היא הורדת הטיפה מלמעלה ממזל עליון לתחתון, וזה זיווג המזלין שמשפיע לד"א שלא באמצעות או"א, וזה נעשה על ידי העלאת מ"ן מאו"א.

הגם שהמשכת השפע ברישא דז"א הנה הוא מהמזל תחתון עצמו, כל מצאיות יסוד דז"א שנתהוה מאותו ריבוי שפע הוא באמת רק על ידי או"א שמוחין דז"א הם לעולם רק מהנה"י דאו"א המתלבשים בו.

אות ב

איתא באר"ז ל' דאו"א אתכלילו במזל שהוא הדעת עלאה למעלה מאו"א, ונמשך משם לדעת שבין או"א, אם כן יש דעת בין או"א שונה מהמזלין, ובמק"א זה היה ספק אצל האר"י ובמאמרי רשב"י הוא מכריע שהמזל הוא הדעת שביניהם ואין דעת אחרת.

אבל יש ראייה שהם שונים מאד"ז רפט ע"ב וז"ל, כד אתנהיר נהיר ממזל יקירא אתנהירו ג' רישין עלאין תרין רישין (או"א) וחד דכליל לון (דעת) ובמזל תליין ואתכלילין ביה, עכ"ל, משמע שהדעת שונה מהמזלין, אבל המאמרי רשב"י שם לומד שהם אותו דבר.

הארבנו לעיל שכל ענין המזלין הם ל' ומ' דצל"ם מהרדל"א שהם המקימים ממנו על העטרין דחו"ג שבו שבאו"א על דרך הל"מ דצל"ם שמאו"א לזו"ן, ובכל גידול נמשכים מקיפים בפנימיותו [ונמשכים מקיפים אחרים מלמעלה], ומתחלפים ממקיפים לפנימיים, שהפנימיים אחרי שעושים פעולתם עולים למעלה לעלמין דכסופין, ולכן המזלין נעשין לבחי' דעת בין או"א על ידי התחלפות ממקיפים לפנימיים, כי על ידו או"א הם בבחי' תרין רעין דלא מתפרשין, שאור המזלין הם נזולים תמיד לכן נקראים מזלין.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

לכן מובן איך הדעת למטה מאו"א ומזלין מעליהם, והוא הכתוב חד דכליל לון באד"ז, אבל הכל א' כנ"ל ומה שהם מקיפים, הם בבחי' ל' מ' דצלם, ומה שהם בבחי' דעת המייחדם הוא בבחי' צ' דצלם.

וכל זה בנה"י דרדל"א, שנה"י כלול מג', כלים, אורות פנימים, ואורות המקיפים, שאו"א הם הכלים, והחג"ת דא"א הם האורות פנימיים והמזלין הם האורות מקיפים.

ובזה מובן היכן מצאנו דוגמת או"א ומזלין מקיפם למטה, וזה מצאנו במקיפים דצלם.
כלל ח' ענף ג'

כל הגילוי של נה"י דרדל"א הנ"ל היא רק עד ג"ר דאצילות ואינו מתגלה יותר למטה כלל, וזה דוגמת כל עולם ועולם, שיש לו ה' פרצופים למטה מאמיתתו הנעלמה (א"א או"א וזו"ן), ורדל"א מרמז על אמיתתו הנעלמה, ולכן הוא מתפשט עד או"א שהם הנסתרות ולא עד זו"ן.

אבל א"א הוא הגילוי ראשון של כל עולם ועולם ולכן הוא מתפשט עד סוף העולם לעשות שורש לעולם, ולכן עיקר פרצופו שהוא חג"ת זה עד גמר המזלין, ולמטה ממנו הוא הנה"י שלו שהם רק בסוד תופסת.

עיקר עצמות א"א הוא רק הג' רישין שבו: גלגלתא אוירא ומו"ס, שמתפשט מהם י"ג חוורתא וי"ג נימין וי"ג תיקוני דיקנא, ובהם מתלבש חג"ת דרדל"א גבורה במו"ס ת"ת באוירא וחסד בגלגלתא, אבל החג"ת דא"א שבהם מתלבש הנה"י דרדל"א היא רק שרשים אצילות, אך הנה"י דא"א, הנה הוא התפשטותו אשר נתפשט במקום האצילות לצורך האצילות, ומשתתף בנה"י שבו עם כל האצילות גופה ג"כ, והיה ההתפשטות הנה"י שבו להתפשטות הראשון להאצילות. אמנם הנה השתתפו עם האצילות, הוא אינו בכל אותו ההתפשטות הראשון עצמו, כי השתתפו עם האצילות הנה הוא רק אחר שנעשה בו ג"כ בחי' צמצום והסתלקות האור ופריסת הפרסא. והיה התפשטות הראשון והסתלקות הראשונה דא"א דוגמת זה של א"ק.

ואח"כ היה התפשטות השני שהוא קו דק, והוא יסוד שעל ידו נמשך כל השפע וזה צמצום של אור הנה"י, וממנו נעשה כל מציאות ז"א מיסוד דא"א.

יוצא לנו ג' הבחנות בא"א כדרך שיש ג' בא"ק, שיש עיקר מציאותו עד סוף החג"ת שבו, שעד שם מתפשטים ג' אורות חוורתא, נימין, ות"ד, והבחנה ב' הוא התפשטות הנה"י שלו בסוד תוספת וזה התפשטות הראשון דזו"ן, ואחר הסתלקות הראשון נשאר הנה"י שלו ריקן מאור אז נעשו אותם הנה"י לשורש ממש לזו"ן, ואז נתצמצם כל השפע דרך היסוד, וזה בהתפשטות השני לזו"ן.

אבל כל התפשטות א"א הוא רק על ידי או"א, כי הם הסי"ג הכללי, והא"א הע"ב הכללי.
כלל ח' ענף ד'

בתחילת התיקון כלי הכתר היה אפילו בשעת שבירה כלים שאז הכתר התפשט עד מקום הטבור בסיבת נה"י שלו שנפלו

עד שם.

נקודה העצמותית דכתר הוא ע"ב הכללי, ולא יצא בו בעולם הנקודות אלא רק אותו הנקודה העצמותית לבד, אך היה כלול מי' ספי' דנקודות הכתר, והיה אז מקומם של כל אותן ה' שבו במקום שורש המוחין של עתה אשר בהקרקפתא, והנה"י שלו שורש לאו"א שהוא לס"ג הכללי, והם המוחין העיקריים שהם החו"ב, ושם מקומם דאו"א בעולם הנקודות במקום המוחין שבגלגלתא תחת הכתר וסמוך אליו מימינו ומשמאלו מתלכשים על הנה"י דהכתר, והנה"י מתפשטים בבחי' עטרין דחו"ג והם מתקנים האחוריים ולכן מזדווגים, וזה החוט השררה, זה גידול אחוריים (ע' ע"ח נקודות ו'), ולכן כאשר ירדו אחוריים דאו"א בשבירה, הנה"י ירד עמם, והם ירדו למקום עתה של חג"ת דא"א.

הסיבה להנ"ל בגלל שכל הנקודות ירדו למקום שורש מציאותם, ונפלו במיתתם למקום היותם כעת. (צריך לפרט @).
וכן היה תחילת מקומם אז בעת אצילותם ומלכותם, רק במקום העצמות העיקרי דכל א' אשר הוא מתייחס אחריו, אך בעת נפילתם וירידתם הנה ירדו כל א' למקום הראוי למדרגת העולמות של עתה.

הנה"י דהכתר הנה היה נפילתם עד מקום הטבור שלו דלאחר התיקון, וכן היה מתפשט בתחילה כלי הכתר עד שם כדי להעשות שורש לאו"א, ואח"כ נתפשט עוד כלי הכתר עד סוף הת"ת שלו כולו כדי להעשות שורש גם להגלגלתא דז"א.

גם באו"א יש ג' הבחנות הנ"ל, א' הוא תחילת התפשטותם עצמותם העיקרי במוחין דא"א, ואחר כך התפשטותם בעולם הנקודות עד סוף מקום העתיד לזו"ן שהוא סוף נה"י שלו, וההבחנה הג' היא היות קצרי הקומה רק עד הטבור דא"א, ועל אף שנה"י דאו"א מתפשטים בזו"ן, וכל התלבושות זו"ן על א"א היא על הנה"י דאו"א, ונה"י דאו"א המתלכשים בתוך זו"ן נעשה לעצם מעצמותיהם, ולכן נחשבים או"א קצרי קומה.

כי התפשטות הנה"י שלהם בהזו"ן מתהפך לעצם הזו"ן גופה, ואינו נחשב המציאות דאו"א רק עד הטבור דא"א לבד.
וכן ישנם אותן ג' הבחנות בכל פרצוף ופרצוף וכן הוא בעולם בכל ספירה וספירה, כי כל תחתון יוצא מהעליון שעליו ע"י התפשטות והסתלקות.

ענף ד' ו'

נה"י הם לבר מגופא היינו לצורך התחנות, ובפשטות זה מובן ביחס לשני הבעין ואמה שהם נה"י הפנימים והם מתחילים מהטבור והכליות לצורך הולדה, אבל גם איתא שב' הרגלים הם מכלל הנצח והוד, וקשה לומר עליהם לבר מגופא שהרי הם להשתמשות האדם עצמו.

הרגלים הם באדם רק כדי לתקן מה שהוא למטה ממנו, על אף שנראה שהם מעתיקים האדם ממקומו, והמלאכים משתמשים בכנפים שהם בחג"ת הטעם הוא שהאדם שולח לתקן אשר למטה הימנו, וזה כל הנאות האדם, שבזה הוא מעלה אותם למדרגה יותר עליונה.

אין רשות להתחנות למה לתקן את זה וכו' שזה כבשונו של עולם.

נה"י הניתן באדם הם ממוצעים בין אדם לעולם שעל ידיהם מקושרים ומיוחדים זה בזה, שעיקר האדם הוא החג"ת סוד שם מ"ה סוד אדם, אבל הנה"י הם מהב"ן הם סוד בהמ"ה שבו. האדם מתקשר אל העולם על ידי הנה"י שבו, והג"ר מקשרים אותו לשמים.

אם כן קשה למה נוצר האדם בתחילה רק בנה"י שלו כמש"כ בגמ' נדה (ל ע"ב) ראשו בין ברכיו שהוא בסוד תלת כלילין בתלת, והוא נוצר כך ששולח לכאן לתקן אשר למטה הימנו ולכן נעשה תחילת יצירתו בבחי' נה"י, כי לצורך כך נשלח לכאן.

יש פרסא בין חג"ת לנה"י, שכל נה"י לצורך התחנות, ועל ידי הפרסא נעשה ההבדל וחלוקי מדריגות.

וכן הפרסא בין א"א לז"א, על ידו יצא המאציל מהעולם לגילוי ונתגלה בשמו שם הוי"ה, כי כל גילויים הם רק בו"א, וכל השמות שמסתעפים ממנו, אבל זה רק באצילות, אבל גילויים של השמות הם בבי"ע וידעתם היא רק על ידי המלכות, על ידי התלבושת הז"א במלכות ויחודם זה בזה נמשך ע"י המלכות הגילוי דכל השמות ופעולתם בהעלמות בי"ע, כי בהם הוא כל ההנהגה

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

כולה וכל שינוייה, ע"י המלכות לפי קבלתה ויחודה בז"א. בכללות ז"א שייך לשם הוי"ה ומלכות כל השמות אחרות הגם שבפרטיות ישנם כולם בז"א בבחי' היכל ולבוש אלא שבו הוא בהעלם ובהם הם מתגלים.

והמאציל מתייחס בז"א ומלכות והוא חד עמהם ועל ידי יחודו בז"א נתגלה בשם הוי"ה, וביחודו בהמלכות נתגלה בה בשאר כל השמות כולם המסתעפים מהשם הוי"ה.

ובזה תבין כי כל הדרושים הנאמרים בז"א ומלכות, אין עניינם על מהות ההנהגה לכד ח"ו, כי ההנהגה היא רק בבי"ע, אבל באצילות שהוא כללות גילוי ית', ושם הוא המנהיג עצמו.

ולכן מובן שדרושי האר"י אינם על דרך מראות הנביאים, כי כל מראות הנביאים בכל מה שהיו מדמים הנה לא היו עצם הדמויות מציאות אמיתיים כלל, אבל כל הדרושים הנאמרים בדברי הוזה"ק והאר"י"ל הנה הם מציאות אמיתיים אמת לאמיתתן, והם בלתי נתפסים בשום השגה ושכל כל נברא, ואינם ידועים ומושגים אלא רק לו לבדו ית"ש, ומעולם לא תמצא בדברי הוזה"ק והאר"י"ל בשום מקום מדבריהם לומר איזה הסבר בזה מאומה כי משולל השגתם מכל נברא.

וח"ו לנו לעשות השפעות לבד מדעתנו אלא כל הקבלה באצילות עצמו, והם גילויים אמיתיים שבאצילות, ושם אין שום השגה לנברא.

אבל כל גילויי שבאצילות הם רק על פי סדרי פעולותיו והנהגתו אשר פעל ועשה בעולמות בי"ע, ע"ד הנשמה שבגוף שאין לו גילוי אלא ע"י הגוף. וע"פ הנהגתו אשר מנהיג אותם מעולם ועד העולם, כי כל גילויי שבאצילות הם להיות שורש וסיבת לעולמות בי"ע, והכל חוץ מזה הוא בכלל אמתתו הנעלמה.

כלל ט' ענף א'

כל השתלשלות העולמות הוא מלמעלה למטה, ואם כן קשה שהצמצום (נוק) קדם לקו (ז"א) וכן עיגולים ליושר.

כלל ט' ענף ב'

בעולם הבריאה יסודו למעלה מהבנין, ויצירה באמצע ועשיה כיסוד כל בנין הוא למטה מהבנין.

ויש דוגמתו בעולם הזה והם בג' יסודות אש שהוא למעלה רוח באמצע ומים למטה.

בעולם הבריאה מציאותו בלתי גבול, ופעולתו גבול, ועולם העשיה הפוך.

כלל ט' ענף ג'

רצונו ית' היה להמציא את כל העולמות במדרגות שונות עד עולם הזה להוציא כל תוקף הדינים ולבררם מכל הסיגים שהוא כל תכליתם, וכל דין ועביות נעשה על ידי צמצום אור פניו ית'.

כל ירידה נעשה על ידי הסיגים המעורב בהם, כי כאשר היו קרוב לאור היו נכונים מגחלתו, וכאין נחשבו לו, ולא יצאו לפועל אלא רק בריחוק מקום, ועי"ז נפרדו לעצמן ומתבטלים, כי אין קודש מתערב בחול, ולכן נמצא בחי' תיקון בירידתם.

זהו הענין מה שיסוד דעולם העשיה למטה, ומתגדל והולך ממטה למעלה, שזה תכלית הירידה למטה, שכל עיקרו להיות סיבה למציאות העביות ופסולת אשר מציאותם הוא ביטולם, שבוהם הם נפרדים מקדושה.

אחרי שנבררו מעביותם הם עולים ומתבררים מן הארץ ומתחדשים תמיד מציאויות חדשות, ולכן פעולתו בבלתי גבול, לכן רואים שיירידה במציאותו, ועלייה בפעולתו הם לכוונה אחת.

כלל ט' ענף ד'

יסוד עולם הבריאה הוא למעלה, והוא בלתי גבול כי הוא רק מאורו עצמו ית' עד עולמות הנפרדים, וזה עומק ראשית ועומק אחרית שבס"י (פרק א מ"ה). כי הרי כל הירידות כולם דכל העולמות בי"ע אשר הם יורדים עתה מעומק רום עד עומק תחת, ונעשה בהם עי"ז כל תוצאות הפעולות דעולם התוהו בכל העומק אחרית שבהם.

כל עלייתה של עולם העשיה אחר שנתבררו, הוא רק על ידי איזה שפע מלמעלה, וזה דרך עולם היצירה.

אלה נקראים עומק ראשית ואחרית שהם עמוק מכל עמוק ומשולל מהשגת כל בריה. (@כדאי להראות לשלום/פרקש)

כלל ט' ענף ה'

קשה להבין שהבריאה והבורא הם עומדים כעילה ועלול, הרמ"ק לומד שאין בין מאציל לנאצל במציאותם והתוהו אלא שזה עילה וזה עלול.

אבל רבינו חולק ופירושו שהנאצל מקבל כל מה שאפשר למאציל לתת, אבל הבדלם עד אין קץ.

ואין לחקור בחקירות כאלה בכלל בכלל.

כלל ט' ענף ו'

אבל קשה, שהרי האר"י כותב שהמדרגה האמצעי בין מאציל לנאצלים היא הכתר [הגה"ה אפשר לתרץ שכל אור עולם עליון הוא בבחי' א"ס בערך הכתר דתחתון].

אבל אי אפשר לכנות עילה ועלול על בריאת העולמות שבנקודות, שהכל התחיל בב"ן ובתיקון הכל בירור של הנקודות.

אלא הנ"ל יש בכל עולם כפי מדרגתו.

והמציאות של עילה ועלול הם, הן בבחי' מקום, והן בבחי' מדרגה ומעלה שייך לספירות, אבל בין כתר למאציל זה רק שייך לקירוב דבחי' מקום שאין דבר אמצעי ביניהם.

@קצת חלש לשאול לשלום/פרקש

כלל ט' ענף ז'

אפשר לייחס הבחי' של יציאה זה מזה כעילה ועלול לעקודים בהתפשטות השני, וכן לאצילות בתיקון.

כל בחי' עילה ועלול היא רק על העצמות הפנימי שלכל ספירות וכל פרצוף, אבל השלמת הגילוי והמציאות דכל ספירות ולכל פרצוף הוא נמשך ונעשה רק ממטה למעלה.

כלל ט' ענף ח'

כל התהוות מלמעלה למטה וכל מציאותו וגילוייו ממטה למעלה, וכל אור הנמשך מלמעלה רק תמצית מגיע לפרצוף

למטה.

אפילו האור הראוי אליו לא ניתן לו מתחילה אלא רק במיעוט האפשר ורק זוכה אליו בעת הגדלות על ידי עיבור ב'

דמוחין.

טעם הדרגתיות בהתגלות האור היא כדי שיתחבר וישתווה הנשמה עם הגוף שהם הפכיים.

מה שנתייחס המציאות שיומשך התהוות דכל א' ב' סדרים אלו מלמעלה למטה וממטה למעלה, שכוונתו ית' להמציא

אותם, במציאות עולמות רבים שיהיו מיוסדים בבחי' עליון ותחתון.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

ראה רצונו ית' לייסד הבריאה באופן שיומשך תכליתה על ידי הנבראים או על ידי מעשיהם או ע"י מאורעותיהם, והוא בנוי על הירידה והעליה הנ"ל.

כל כחות הרע ניתן להם כלי ומדה, והם לפי רגעי הזמן ואישים הפרטיים מעת עולם התהו עד ביאת המשיח, וכל כח שיוצא מהם על ידי החטא הוא מתהפך לעונש, וכשנענש אז על ידי זה פלגה ונתבטל הרע, וזה תיקון יותר ממה קלקולו עשה, כי זה מבטל מציאותו בכח.

אפילו שעל ידי ביטול הרע האדם זוכה לשכר ועונש, אבל בגלל שזה נמשך על ידי קלקולים, ולכן האדם עומד בסכנה גדולה תמיד, ואינו נוה לאדם כלל שיעבור עליו כל זה בשביל השכר העתידי.

עיקר הענין דעולם התהו בכח מציאת הרע שיצא ממנו הוא רק בגזירה כבושה מהמאציל ית"ש, כמש"כ כך עלה במחשבה לפני, אבל הנבראים ישתתפו בתוצאות כוונתו ית', ועל ידי זה יתאחדו בתיקון האחרון בסוד האחדות הנעלם.

כוונת עולם התהו לא היה רק שהאדם יבטל הרע על ידי מצותיו ועונשיו, אלא ראה רצונו להוציא הגבורות כולם על מציאותם היותר אפשרי ובתיקונם יצא כל הנועם והענוג, על ידי שהגבורות עצמם חוזרים לשרשם.

כלל ט' ענף ט'

כל הנ"ל רק שייך אם החסר קודם, שהאור היה ממתיק הכל והופך הכל לכולו אור, וכן יהיה לעתיד, שיבא האור קודם.

כלל ט' ענף י'

ישנם באמת ב' הסדרים בכל פרוצוף ופרוץ, כי שורש ועצמותו הוא מפנימי לחיצוני אמנם מציאותו וגילויו, הוא מחיצוני לפנימי. אמנם מה שנוגע לחיקוני התורה והמצוה הנה הם נמשך לעולם מלמעלה למטה ומפנימי לחיצוני. כי הן מה שנעשה ע"י התחתונים ע"י מעשיהם ומאורעותיהם ובכחי' עליית מ"ן, והן מה שנעשה ממילא ע"י קדושת הימים והזמנים.

אין תיקון כעת לגוף אלא רק לנר"נ עד לעתיד לבא, על אף שלגוף יש עליו, זה רק להסיר ולהרחיק אחיזת החיצונים מהם, אבל אינו מתחלף לדרגה אחרת לגמרי, שנשאר כתנות עור ולא כתנות אור, חוץ ממשוה רבינו וחנוך.

מש"כ אצל נר"נ שהם כן משתנים מדרגיתם, זה לא שעולים למעלה כי זה כעין מיתה אלא הכוונה שנמשך להם אור גדול מלמעלה למטה במקומם גופה עד שנתגלה התחתון ומתחלף למדרגת העליון, ומש"כ שיש עליה לכלים זה רק לנר"נ דכלים ולא גופם.

אם כן יש ג' עניני תיקון, א' הוא במקומם עצמם להסיר אחיזת החיצונים, ב' הוא כשנתוסף אור וקדושה מלמעלה ונכלל כל תחתון בעליון שעליו, וג' נמשך אור גדול מלמעלה למעלה עד שמתחלף התחתון ועולה למדרגת העליון שעליו.

כלל ט ענף י"א

יש מח' (ר"ה י' ע"ב) אם בתשרי או בניסן נברא העולם, ואלו ואלו דברי אלקים חיים, שבחיצוניות (ב"ן) יצא מלך הגבורה בראשונה, וזה בניסן נברא העולם, קדם למלך חסד, ובתיקון (מ"ה) יצא חסד (תשרי) קודם לגבורה.

גם אפשר להעמיד דבריהם בעולם התהו, שבמלכי עיגולים גבורה קדם (בניסן נברא העולם) ובמלכי יושר חסד קדם (בתשרי נברא העולם).

וכן בעולם הנקודות הנוק' קדם למ"ה ובתיקון הפוך.

וכמוכן שמאחר שהעולם שאנו חיים בו הוא אחר התיקון, ולכן להלכה כר"א, שבתשרי נברא העולם.

והגם דלר"א דאמר בתשרי נברא העולם היה יום ראשון למע"ב יום כ"ה באלול, אך משום שאד"ר שנברא ביום ו' היה א' תשרי, לכן אנו אומרים בר"ה זה היום תחלת מעשיך.

כי מ"ש לתקופות כר"י, כי הגם שבתשרי נברא העולם למולדות ולתקופות, הנה מונין מניסן, והוא מטעם גזרת הכתוב שנאמר החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה. ובזה ניחא, היו מונין החדשים קודם מתן תורה ג"כ רק מתשרי. ועומק הטעם בזה הוא כי הנה ניסן הוא סוד המלכות, ובה הוא כל חשבון המולדות ותקופות, ולכן הוא כל החשבון דמולדות ותקופות רק מניסן גם לר"א.

כלל ט' ענף י"ב

האר"י שאל שאיך יתכן שחלקו במציאות, אלא זה בפנימיות, וזה בחיצוניות כנ"ל, אבל קשה שהרי שניהם ידעו שבחיצוניות יצא שונה מפנימיות, אם כן איך חלקו, ועוד מהגמ' משמע שהם חלקו במציאות, ועוד קשה שלפי ר"א שבתשרי נברא העולם, וכוונתו על עטרה דחסדים, ור"י בניסן עטרה דגבורות, הרי ידוע שתשרי זה דין, וניסן חסדים וכאן רואים הפוך.

ר"א היה מתלמידי ב"ש, וב"ש מסוד הגבורות, וב"ה מסוד החסדים, אם כן קשה איך ר"א אמר בתשרי נברא העולם בעטרה דחסדים, הרי זה הפיך שורש נשמתו, וכן ר"י.

כלל ט' ענף י"ג

ניסן שייך להתפשטות הראשונה, כי מכלילות האור דהתפשטות הראשון הכלולה בהתפשטות השני הוציא מכחה ותכונתה את המציאות, לכן הוא שליטת החסד, שכל התגלות היא מכח החסד, ותשרי שייך להתפשטות השני שהוא מסוד הצמצום וגילוי הגבורות.

מש"כ שמציאות דתשרי הוא מסוד הצמצום זה לא על מציאותה גופה, אלא הכוונה על גילוי הגבורות ושליטת הדין שבתשרי, ואפילו שעיקר העולם היא רק התפשטות השני, אבל נכלל בו כח של התפשטות הראשון וזה כח ניסן.

אם כן יוצא שהמח' ר"א ור"י מח' במציאות העולם ממש, ועכ"ז שניהם אמת כי ההתפשטות הראשון מסוד ניסן הוא הגילוי הראשון והיסוד לכל הבריאה, אבל הוא עלה ונסתלק ונשאר עומד לעולם למעלה להיות שורש עליון לבריאה, אבל ממנו נעשה מקום דעולם שהוא כח הנושא אותו תמיד.

וזה בדווקא ר"א שהוא מתלמידי ב"ש ומשורש הגבורות שהסתכל על התחלת הבריאה ויסודו שהוא רק מסוד הצמצום ולכן אמר בתשרי נברא העולם.

אבל ר' יהושע ששורש נשמתו מצד החסדים, הוא הסתכל על התחלת הבריאה מאור דהתפשטות הראשון שהוא חסד סוד ניסן.

ר"י הסתכל על התחלת המציאות מהפנימיות שבו, ור"א על התחלת המציאות מחיצוניות שבו.

ולכן לר"י נכנס בחי' נוק מתחילה שהוא דוגמת התפשטות הראשון שהוא מנוק' לכתר ולא הפוך, אבל ר"א שחושב התפשטות השני לעיקר אז נכנס עטרה דחסדים מתחילה, וכל זה הפיך דברינו ענף יא, אך שניהם אמת.

כלל ט' ענף י"ד

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

התפשטות הא' הוא סוד ניסן שהוא חסד ובהתפשטות הא' הרי נשלמה הנוקבא מתחילה, וכן יצא שם הגבורה קודם להחסד, והנה על זה צריך ביאור, כי אחרי שהתפשטות הא' הוא בבחי' חסד, א"כ הרי היה צריך שיוצא שם באמת עטרה דחסדים מתחילה, וכן שיושלם בו הז"א מתחילה.

אך כאשר נתבונן בזה הנה לכאורה הרי צריך ביאור גדול, היה ההתפשטות הא' והב' בהיפוך זה מזה. אמנם הענין דב' הסדרים הללו שהם בהיפוך זה מזה, כי בהתפשטות הראשונה נתייסד סדר ירידה, ובהתפשטות השני נתייסד סדר העליה ויחוד בתיקון דלעתיד.

סוד הדברים כי סוד התפשטות הראשון דאורות האח"ף היו כולם פרטים בשם ס"ג, וזה מעין ובדוגמא דעולם הנקודות שהוא ג"כ כולו רק מהס"ג, ובשניהם היה חסד בחי' ג"ר, שלעקדים לא היו שלמים ובנוקדות לא היו כלל. הסיבה ששורש לסדר דעולם הנקודות בהתפשטות הראשון דעקדים מב' טעמים, א' המתקת הגבורות, כי על ידי ששרשם במקום גילוי אור א"ס, הם נמתקים ומתבסמים תמיד, ב' שתמיד שורש הדינין תחת השגחתו ית', ואין להם שליטה בעצמם אף רגע אחת.

אבני מלואים

יש סתירה אם שורש הגילוי של שם אלקים היא מז"א דאצילות (זהר א"מ שעה"ק ושער מאמרי רשב"י) או מבריא (מבו"ש שער השמות ושעה"ק במ"א), ומש"כ (שער הזווגים) שהם בבינה ותבונה זה רק שהם רמוזים שם. בע"ח כתוב ישוב, כי הג' כלים פנימים דז"א דאצילות הם רק משמות הוי"ה, והכלים החיצוניות משמות אלקים, כי הפנימים הם בחי' אצילות דז"א, ולכן הם שמות הוי"ה, אבל החיצוניות הם בחי' ביי"ע שבז"א ולכן הם שמות אלה"ם, כי הם שורש להבי"ע התחתונים, אם כן התירוץ היא, ששמות אלקים הם רק בבי"ע, אבל יש להם שורש בז"א דאצילות, והם בג' כלים חיצונים שבו, ועיקר הגילוי רק בבי"ע ממש, ובעת הזכות הג' כלים חיצונים דאצילות יורדים לבי"ע. אבל קשה שבמאמרי רשב"י כתוב שהשמות אלקים עומדים מחוץ למקיף חכמה ולמטה עד עולם העשיה. הנה הם קבועים ועומדים לעולם ולא יורדים לבי"ע אף פעם.

אלא מש"כ שהם מחוץ למקיפים, דהיינו שהם אינם נכנסים ומתערבים עם הפרצופים עצמם כלל, וכל עמידתם היא בצורה של יתיב על כורסיא, וטעם הדבר כי הגבורות הם מקום של יניקת החיצונים, ולכך נתייסד התחלת הגבורות תיכף מתחת הכתר, והוא היושב על הכסא, והם בין המקיפים כדי להסיר ולהרחיק יניקת החיצונים בכל האפשרי, כי המקיפים כל כך גבוהים אין לגבורות כח להסתכל בהם כלל.

אבל מש"כ ששמות אלקים מתחילים מן ז"א דאצילות היא בזה שהשמות אלקים גופם מתאחדים בכלים, ומה שבין המקיפים אין הכוונה על השמות ממש אלא רק על אורם וכחם בהעלם. בהמשך האר"י כתוב שזה סוד נפלא ואין לגלותו אלא לצנועין, הכוונה על הק"כ צירופי אלקים עד תחת ע"ק ובעת הפגם הם עולים ויונקים משם מתחת לק"כ צירופים אלקים, וזה רק לצנועין כי הם יבינו אותו על כוריו שהכוונה רק שיניקת על ידי התכללות, ולא שיונקים ממש מהקדושה.

ולכן מובן למה (זהר תרומה קסא ע"ב) כל מה שה' הביא האדם לעולם לדעת כי הוי"ה הוא האלקים, שזה כלל האמונה כי כל יניקתם הוא רק משם אלקים, ולכן כשמתייחדים הוי"ה באלקים אז מתבטל יניקתם וחיותם. שמות אלקים רק בג' כלים חיצונים דז"א דאצילות, והם מבחי' עיבור ויניקה, כי הם רק מהמחין דקטנות, אבל מוחין דגדלות הם בג"ר, והם שמות הוי"ה, אבל בג"ר יש ו' ציורים אשר בשם אלקים, שהם שרשי הו"ק שבג"ר, שהם אינם שמות אלא רק ציורים, היינו רק כחות האותיות ולא אותיות ממש, והם האל"ה מאלקים, שהמ"י בג"ר. כלל ט' ענף ט"ו

כל צמצום הוא בחי' מ"ן לגרום העיבור, והוא בחי' תשרי נברא העולם אמנם סוד ניסן הוא מכח אור ההתפשטות הראשון, והוא בסוד לידה.

כל ענין התפשטות הראשון היא גילוי דאור המלכות, שהוא בחי' נוק', לכן אמר הרב כי ניסן וכל הוי' חדשי הקיץ הוא בסוד נוק', שהוא חסד גמור, והיא חכמה זעירא בערך מה שלמעלה ממנה, אבל בערך התפשטות השני היא חכמה רבתי.

לכן ניסן הוא ראש לחדשים, שבו נתחדש השורש לעולם חדש, ולשנים, שהוא היקף כלל העולם הוא מתשרי, והוא מסוד הצמצום.

ובתשרי ב' תכונות, א' חדשי חורף, שהם בחי' גבורות, שהם רק קו דק מהתפשטות הראשון, והב' חסדים שבהם נשלמו הז"א מתחילה, וכן עד"ז בניסן שהוא מסוד התפשטות הא', הנה מצד עצמו הוא עטרה דגבורה ובחי' נוק', כי כל התפשטות הא' הוא בסוד נפש, ויצא בו המלכות מתחילה ונשלמה היא מתחילה. אך בערך ההתפשטות הב' שהוא כולו רק קו דק ממנו, הנה הוה ההתפשטות הא' השורש הראשון אליו, והוא הי' דהוי"ה, שורש החסדים, לכן גילוי תשרי בגבורות, וגילוי דניסן הוא בחסדים.

יש ראיות לר"א ור"י, שר"א מביא ראיה מפסוק 'תדשא', ור"י מפסוק 'תוצא', ולפי הגר"א שתדשא היא זריעה, ותוצא היא לידה, דהיינו שר"א שמדבר על התפשטות השני, ור"י על התפשטות הראשון.

עוד אמרו שזה זמן שבהמה חיה ועוף מזדווגין, שבהתפשטות הראשון הכל בסוד ב"ן בהמ"ה. כלל י' ענף א'

הסתלקות הראשון הוא מובן כך, כל עיקר אור דהתפשטות הראשון הוא רק ממדרגת העולם העליון גופה, ועיקר מקומו רק למעלה, וכל ירידתו רק כדי להמציא שורש בעליון לצורך התחתון כי על ידי ירידתו נתצמצם, ולכן הוא מסתלק, ונשאר יושב בסתר עליון, ומקבל שם כל השפע הנצרך לתחתון ומשפיע למטה כי על ידי התפשטותו וירידתו נעשה ראוי להיות שורש אליו להשפיע בו.

הסתלקות הראשון באור א"ס היה הצמצום הידוע המבואר בדברי הרב בעגולים ויושר, והיתה כדי להתגלות לגילוי דאלקות, שאין גילוי שמות בא"ס.

אחרי הסתלקות זה לא כראשונה ח"ו, שבתחילה היה רק אמתתו העצמותית הנעלמה שאסור לתאר אפילו בשם א"ס, ואח"כ התפשט הא"ס בהתפשטות הראשון, ואחר כך בהסתלקות הראשון נשאר בחי' מקום לכל העולמות כולם,

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

ועשה את אותו המקום בתוך הגילוי דא"ס עצמו בתוכו ובאמצעותו כביכול כי הגילוי הראשון דא"ס הוא עומד ומקיף מסביב ובתוכו הוא אותו המקום, ומציאותם בבחי' גבול, אבל תלויים בא"ס שהוא בלתי גבול.

עיקר הצמצום הוא לא העדר אלא גבול, וכן הוא ענין ההסתלקות. הגבול הזה היא רק בכח בהסתלקות הראשון, ובפועל בהתפשטות השני, ואפילו שם 'מקום' הנ"ל זה רק על שם העתיד.

בעומק, החלל ואויר פנוי שנעשה על ידי הסתלקות הראשון הוא בחי' רחם האדם לצורך הולד והוא סוד הנקודה באמצע החלל.

כלל י' ענף ב'

התפשטות הראשון עלה ונסתלק ונשאר למעלה שנאצל ממנו ע"י הסתלקותו כח מגביל ומסחיר את האור, אבל נשאר איזה רושם אור למטה, וזה כדי להשאיר רושם אור א"ס בכל העולמות כולם, והוא מקומו של עולם, הנושא וסובל הכל, והוא בעולם נורא מאד, וכל גילוי של האור א"ס למטה היא רק אחרי התפשטות השני, ועד אז נקרא בשם צמצום.

יש ג' תועלות בהתפשטות הראשונה, א' לעשות שורש לתחתון, ב' אחרי הסתלקותו נעשה שורש לכל גוף וכלים, ג' הרשימו שנשאר ממנו למטה, שעל ידו קשור עולם התחתון בעליון.

התפשטות הראשון היא מקבילה לאות י' דשהם הוי"ה, והסתלקות הראשון לאות ה', ואור א"ס המייחד הי' והה' היא הרשימו.

ההסתלקות הראשון היא נעשית למ"ן לגרום זיווג להוריד התפשטות השני, וגם להוליד אורות ומוחין לתחתון תמיד.

והוא מה שאמרו (מורה נבוכים וע' בע' כחות להגר"א) שהעדר קודם לכל הויה, ואין כוונתי לומר שהחוקרים (המובארים במורה) כווננו על מה שאמרנו, שחכמי המחקר היו רחוקים הרבה מכל חכמת האמת, אלא שכל מה שהעלו החכמי מחקר היותר גדולים את האמת בחכמתם, נמצא כל דבריהם מאור בחכמת הקבלה, אע"פ שבימי הרמב"ם תורת הקבלה נעלמה אלא שרוח ה' דיבר בו, ולא ראיתי תועלת להביא דברי החוקרים כי אין לזה תועלת, ומי שלבבם שלם עם ה' ית' אין צורך, ושמעתי בשם הגר"א שאריסטו היה מכלל היודע רבונו ומכוון למרוד בו, שאם היה רוצה שמעון הצדיק היה חי אז ובירו היה להשיג האמת.

הגה"ה: אבל כתוב בסדר הדורות שאריסטו בסוף ימיו נתראה עם שמעון הצדיק והעמידו על האמת ונעשה גר צדק, וקשה שאחרים לא הזכירו.

אמר עליו הגר"א ז"ל, כי אריסטו בכמה דברים הוא נגד תורת משה שקיבל מסיני, וכל דבריו הוא רק בהשכלת שכל אנושי שעלול הוא לשגיאות, כי אי אפשר לאדם להעמיק במושכלות ולעלות ולעמוד על קוטב האמת, ובפרט במעשי בראשית אשר הם נבראו מאין ליש, ולא נעשה יסוד בריאתם ע"פ שכל אנושי כלל.

כלל י"א ענף א'

הסתלקות הראשון לצורך העקודים, וצ"ע שהרי הסתלקות היה לצורך הכלים שהם מהעביות הנשאר מההסתלקות הראשון, ולמה לא הספיק הצמצום הראשון דא"ס?

הצמצום הראשון הוא רק לא"ס לבד, ומה שנחשב להסתר לאור א"ס לא נחשב זה עדיין להסתר לכל לאורות שלמטה הימנו.

ובאמת הצמצום הראשון נקרא טהירו עלאה, וטהירו היא תוקף האור שאין למעלה ממנו, שזה הצמצום ששם מאיר א"ס והוא עיקר שורש האור.

העביות היה כלול באמת ג"כ באור ההתפשטות הראשון עצמו, כי כל אור שמתפשט מתעבה קצת, כי ביציאתו ממקורו אשר שם הוא בבחי' בלתי גבול בערך התחתון, ומתפשט ויורד למטה בבחי' גבול ומדה, הרי נעשה בו בחי' דין שהוא כח המגביל את האור. והנה נעשה בו אותו הכח באמת ג"כ ע"י הצמצום הראשון דא"ס, כי הרי בו הוא המקום דכל האורות הנאצלים וכל העולמות כולם, ולכן כל אור שנתגלה ויוצא ממקורו הנה נרשם בו ע"י הצמצום הראשון בחי' דין, והוא כח המחשיך ומסחיר את האור שהוא בחי' עביות הנעשה בכל אור ע"י התפשטותו, וכאשר חוזר ומסתלק בהסתלקות הראשון הנה נאצל ממנו אותו כח הגבולי שהוא כח המחשיך ומסחיר את האור, והוא העביות הנז' ונשאר הוא למטה, כי הוא אי אפשר לו לעלות למעלה, כי שם הוא הפכו שהוא בלתי גבול

והנה מבואר שם בדרושי העקודים, כי נשאר למטה ג"כ רושם אור מהאור ההתפשטות הא' עצמו אחר שנסתלק, והנה היה זה ג"כ, כי משום שאור הראשון הנה הוא נשאר לעולם למעלה אחר הסתלקותו כנודע.

אך עומק הענין דהרשימו, כי המאציל עליון ית"ש השריש גם בכל אור היותר עליון הכח לכל התחתונים כולם, והנה מתחיל להתנוצץ ולצאת אותו הכח מן כח לפועל ע"י התפשטות הראשון דכל עליון כאשר מתפשט ויורד למקום העתיד להתחתון, כשם שיש בכל עליון הכח לכל התחתונים, וכלול כל עליון מכל התחתונים כולם, כן הוא כלול כל תחתון מכל העליונים כולם, ולכן הרשימו שנשאר למטה מהתפשטות הראשון הוא בחי' כלילות העליונים שבתחתון, ואותו הבחינה הוא שורש הפנימי לתחתון, והוא מקומו של עולם, והוא האבן שתיה.

אם כן בהסתלקות הראשון נשאר למטה ב' בחינות, א' העביות שהוא שורש הגוף והכלים, והב' הרשימו. והנה ההתפשטות הראשון אשר ממנו הוא הרשימו, וההסתלקות הראשון שהוא הצמצום אשר ממנו הוא העביות, הנה הם בבחי' או"א, כי הם י"ה, והם בחי' ו"ה של השם, הרשימו בחי' ו' שהוא דעת המברית מן הקצה אל הקצה, כי הוא כלול מכל מה שלמעלה והוא עיקר עצמותו דתחתון, והעביות כולל כל חלקי החיצוניות ולכן הוא ה' תתאה, אבל התגלותם היא רק בהתפשטות השני והסתלקות השני, ולפני כן הם בבחי' בן הכלול מקודם במוח אב, ועיבור, שהתפשטות הב' היא הו' העיקרי, והסתלקות הב' הו' העיקרי.

כלל י"א ענף ב'

הסתלקות הראשון הוי מ"ן, שעיקר גילוי הא"ס רק בהתפשטות הב'

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

וכאן בעקודים התפשטות הראשון דאח"ף הם הע"ב וס"ג דסמ"ב דס"ג דמו"ס, ושרשם הנעלםם היא בס"ג דמו"ס, והע"ב דס"ג דמו"ס הוא בחי' א"א לכל אורות האח"ף ולכן נעלם, והע"ב וס"ג פרטי שבכל סמ"ב דס"ג דמו"ס הם בחי' או"א לאח"ף, והס"ג דמו"ס הוא בחי' אור א"ס לכל אורות האח"ף. כל התפשטות הראשון היא רק כדי לעשות מקום להתפשטות השני, שהם המ"ה וב"ן דסמ"ב דס"ג דמו"ס, ואפילו התפשטות הראשון היא רק המ"ה וב"ן דע"ב וס"ג הנ"ל, ולכן עלייתם בתור מ"ן היה לסמ"ב דס"ג דמו"ס שהם האו"א שלהם, ומשם עלו לע"ב דס"ג דמו"ס, ומשם לס"ג דמו"ס עצמו שהוא מרזא דאור א"ס ושם מתגלה הנביעו דאור א"ס.

מש"כ לעיל כלל ד' ענף ב' שהס"ג דמו"ס הוא בחי' ישו"ת דמו"ס אבל או"א עלאין וא"א הם בכלל הע"ב דמו"ס שמיחד בקד"א רישא תניינא, ששם הוא אורא דלא אתפיס, ומשם עיקר היחוד דא"ס ית' בכל הנאצלים, כי הוא הנביעו דאור א"ס אשר משם נמשך שפע וברכה לכל העולמות כולם ע"י הבטישו, שהוא זווג נעלם מקד"א ומו"ס על ידי היחוד דע"ב וס"ג דמו"ס, והעליית מ"ן הנ"ל מגיע עד ע"ב דמו"ס. @האם זה מובן שמשם מגיע נביע לאור א"ס? זה על פי דברינו סוף כלל ו' שעל אף שהתפשטות הראשון גדולה יותר מהתפשטות השני, אבל נביעו דאור א"ס רק בא בהתפשטות השני, והטעם הוא כי לא נפתח המקור למעלה אלא רק כאשר שיש הכנה ומקום להמשיך השפע למטה, ולכן היה עליית מ"ן להתפשטות השני יותר למעלה מהשרשים הפנימיים להתפשטות הראשון שהוא הסמ"ב דס"ג דמו"ס, והתפשטות השני מגיע מע"ב דמו"ס.

כלל י"א ענף ג'
ג' הבחנות הנ"ל (כלל ו' ענף א') עיקר עצמות כח"ב וחג"ת, ב' סוד תוספת נה"י, ג' התפשטות השני אחרי פריסת הפרסא, השייך לעולם העקודים, והם: א', סמ"ב דע"ב דס"ג דמו"ס, ב', ע"ב וס"ג של הסמ"ב דס"ג דמו"ס, ג', מ"ה וב"ן של הסמ"ב דס"ג דמו"ס, והע"ב דס"ג דמו"ס הוא בחי' הא"א שבעקודים. והא"א הזה כולל כל העקודים, שהס"ג שלו הם אורות און, מ"ה שלו חטם וב"ן שלו אורות הפה, והם מהחזה דע"ב עד הטבור שלו הוא ס"ג, והמ"ה וב"ן מהטבור עד סוף רגליו, שהוא הטבור דא"ק. מחזה דע"ב ולמעלה הוא בחי' אבא וא"א שבו, והוא מראש א"ק עד העיניים שבו, ושם בעיניים דא"ק מקום החזה דע"ב, אבל הס"ג שהוא אורות האזניים הם מגבול העיניים עד האזניים, וכן בחוטם ופה כל א' מקומו משורש אליו. קודם ההתפשטות הראשון דאח"ף היה הע"ב דס"ג דמו"ס רק בסמ"ב דס"ג דמו"ס, וכל קומתו עד הפה לבד, וכל א' היה למעלה ומבפנים, וזה רק בחי' עצמותו לבד.

הבחנה הב' אחרי התפשטות הראשון שנתגלה הסמ"ב דע"ב דס"ג דמו"ס, והם הסמ"ב דס"ג דמו"ס, ונתגלה כל א' בנה"י שלו, וזה התפשטות הראשון דאורות אח"ף לחוץ, והם הע"ב וס"ג דסמ"ב דס"ג דמו"ס, וזה גידול הע"ב דס"ג דמו"ס עד טבור דא"ק כי מקום היה רק עד פה דא"ק. הנ"ל נקרא נה"י שזה המ"ה וב"ן דע"ב וס"ג, וזה עד טבור דא"ק.

אבל כל אותו התפשטות לא יצאו ממדרגתם כלל והוא עדיין מיוחס אחר הע"ב דס"ג דמו"ס שהוא רק הא"א לכל העקודים, והבחנה הג' היא כאשר המ"ה וב"ן דסמ"ב דס"ג דמו"ס יוצא אז הע"ב דס"ג דמו"ס הוא הא"א שבו. והם המ"ה וב"ן הכלליים, הזו"ן הכלליים אשר בכל א' דהסמ"ב, והם העקודים העיקרי.

כלל י"ב ענף א'
הסתלקות הראשון לאצילות הוא עליית אורות א"ק שברגליו למעלה מהטבור, ונשאר מקומם ריק מאור, ואז נעשה בחי' עביות, ורשימו, אבל רק נתגלה בהתפשטות הב'. העביית והרשימו הם עומדים כמו י"ה של הבחינת ו"ה של התפשטות והסתלקות השני, והם שורש לג"ר דכל פרצוף, נמצא בהתפשטות השני נתגלה כל הד' בחינות הוי"ה.

כלל י"ב ענף ב'
אמר הרב בשער הנקודות, כי אחר שנסתלקו ועלו למעלה מהטבור, הנה נעשו לבחי' מ"ן אל השרשים הפנימיים דהאח"פ, ונזדווגו עי"ז הע"ב והס"ג שבגלגלתא, ונולד מזה האור חדש אשר בקע את הפרסא וירד למטה. ויש בזה ג' ספיקות: א', כי איך היה שייכות לאלו האורות להיות למ"ן להשרשים פנימיים דהאח"פ, הרי אלו האורות אינן מהאח"פ כלל. ב', כי אחר אשר עליית המ"ן הנז' גרם ג"כ זווג עליון מהע"ב וס"ג שבגלגלתא, א"כ מהו החילוק בין הזווג הזה להזווג דאותן הע"ב וס"ג ג"כ אשר אמר הרב בשער התיקון. ג', כי באיזה סיבה נתחלק האור הראשון מהאור החדש. אותו ההתפשטות דא"ק אשר מטבורו עד סוף רגליו, הנה הוא רק לצורך האצילות, והוא התפשטות הראשון של האצילות שבתוך ברגלי א"ק, כמו כל נה"י הם לבר מגופא דהיינו לצורך התחתון, ולא לעצם הפרצוף, אבל כתוב באר"י שזה היה מ"ן אל השרשים הפנימיים דאח"ף, ונזדווגו על ידי זה הע"ב וס"ג שבגלגלתא ונולד אור חדש וכו', והרי זה בכלל הנקודות, ולא המ"ה החדש.

שורש אצילות מאו"א שבא"ק שהם ע"ב דס"ג דמו"ס וס"ג דס"ג דמו"ס, ושרש של האו"א שבא"ק הם רישא תניינא שהוא קד"א ורישא תליתא שהוא מו"ס שבא"ק, אבל מציאותם העיקרי הם מהמזלין שהוא האח"ף והת"ד, ומציאותם העיקרי דאח"ף הם מהב"ן דסמ"ב דס"ג דמו"ס, והשרש שלהם מהס"ג דסמ"ב דס"ג דמו"ס, ואו"א הם מס"ג שהם ע"ב דס"ג וס"ג דס"ג דא"ק אם כן רואים או"א תלויים בא"ק בשרשים הפנימיים דאח"ף.

כל מציאות התפשטות הראשון דאצילות הוא מהס"ג דמ"ה דמו"ס וס"ג דב"ן דמו"ס [דהיינו הוא המ"ה וב"ן הפרטיים דס"ג דמ"ה וב"ן דמו"ס, וההמ"ה וב"ן הפרטיים דס"ג דמ"ה וב"ן דמו"ס שורשם בע"ב וס"ג הפרטיים דס"ג דמ"ה וב"ן דמו"ס], ולכן כאשר חזרו למעלה בתור מ"ן זה היה בע"ב דמ"ה דמו"ס וע"ב דב"ן דמו"ס שהם שורש דאו"א שבאורות אח"ף, ומזה למעלה עד סמ"ב דמו"ס עצמו.

מקומם העיקרי דס"ג דמ"ה וב"ן דמו"ס הם למעלה מהטבור ומה שנתפשטו היה לצורך האצילות, והיה על ידי שפעת אור וברכה מהמזלין דעקודים, וכן משרשם, שהוא משמות ע"ב דמ"ה וב"ן דמו"ס, ולכן בעלייתם היה תחילה

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

למעלה מהטבור שהוא בס"ג עצמם לנה"י דס"ג עצמן, אבל פנימיותם עלו למ"ן וזה היה בתחילה במוחין דאותן ס"ג שהוא הע"ב וס"ג הפרטיים דס"ג דמ"ה וב"ן דמו"ס, ומשם עלו בסוד מזלין דעקודים ומשם לשרשים הפנימיים דעקודים. כלל י"ב ענף ג'.

יש שרש נעלם להתפשטותה ראשון דאצילות גם בב' רישין קד"א ומו"ס דא"ק כי הוא רק מסוד לובן עליון דאוריא ובוצינא, ולכן לשם עלה המ"ן דאצילות, הע"ב דס"ג לאוריא (קד"א), והס"ג דס"ג למו"ס (בוצינא).

מאחר שכוונת המאציל היה להוציא בהתפשטות האצילות כל סוד העולם הנקודות לכן לא התייחדו הב' רישין קד"א ומו"ס, ולכן לא היה יחוד של הע"ב דס"ג וס"ג דס"ג שהם אוריא דא"ק, וזה בכלל מש"כ לא הווי משגיחין אפי"ן באפי"ן, ולכן מ"ן דאבא עלה לאוריא וזה אור א"ס, אבל של אמא רק עלתה למו"ס ולכן מ"ן דאבא גרם זיווג הב' רישין קד"א ומו"ס אמנם כאשר שהיה כל עליית המ"ן שלו ממנו לבד בלתי היחוד בהאימא, לא היה גם הזווג שלים, אלא רק בבחי' זווג חיצוניות הנקרא בשם זווג דאב"א, ולא זווג דפכ"פ, ורק נמשך אור חדש שבכלל אורות הנקודות והם המלכי יושר.

וזהו החילוק והשינוי הגדול אשר היה בין הזווג האמור בנקודות, לבין הזווג אשר אמר בתיקון. הזווג דהע"ב וס"ג האמור בתיקון, הנה שם היה נעשה הזווג ע"י עליית המ"ן אשר מהיחוד דאוריא שבא"ק בכל הראוי, לכן היה גורם שם העליית מ"ן זווגא שלים שהוא זווג פנימי דפכ"פ העיקרי בהע"ב וס"ג.

המ"ן דאימא הנה הם לא עלו אז אלא רק בהרישא תליתאה לבד, שהוא המ"ס. ומשום שלא הגיע עליית המ"ן שלה בהרישא תניינא מאומה, הנה לא גרמו הם שום זווג כלל בהב' רישין, אלא הוא כי תיכף כאשר עלו אותן המ"ן דאימא בהמ"ס, הנה הוציא המ"ס את כל אותן המ"ן דאימא שעלו בה ממקומו גופה לחוץ, והוא יציאתן דרך העינים, כי שם מבפנים הוא מקום המ"ס.

כל עולם הנקודות נעשו מאותם אורות שיצאו מהעיניים ומהם הנה יצא ונעשה כל סוד עולם התורה וכל תולדותיה, אשר עפי"ז הוא התלוכות כל ההנהגה דעוה"ז עד עת התיקון אשר נעלם דרכה מכל בריה להבין אותה מאומה, כי כל התלוכות הם רק ממחשבתו העמוקה הנעלמה, כי הם יצאו ממו"ס דא"ק שהוא למעלה מכל האצילות ושם היה הכוונה על כל זה.

עיקר הזיווג בע"ב וס"ג שבגלגלתא הנעשה ע"י עליית המ"ן דהאבא היא באמת רק הע"ב וס"ג דס"ג וס"ג דמו"ס ולא מהע"ב הכללי כלל, שעל אף שהע"ב דמו"ס שורש האבא, אבל זה שורש הנעלם אבל גילוי הוא רק במו"ס.

הע"ב דמו"ס הוא מיוחד לעולם עם הקד"א, ולפעמים יחוד זה זה בכל עיקרם, ולפעמים זה רק בחיצוניות לבד, אבל הם תמיד מתייחדים, ולכן מש"כ למעלה שמ"ן דאבא גרם זיווג ע"ב וס"ג זה באמת הע"ב דס"ג וס"ג דס"ג אבל מאחר שהע"ב דס"ג מאוחד עם הע"ב אז זה בכלל זה.

המ"ן דהאבא גרמו הזווג דהע"ב וס"ג כנז', הנה קיבלו הם מאותו הזווג תוספות אור וברכה להמוחין דאבא, וחזרו וירדו אותן המ"ן עם התוספות אור בפנימיות האבא עצמו בכל קומתו, מחב"ד שבו לחג"ת שבו ומשם להנה"י שבו, ויצאו ונולדו ממנו ע"י זווג דמיניה וביה, והוא האור חדש אשר בקע את הפרסא ויצאו מהטבור והיסוד דא"ק כמ"ש בנקודות, כי שם, ר"ל במקום הטבור דא"ק, הנה שם מסתיימים הנה"י דאבא, ויצאו הם מהטבור והיסוד דא"ק כדי להאיר להנקודות שיצאו דרך העינים מבחוץ.

והרי נתבאר לנו עכ"פ סיבת החילוק והשינוי אשר היה בין אורות העינים שהם יצאו דרך העינים ולחוץ, לבין האור חדש שהוא ירד דרך הא"ק בפנימיותו ובקע את הפרסא ויצא הוא דרך הטבור והיסוד. כלל י"ג ענף א'.

כנ"ל כלל ז', התפשטות הראשון דבי"ע היה ג' מיני חיצוניות דכלים מטבור ולמטה דא"ק, והג' מיני חיצוניות הם: חיצוניות דפנים, וחיצוניות דאחוריים, וחיצוניות דחיצוניות דאחוריים, ואלו ירדו מתחת רגלי א"ק אחר ההסתלקות הא' אשר להאצילות, והיה ירידתם בהמקום שהיה עתיד להעולמות בי"ע, כאשר שעיקרם הם באמת רק מחלקי הכלים דהאצילות עצמן, אשר מקומם הוא מהטבור עד סוף רגליו, לכן חזרו ועלו למעלה, והוא ההסתלקות הראשון אשר להעולמות בי"ע, ונשארו שם לעולם להיות שורש עליון להבי"ע, ומקבלים שם תמיד את כל השפע הנצרך להעולמות בי"ע, ומשפיעים למטה. אמנם ע"י ירידתם שבתחילה, הנה נשאר מהם אחר הסתלקותם שורש נעלם מבחי' רשימו ועביות, והוא שורש לכל האורות והכלים דהבי"ע.

והגם שאמרנו שירדו רק החיצוניות דהכלים לבד והיו בלי אור כלל, אך נודע הוא שהכלים דאצילות הנה מהם הוא אורות הנר"ן להעולמות בי"ע.

כנ"ל, סיבת עלייתם בהסתלקות הראשונה היה על ידי אורות העיניים שירדו עליהם והעלו אותם ועלייתם היה על ידי הכרח ודחוק, וצ"ע למה לא עלו מכח עצמם?

גם סדר ההתפשטות הראשון לבי"ע היה בהם ג"כ שינוי גדול כי בכל התפשטות זה על ידי זיווג דו"ן דעליונים אבל לבי"ע זה היה שלא על ידי זיווג כנ"ל כלל ז'.

יש סתירה באר"י אם עולמות בי"ע הם למטה מרגלי א"ק או שא"ק תופס כל העיגול.

כלל י"ג ענף ב'.

בי"ע הם מציאות עולמות נפרדים ונבדלים מאלקות לגמרי, חוץ מזה שאינם אחד עם אור אלקותו ית' אשר בפנימיותם אינם אחד גם עם הרוח והנפש שלהם. משא"כ באצילות, שאור א"ס ית"ש מתייחד שם גם עם הכלים עד שנעשים כולם אלהות גמור על ידו, ולא נקראו כלים אלא בערך בחי' אור החיה שבהם.

למעלה מבי"ע לא נעשה ההבדל בין עולם ועולם אלא רק על ידי ההסתלקות הראשון, אבל ההתפשטות הראשון מכל עליון לצורך תחתון היה מתפשט בדרך המשכה, והיה ההתפשטות מיוחד במקורו, אבל בבי"ע התפשטות הראשון נעשה רק בהבדל ונפרד מלמעלה ובריחוק מקום.

והגם שאורו ית"ש הוא תמיד בפנימיותם, ומהוה אותם ומקיים אותם, והם תלויים לעולם רק עליו בכל מציאותם ובכל מקריהם, עכ"ז הנה הם אינם אחד עמו, והם נבדלים מאלהות לגמרי.

וזה מש"כ שירדו למטה מרגלי א"ק, כי רגלי הא"ק היא מקום האצילות, והבי"ע למטה מדרגת האצילות, ולכן נקרא שהם למטה מרגלי א"ק. וקשה למה לא נזכר שהם למטה ממקום העתיד דאצילות.

כל תולדה היא בדרך טיפה זרעית שיש בו ב' בחי', א' בירורי הולד עצמו, שהוא מהעטרה דעליון, וא' מחלקי אור"א המשתתפים בו ונעשים בו לעצם מעצמיו, שהוא מהנה"י דעליון.

והנה כ"ז הוא הענין ג"כ בהא"ק עם האצילות, מה שמלביש האצילות מהטבור ולמטה דהא"ק, הנה עומק הכוונה הוא ג"כ רק ע"פ הנו'. והנה באצילות עצמו, הנה הגם שנעשים בו כל אותן הנה"י הנז' לעצם מעצמיו, עכ"ז הנה

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

יש בו היכר וגילוי שהם מתולדות א"ק עכ"פ, ומשיג האצילות את בחי' א"ק מטבורו ולמטה שבו, והוא ע"י אותו התלבשות הנז'.

כאן בבי"ע אין היכר וגילוי כלל שהם מתולדות הנה"י דא"ק, וזה הכתוב שהם למטה מרגלי א"ק. בגלל הנה"ל, לא היה אפשר להם לעלות מעצמם למעלה שנתעבו כמעט למדרגת הבי"ע על אף שהם מאצילות גופא, ולכן היה עלייתם בהכרח מאחר, ולא עלו למקומם הראשון ממש, להיות חיצוניות הכלים, אלא עמדו אחרי עגולי נקודות מכנגד מקומם הראשון.

מציאות עצמם של בי"ע הם למטה מאצילות לגמרי, ואינם אלקות, אבל כח התהוותם וקיומם הוא רק משפעת אורו ית', והוא מאצילות וא"ק, וזה מש"כ שהם מקיפים על הנה"י דא"ק ודאצילות, על אף שעיקר מציאותם למטה לגמרי ממדרגת האצילות.

כלל י"ג ענף ג'

יש ה' חילוקים בין התפשטות א' והסתלקות הא' של בי"ע לזה שלמעלה ממנה: א' למעלה היה אור עליון ונכלל בו בהעלם בחי' כלי, והכלי נתגלה אחרי הסתלקותו, ובי"ע היה כל התפשטות הראשון רק מהחיצוניות דכלים. ב', למעלה היה התפשטות הראשון אחרי התפשטות הב' דעולם שעליו, ובי"ע התפשטות הראשון היה לאחר הסתלקות הראשון דאצילות, ולא לאחר התפשטות הב' דאצילות. אבל אותן החיצוניות עצמן שהם ההתפשטות הא' אשר להבי"ע, הנה הם נתעבו בעיבוי אחר עיבוי ע"י אלו ב' השינויים.

ג', בעולמות שלמעלה מבי"ע ההסתלקות למעלה היה על ידי עצמו בגלל איחודו בשורשו, ובי"ע היה על ידי אחר, שהוא על ידי אורות העיניים שירדו אצלם והעלו אותם. השינוי הא' והב' אשר היה בהתפשטות, הנה זה גרם להם עוד שינוי ג'.

והנה כ"ז גרם להם ג"כ עוד שינוי ד', בעולמות שלמעלה מבי"ע חזרו למקורם, אבל בי"ע חזרו לאחורי מקומם, שהוא אחורי עגולי דנקודות, ועיגולי נקודות הפרידו בין מקומם הראשון למקומם כעת.

ה', בעולמות שלמעלה מבי"ע כל הסתלקות היה מ"ן, וכאן לא היה מ"ן אלא רק עליית מקום. אבל לאחר תיקון דמעשה בראשית, שנתמלא מטבור א"ק עד רגליו באור, אז נתייחד האצילות עם הסתלקות הראשון דבי"ע והם שורש העליון דעולמות בי"ע, ומאז החיצוניות דבי"ע הם בבחי' מ"ן.

כלל י"ד ענף א'

התפשטות השני דעולם דקו וצמצום, והוא הקו הנכנס לחלל.

על אף שמשמע שא"ק הוא העולם הראשון אחר א"ס המקיף, אבל ע' שהע"ק יא ע"א שאמר, כי א"ק הוא רק בחי' זו"ן בערך הקודם אליו, אם כן צריך להיות שיש פרסה ועיקרו למעלה מהפרסה, והוא עולם דאור א"ס.

אבל איך יתכן שהוא קו דק וגם בחי' אור א"ס, הם הפכים? יש בזה ב' כוונות, א' שעל ידי הקו נתגלה אור א"ס, שמה שמתגלה בגבול הוא הא"ס, ב' בגלל פעולת גבול ומדה שנתגלה על ידי הקו בפנימיותם יש בחי' אור א"ס תמיד, ואין לגבול ומדה יסוד קיים כלל.

כאן בהתפשטות השני דאור א"ס, רואים הסיבה המביא לידי תכלית, ובהתפשטות הראשון והיה הכוונה בהתפשטות הראשון הן על הסיבה והן על התכלית, והרי עיקרו הוא התכלית.

ויש כאן בהתפשטות השני דעולם דקו צמצום בחי' אור וכלי, על אף שכתוב שאין כלים למעלה מעקודים מאחר שאמרנו שהוא הכח דגבול ומדה, הנה הוא שורש דבחי' כלי עכ"פ.

אמרנו לעיל כי נשאר רשימו בתוך הצמצום מאור ההתפשטות הא' עצמו, אמנם כל עת ההסתלקות הנה לא היה ניכר הרשימו מאומה, אך בהתפשטות הב', הנה היא חוזר וניער ע"י אור הקו, והיא רושם האור דא"ס העומד תמיד בכל המציאות כולו, ומנהיג אותו תמיד לכוונת תכלית האחרון אשר כוון עליה המאציל ית"ש בכל ההתפשטות הא'. הואמה שאמרנו לעיל שענין בחי' אור א"ס ית"ש אשר בהקו, הנה הוא הסיבה להביא את המציאות לכוונת התכלית אשר בהתפשטות הא' דאור א"ס, זה רק על ידי הרשימו שנשאר מהתפשטות הראשון.

כלל י"ד ענף ב' אות א'

ענין הורמנותא כולל ב' כוונות, רצון וכח, ורצון הוא הרצון הפנימי שהוא תכלית הכל, וכח הוא האמצעי כדי להגיע אל התכלית, והם אור וכלי, שהאור הוא התכלית והכלי הדרך להגיע אליו.

משונים מעשיו של הקב"ה ופעולתו ית"ש מפעולות בני אדם, כי פעולות האדם הנה אחר שנגמר הפעולה ונעשה תכליתו, הרי נתבטל הפעולה מעתה והיא עבר ואינו. משא"כ פעולתו ית"ש, הנה הוא קיים לעד, שכל פעולה עצמה וכל סיבה עצמה הנה היא עצמה נעשה לתכלית, ואין בין זה לזה אלא חילוף צורה לבד. כעת כל מעשיו ית"ש הם בצורת הכנה וסיבה, ולעתיד יהיו בצורת תכלית.

מה שהוא כעת חיצוני ופנימי וכלים ואורות פעולה, ורצון יתקונו להיות כולו לרצון.

כלל י"ד ענף ב' אות ב'

אם כן בריש הורמנותא דמלכא דהיינו בהתחלת גילוי רצונו פועלתו ית', ומש"כ דמלכא דהיינו מלכות דא"ס.

כלל י"ד ענף ב' אות ג'

גליף גליפו, הוא לשון של חקיקה, וזה הצמצום, שכנס מעצמו אל עצמו באור א"ס, ועשה החלל. אבל אחרי כן נקרא גם הצמצום בשם טהירו על שם הארת האור א"ס המקיף המשלח אורו תמיד בו, ולא רק האור א"ס הממלא החלל.

יותר נראה שדברי הזהר הולכים על הקו א"ס שזה גליף גליפו שזה צמצום אור א"ס לתוך קו דק, והתפשטות האור היא כעין חקיקה.

נראה לנו לפרש עוד את דברי הזוה"ק שלפנינו באופן אחר, מהקו דאור א"ס לבד, גליף גליפו. מה שאמר בטהירו עלאה בוצינא דקרדינותא, הכוונה הוא הכל על הצמצום, שנקרא טהירו עלאה ע"י תוקף דאור א"ס שמאיר שם כנ"ל, וכן נקרא ג"כ בוצינא דקרדינותא על שם עצמותה גופה שהיא שורש הגבורות.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

כלל י"ד ענף ב' אות ד'
ונפיק גו סתים דסתימו הוא הכלי של הקו דא"ס.
כלל י"ד ענף ב' אות ה'
קוטרא בגולמא נעיץ בעזקא, הוא קשר והוא הקו דא"ס, שהוא הקשר והיחוד של כל העולמות וכל ההנהגה,
'בגולמא' הוא הכלי שבו כנ"ל כי הוא היסוד והשורש דכל גבול ומדה.
על אף שלדברינו 'נפיק גו סתים' היא היותו בתוך כלי, אבל כפל לשונו ללמדינו שיש ב' כוונות בקו דא"ס, א'
שהא"ס עצמו הוא יצא ונתגלה בפעולת דגבול, וזה קוטרא בגולמא, והב' הכל תלוי ועומד על אור א"ס, וזה 'נפיק דו
סתים דסתימו'.
נעיץ בעזקא, העזקא היא הטבעת שהוא הצמצום החלול, ו'נעיץ' הוא הקו נמשך לתוכו.
כלל י"ד ענף ב' אות ו'
'לא חוור ולא אוכס ולא סומק ולא ירוק ולא גוון כלל', הגוונין הוא הוראת תכונת הפעולות, שחסד הוא גוון, וכאן אין
גוונין שהכל בעולם גדול.
כלל י"ד ענף ב' אות ז'
'כד מדיד משיחא עביד גוונין לאנהרא' דהיינו בא"ק שבו נתגלה השורש לעשר ספירות שהם בבחי' מדה וגבול, ומש"כ
'עביד גוונין' דהיינו עולם העקודים, 'לאנהרא לון' זה עולם האצילות.
כלל י"ד ענף ב' אות ח'
'בגו בייצנא וכו' דהיינו מ"ס דא"א שהוא שורש לכל הנהורים דאצילות, 'נפיק חד נביאו' הוא הדעת שהוא לפי הרעוא
דרעוין במצח, שמייד את הקד"א והמו"ס.
כלל י"ד ענף ב' אות ט'
'סתים גו סתימין' דהיינו הארת הרדל"א דרך האוירא, ומאיר למו"ס דרך הקד"א כי אינו בוקע אתה קד"א אלא שנמשך
ההארה דרך מסך הקד"א כי אע"ג שכל קבלת המו"ס הוא ממנו עכ"ז הוא עצמו לא אתיידע כלל כי הקד"א מפסיק ביניהם.
כלל י"ד ענף ב' אות י'
אוירא ומו"ס הם ז' ותשוקתם תמיד להתייחד זה בזה, וזה דחוק שזה דרך קד"א, עיי"ז נהיר נקודה חדא סתימא עלאה
והכוונה הוא על החכמה שהוא אבא.
כלל י"ד ענף ב' אות י"א
כל גילוי א"ס דרך החכמה כמש"כ כולם בחכמה עשית, ואי אפשר להתלבש למטה מזה אם לא תחילה בחכמה, ורק
בחכמה יש גילוי של הא"ס.
כלל י"ד ענף ב' אות י"ב
הראשון חכמה וכתר בכלל א"ס אבל אחרי שנתגלה החכמה גם נתגלה הכתר כשורשו, כי כל עשרה מאמרות הוא על
הבריאה שהיא בגבול ומדה, העשרה מאמרות הנה הוא באמת עם הכתר, בראשית הוא חכמה, שכל הגילוי דעשר ספירות הוא רק על
החכמה כי מצד הכתר לא היו מתחלקים לעשר ולא היו נקראים בשם ספירות כלל, אלא שגילוי דהכתר הוא רק אחר שנתלבש
בחכמה.
כלל י"ד ענף ב' אות י"ג
'מאמרות הם י"ס דרוח דז"א, והנפש שלהם היא השמות אלקים שבאותן הי' מאמרות.
וכן הוא בנפש הכללי שהוא המלכות, כי משניהם (רוח ונפש מ"ה וכו') נעשה עולמות אבי"ע רק שגלוייה לזה
הוא בסוד כ"ב הנמשך מהי"ג ת"ד דא"א וט' ת"ד דז"א, או מ"י אותיות שבשם מ"ה וי"ב אותיות דמילוי אדנ"י. י' וכ"ב
יחד סה"כ ל"ב כמנין ל"ב נתיבות החכמה, המכוון בחכמה תתאה במקביל לחכמה עלאה.
ויש נפש ורוח דנפש מצד אבא וגם מצד אמא, וכולם בסוד כ"ב, כנ"ל שגילוי המלכות לצורך הבריאה היא הכ"ב
אותיות הא"ב.
רוח דנפש מצד אמא הם הכ"ב שמות אלקים דמעשה בראשית חוץ מהי' שמות אלקים בעשרה מאמרות, והנפש
דנפש היא הכ"ב אותיות.
הרוח דנפש מצד אבא הם המילוי דכ"ב שמות אלקים הנ"ל בהוי"ת בגדלות, וכ"ב אותיות הם הנפש דנפש.
ל"ב הנ"ל עם הי' מאמרות שבז"א עצמו הם מ"ב שבו נברא העולם, ויש ג' פעמים שם מ"ב של אצילות בריאה
ויצירה, שאין בעשיה, ונראה עוד טעם ששם מ"ב של אצילות בריאה, ושל בריאה יצירה, ושל יצירה עשיה, ולכן אין
צורך בעשיה, וכולם נכללים בחכמה אבא המרומז בתיבת בראשית.
כלל ט"ו ענף א'
התפשטות הב' דעקודים היא מט' תחתונות וכתר נשאר למעלה.
אבל זה לא שהם אותו קומה, אלא כל אור דהתפשטות הראשון הוא כולו למעלה והתפשטות השני הוא
אור מחודש ורק תולדת האור דהתפשטות הראשון.
ומש"כ בע"ח שהתפשטות השני דעקודים מט"ת ולא ז"ת כמו אצילות, דהיינו שהוא נמשך מכל הט"ת ולא כמו
באצילות שנמשך רק מז"ת.
עוד מעלה שבעקודים נתעלה התפשטות השני בעילוי רב, ועומד במדרגה אחת עם התפשטות הראשון שתמיד
עולה במטי' ולא מטי', ונחשבים לקומה כללי א', ואז ההתפשטות ראשון בכללו לכתר דקומה, והתפשטות השני היא ט"ת
שבו.
כלל ט"ו ענף ב' אות א'
באח"ף יש אור פנימי ואור מקיף, דהיינו כנגד אורות האוון שיצאו מהאוון עד השבולת הזקן יש כנגדו פגנים, וזה לא
מקיף גדול אלא מקיף ממועט שיוצא דרך נקבים דקים.
אורות האוון, שורשם בס"ג דס"ג דמ"ס והתפשטות הראשון בע"ב וס"ג דס"ג דמ"ס (זהו בחי' או"א שבו),
והתפשטות השני מ"ה וב"ן דס"ג דס"ג דמ"ס.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

אורות החוטם, שורשם במ"ה דס"ג דמ"ס והתפשטות הראשון בע"ב וס"ג דמ"ה דס"ג דמ"ס, והתפשטות השני ממ"ה וב"ן דמ"ה דס"ג דמ"ס.

אורות הפה, שורשם בב"ן דס"ג דמ"ס והתפשטות הראשון בע"ב וס"ג דב"ן דס"ג דמ"ס, והתפשטות השני ממ"ה וב"ן דב"ן דס"ג דמ"ס.

ע"כ בסמ"ב דס"ג דמ"ס דא"ק אבל ע"ב דס"ג זה בחי' א"א דעקודים, ובו כולם נכללים בא', ואין להם בו עצמו שום גילוי כלל, ואינו מתחיל גילוי לאור האוון בפ"ע ולאור החוטם בפנ"ע ולאור הפה בפנ"ע אלא רק בהס"ג מ"ה וב"ן.

כלל ט"ו ענף ב' אות ב'

כל אור יוצא מזווג, וכל זווג דאח"ף הוא מע"ב וס"ג שבו הנ"ל, וזה יוצר מ"ה וב"ן והתפשטות הראשון דאוון הוא מ"ה וב"ן הפרטיים, דע"ב וס"ג דס"ג דמ"ס, אבל הע"ב וס"ג הפרטיים, דע"ב וס"ג, דס"ג דס"ג דמ"ס הם השרש הפנימי שלהם לפנים ולמעלה.

ולכן הע"ב וס"ג פרטיים הנ"ל הם מהאזניים ולמעלה ובתוך הא"ק, והמ"ה וב"ן הם מהאזניים ולמטה עד שבולת הזקן, ולכן מקום האזניים הוא הטבור דס"ג דמ"ס, וכן אפשר לומר שהוא הטבור דא"א דס"ג דמ"ס, ששניהם כל הקומה של הס"ג דמ"ס.

אבל המ"ה וב"ן הפרטים הנ"ל שנתגלו, הם אינם עצם הרגלין דס"ג דס"ג אלא רק הכנה אליו שהם התפשטות הראשון.

כלל ט"ו ענף ב' אות ג'

על דרך הנ"ל הוא גם כן באורות החוטם שהתפשטות הראשון שלהם הם המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג, דמ"ה דס"ג דמ"ס, וכל זה מבפנים לא"ק, והע"ב וס"ג הפרטיים הם מהחוטם ולמעלה, והמ"ה וב"ן הפרטיים מהחוטם ולמטה, ולכן החוטם הוא מקום הטבור דמ"ה דס"ג דמ"ס, ומקום התפשטות הראשון הוא מקום העתיד להיות התפשטות השני.

וכן על דרך הנ"ל הוא גם כן באורות הפה שהתפשטות הראשון הוא המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג דב"ן דס"ג דמ"ס, והע"ב וס"ג הפרטיים הם מהפה ולמעלה, והמ"ה וב"ן הפרטיים מהפה ולמטה ולכן הפה הוא מקום הטבור דב"ן דס"ג דמ"ס, ומקום התפשטות הראשון הוא מקום העתיד להיות התפשטות השני.

כלל ט"ו ענף ב' אות ד'

בהסתלקותם של המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג דסמ"ב דס"ג דמ"ס הם נשלמו לפרצוף שלם הראוי להוליד ולהוציא תולדות, שהוא התפשטות השני, שהם עלו כמ"ן.

דהיינו כאן יש תיקון/התגלות לע"ב וס"ג הפרטיים דסמ"ב דס"ג דמ"ס.

וזה מב' שמות, שיש התפשטות בפנים לא"ק ומחוצה לו, ואם כן הע"ב הוא חלק ההתפשטות אשר מבפנים, וס"ג הוא חלק ההתפשטות אשר מבחוץ. שתמיד האור היותר עליון נשאר בפנים.

והע"ב וס"ג הפרטיים הנ"ל בהסתלקות הראשון דמ"ה וב"ן הפרטים גם הם עלו למעלה לשרשם, וזה הוציא המ"ה וב"ן הכללים שהם התפשטות השני.

התפשטות השני דאח"ף גם כן ב' שמות שהמ"ה מבפנים לא"ק והב"ן מבחוץ.

כלל ט"ו ענף ג' אות א'

יש קושי, שאמרנו שהסמ"ב דס"ג דמ"ס, הוא מהחזה ולמטה דע"ב דס"ג דמ"ס, ומקום טבורו דע"ב הנ"ל הוא בשבולת הזקן, והרי הטבור דאוון וחוטם למעלה מהשבולת הזקן דא"ק.

כלל ט"ו ענף ג' אות ב'

ע"כ דס"ג דמ"ס בחי' א"א לכל האח"ף, והם מהחזה ולמטה שבו שהם בחי' אמא וזו"ן שבו, אם כן מקום החזה שלו בעיניים דא"ק, שע"ב וס"ג דאור האזניים הנ"ל הוא מהעיניים עד האזניים [אורות הע"ב יוצא מהעיניים שהוא חזה ולא טבור כמו בסמ"ב שכאן הוא נשמה לנשמה שאין לו כלי בגוף, לכן התועלת ושימוש יוצא ממנו רק מסיומו וסופו, שהעיניים סוף המוח], אחרי החזה מתחיל אמא דע"ב דס"ג דמ"ס שהוא הס"ג דס"ג דמ"ס, והוא מהחזה דע"ב דס"ג דמ"ס עד הטבור שבו, שהוא מעיניים עד שבולת הזקן, אם כן שבולת הזקן הוא הטבור שלו.²

כלל ט"ו ענף ג' אות ג'

אורות החוטם שהם מטיבורו ולמעלה לא נתגלו, והם מלפנים דא"ק מהאזניים עד החוטם, ומהאזניים (שהוא הטבור דס"ג דמ"ס) ולמטה מתחיל בחי' מ"ה דס"ג דמ"ס, והם מתגלים מחוץ לא"ק, וזה מהחוטם עד החזה דא"ק, וכל המ"ה דס"ג דמ"ס הוא בחי' ז"א דע"ב דס"ג דמ"ס, שהוא מטיבורו ולמטה דא"א כדוגמת האצילות (א"א דהיינו ע"ב דס"ג דמ"ס), ולכן עיקר גילויו רק מתחת לשיבולת הזקן כי עד שם הוא נכלל באורות האזניים.

אורות הפה הוא הב"ן דס"ג דמ"ס, וטיבורו פה, ולכן יציאת אורות הפה הם משם ולמטה, עד הטבור שזה סוף רגליו דב"ן דס"ג דמ"ס, וחלקיו שלמעלה מטיבורו הם מהפה ולמעלה עד החוטם, שהוא מקום הטבור דמ"ה דס"ג דמ"ס כי הב"ן הוא בחי' נוק' דז"א שיציאתה מהטבור דז"א, אבל גילויו רק מהחזה דא"ק ולמטה כי עד החזה הם נכללים באורות החוטם, ומקומם בע"ב דס"ג דמ"ס הוא בעטרה שלו, כי עטרה של הע"ב דס"ג דמ"ס בחזה דא"ק.

כלל ט"ו ענף ג' אות ד'

רק מדברים באח"ף בע"ב וס"ג הפרטיים שבסמ"ב דס"ג דמ"ס, שהם נעשו פרצופים שלימים בהסתלקות הראשון דאח"ף, אבל בסמ"ב דס"ג דמ"ס לא מדברים, שהם לא נתגלו אלא רק שרשים פנימיים, והסמ"ב דס"ג דמ"ס הוא מכלל הע"ב דס"ג דמ"ס, וכולם רק מבחי' א"א עצמו שלמעלה מהאח"ף, וכל דברינו בסמ"ב דס"ג דמ"ס הוא רק בתלייתם שם ולא עיקר גילויים.

חיצוניות דאורות האוון מתלבש בפנימיות אורות החוטם, וחיצוניות אורות החוטם מתלבשים בפנימיות אורות הפה, אבל ע"ב דס"ג דמ"ס מתלבש בפנימיות כולם.

כלל ט"ו ענף ג' אות ה'

¹ *## לשאול לפרקש/שלום.

² לשאול לפרקש/שלום*##

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

הגם שאמרנו שההתפשטות הא' דכל א' מהאח"פ שהוא הפרצוף הפנימי שבו, הנה הוא בבחי' ע"ב וס"ג, וההתפשטות השני שהוא הפרצוף החיצוני דכל א' הנה הוא בבחי' מ"ה וב"ן. עכ"ז הרי פשוט הוא כי באמת הנה כלול כל א' מכל הד' שמות עסמ"ב. ומה שאמרנו כי זהו ע"ב וס"ג וזהו מ"ה וב"ן, הכוונה הוא רק על יציאתם משרשם הפנימי דהג' שמות סמ"ב שבס"ב, כי הנה יצא ההתפשטות הא' דהאח"פ מהע"ב והס"ג דכל א' שבהסמ"ב דס"ב, וההתפשטות הב' דהאח"פ הם יצאו מהמ"ה וב"ן דכל א' שבהסמ"ב. באצילות יש שליטה למ"ה וב"ן, ולכן התלבשות של תחתון בעליון הוא במ"ה וב"ן של עליון, אבל בעקודים שולטת הס"ג, ולכן התלבשות תחתון בעליון מהס"ג, ועכ"ז נקרא תחתון שבו בשם מ"ה וב"ן.

כי כל התפשטות והסתלקות ב' הם בחי' ו"ה (שהם מ"ה ב"ן) להתפשטות והסתלקות א' שהם י"ה ע"ב וס"ג. אך הענין מה שגם למעלה מהאצילות נקרא כל תחתון לגבי העליון בשם מ"ה וב"ן כל זמן שעומד האצילות רק בגילוי המ"ה וב"ן הכלליים לבד, והוא ע"י הפסק הפרסא כי לעתיד הנה יתבטל כל המסכים ויזדככו מבחי' מסך כלל, ויתאחדו המ"ה וב"ן בהע"ב וס"ג, ויאירו גם באור הע"ב וס"ג ממש אבל עכשיו הנה ע"י הפסק הפרסא וכן נבחן כל תחתון לגבי עליון, וכ"ז משום שנעשה התהוות רק מהגילוי דמהטבור ולמטה דהעליון. אך כ"ז הנה הוא רק בבחי' ערך הד' שמות פריטים אשר בכל א' עצמו. אבל באמת הנה למעלה מאצילות הנה הוא הכל רק הע"ב וס"ג הכלליים לבד שבא"ק

לא נשלם עתה באמת עדיין כלל הגילוי העיקרי הראוי דא"ס ית"ש גם למעלה למעלה כל זמן שלא נשלם האצילות בכל התיקון הראוי אליו. והוא מה שאמר הרב כי כל עולם תחתון בערך העליון הנה נחשב שהוא חסר מוחין עדיין והנה מתלבש³ כל פרצוף פנימי בהחיצוני מהס"ג שבו ולמטה. והגם שאמרנו תולדות כללות ההתפשטות הב' מהא' הנה הוא מהחכמה שבו ולמטה, אך האמת הוא כי למעלה מאצילות הנה נקרא החכמה בשם ס"ג אמנם מה שנוגע לענין ההתלבשות, כי עד הג"ר הנה היתה התלבשות אשר מההתפשטות הא' להב', וכן מכל עליון להתחתון מהחכמה שבו ולמטה, אבל בהז"ת הנה היתה ההתלבשות רק מהבינה ולמטה.

כל ההתלבשות מההתפשטות הא' דאור האזניים בהתפשטות הב' דאור האזניים, וכן אור החושים וכן אור הפה דכל עליון בהתחתון מבחי' הס"ג שבו ולמטה, שכל התפשטות הב' הוא למטה מלמגרי מההתפשטות הא', כי כל ענין ההתלבשות הנאמר בכל מקום הוא רק על בחי' הטפה הזרעית. כלל ט"ו ענף ג' אות ו'

התפשטות הראשון דאורן מהאורן ולמעלה מבפנים עד העיניים, והתפשטות השני היא מהאזניים עד החושים הם הכח"ב שלו, מהחושים עד הפה הם החג"ת שלו, ומהפה עד שיכולת הזקן הנה"י שלו והמלכות היא מתפשטת ונכללת עם אורות החושים, וההתלבשות כן: הפנימי מתלבש בכח"ב דחיצוני מהס"ג שבו ולמטה, ובחג"ת מהס"ג דמ"ה ולמטה, ובנה"י מהס"ג דב"ן ולמטה. כלל ט"ו ענף ג' אות ד'

התפשטות הראשון של החושים מהחושים עד העיניים, והתפשטות השני דחושים כח"ב מהחושים עד הפה, ומהפה עד שכולת הזקן היא החג"ת ומהשכולת הזקן עד החזה הנה"י שלו, והמלכות נמשך ונכללת באורות הפה, וההתלבשות כן: הפנימי מתלבש בכח"ב דחיצוני מהס"ג שבו ולמטה, ובחג"ת מהס"ג דמ"ה ולמטה, ובנה"י מהס"ג דב"ן ולמטה.

וכן מתלבש ג"כ אור האזניים באור החושים הפנימי בהפנימי והחיצוני בהחיצוני, כי הפנימי דאור האזניים מתלבש בהפנימי דאור החושים, מהס"ג שבו ולמטה, והוא בלי חילוק בחי' כלל. כי החג"ת החיצוני דאור האזניים הנה הוא מתלבש בכח"ב החיצוני דאור החושים מהס"ג שבהם ולמטה, והנה"י החיצוני דאור האזניים הוא מתלבש בחג"ת החיצוני דאור החושים מהמ"ה דס"ג שבהם ולמטה. והמלכות החיצוני דאור האזניים הנה היא מתלבש בהנה"י החיצוני דאור החושים. כלל ט"ו ענף ג' אות ח'

התפשטות הראשון דפה מהחושים ועד הפה, התפשטות השני דפה כח"ב מהפה עד שכולת הזקן, החג"ת מהשכולת הזקן עד החזה, והנה"י שלו מהחזה עד הטבור, ושם מסתיים העקודים, והמלכות דפה הוא מתפשט ומשתתף באצילות, וההתלבשות כן: הפנימי מתלבש בכח"ב דחיצוניות מהס"ג שבו ולמטה, ובחג"ת מהס"ג דמ"ה ולמטה, ובנה"י מהס"ג דב"ן ולמטה. וכן הנה מתלבש בו ג"כ הפנימי והחיצוני דאור החושים, וכן גם החיצוני דאור האזניים, הפנימי דאור החושים מתלבש בהפנימי דאור הפה אשר הוא מגבול הפה ולמעלה עד החושים מהס"ג שבו ולמטה בלי חילוק בחי' כלל. אך החיצוני דאור החושים מתלבש בחג"ת בכח"ב מהס"ג שבו ולמטה, והנה"י בחג"ת מהס"ג דמ"ה שלו ולמטה. המלכות דאור החושים הנה היא נכללת ומשתתף בהנה"י דאור הפה, ומתפשט ג"כ עד סוף העקודים. וכן מתלבש ג"כ הנה"י דאור האזניים. והנה מתפשט אותו הס"ג ג"כ דרך הס"ג דחג"ת דאור החושים, ומתלבש הוא ג"כ בכח"ב דאור הפה אשר שם. כלל ט"ו ענף ג' אות ט'

ע"ב דס"ג דמ"ה ביחס לאח"פ הוא כמו א"א דאצילות כלפי האצילות, וכל האח"פ תלויים בו כן: אורן (אשר הוא תולדת הס"ג דע"ב ס"ג הני"ל), בשליש האמצעי דת"ת שהוא מהחזה עד הטבור [והוא בא"ק מתחתה עיניים עד שכולת הזקן], וחציו העליון שייך להתפשטות הראשון, וחציו התחתון להתפשטות השני ותליתם בו כזה, חציו העליון ברעת הפנימי בחציו העליון דשליש האמצעי דת"ת, וחציו התחתון נחלק כך כח"ב באור הדעת בחציו התחתון דשליש האמצעי דת"ת, חג"ת בפרקים אמצעים דח"ג ות"ת אשר כנגדם, נה"י בפרקין התתאים דח"ג ובת"ת כנגדם. אבל הפרצוף הפנימי דאור האזניים, הנה הוא לא נבחן בחילוק בחי' כלל, כי הוא כולו מבפנים והוא כולו נעלם, כי הוא מהאזניים ולמעלה ומבפנים עד גבול העינים. ותליתו בהע"ב דאות ה' הנה הוא בחציו העליון דהשליש האמצעי דת"ת שבו, אמנם הוא ג"כ בהדעת הפנימי אשר באותו חציו העליון דהשליש האמצעי דת"ת, וכן בהפרקין האמצעין דח"ג שנגדו. כלל ט"ו ענף ג' אות י'

והנה עדי"ז הוא ג"כ באורות החושים בענין תליתם בהע"ב הני"ל, כי אורות החושים הרי אמרנו שהוא תולדות הז"א שבו, המשכת ותלית דאורות החושים בהע"ב דאות ה' הנה הוא בהנה"י שבו, ואחיותם ותליתם בנה"י דע"ב הני"ל הוא בדרך זה: כח"ב נמשכים מהפרק העליון דיסוד שהוא בפנים לגוף, וב' כולין, חג"ת מהפרק האמצעים דיסוד (אשר הוא אמוחין לגוף) וב' ביעין, ונו"ה נמשכים מב' שוקיים, והיסוד שבו אין לו שורש מיוחד במה לתלות ורק נעשה בסוד תוספת מהאור הגדול שניתוסף לו מלמעלה. אמנם הפרצוף הפנימי דאור החושים אשר הוא לא נבחן בחילוק בחי' כלל, והוא תופס בא"ק רק מקום אחד והוא כולו נעלם, כי הוא מהחושים ולמעלה ומבפנים, שהוא מגבול החושים ולמעלה מבפנים עד האזניים. הנה אחיותו ותליתו בהע"ב דאות ה' הנה הוא

3*##לשאול

4*##לשאול

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

בהשליש תחתון דהת"ת שבו אשר מהטבור עד סוף הגוף, והנה הוא אחוז ג"כ בהפרקין תתאין דהחורג שבו אשר הם מגיעים שם ג"כ.

כלל ט"ו ענף ג' אות י"א

באורות הפה תלייתם בהע"ב דס"ג דמו"ס, כי הנה כלל אורות הפה הנה הם תולדות הנוקבא דו"א שבו, והנה היא כמו בנוק דו"א דאצילות יש ב' בחינות, א' שהיא סוף כל האצילות, וכלל כולם, וגם היא ראשית לנבראים, ובבחי' ראשית לנבראים היא רגלי דו"א, אבל בבחי' כלל כולם אפשר לה לעלות למעלה להיות שוה בשוה אל ז"א ומשתמשים שניהם בכתר א', וכן אפילו יותר למעלה.

וכן כ"ז הוא ג"כ בענינינו, עיקר גילוי אורות הפה הוא מהחזה ועד הטבור, ואז הוא כללות אורות האח"ף ומהחזה ולמטה מתגלית שם שורש לאצילות, ולכן עיקר הגילוי שייך לעט"י הנ"ל, וזה אות ה' דשם הוי"ה, ושורשו לאצילות היא בד' פרקין תתאה דיסוד הנ"ל והם ב' ירכין וב' רגלין, ולכן זה ד' אותיות אדנ"י.

אבל הי' ספירות דפה הם כנ"ל שהג"ר מהפה עד שבולת הזקן, והחג"ת מהשבולת הזקן עד החזה, והנה"י מהחזה עד הטבור, והתפשטות הראשון הוא מהפה ולמעלה עד החוטם. וכל מה שנוגע לעצמו תעיקרי דחוטם ופה שהם זו"ן דאח"ף היינו החיצוני אשר מהפה עד הטבור עם כללות הפרצוף פנימי דהפה אשר גם מהפה ולפנים עד החוטם הם תמיד פנים בפנים ומשתמשים בכתר א'.

כלל ט"ו ענף ג' אות י"ב

הזכרנו טבור דע"ב דס"ג דמו"ס היא במקום השבולת הזקן, ורק משם צריך להתחיל החוטם פה ואם כן קשה, איך יוצאים חוטם ופה למעלה מזה. הרי ואחיותם ותלייתם בו הוא רק בהנה"י שבו. התחלתו הוא מחצי ת"ת דא"א, והוא ממש כמו שהוא כאן באורות החוטם אשר הפרצוף פנימי שבהם, הוא מתחיל מתחת האזניים אשר שם הוא המרכז האמצעי דהת"ת דהע"ב דס"ג דמו"ס.

ועל אף שצמצאנו בדברי הרב בענין ז"א דאצילות, התיירוץ כדוגמת עיבור ראשון דזו"ן דאצילות, שהוא היה על ידי עליית נה"י דא"א בחג"ת שלו, ועל אף שהם נתהוו ונעשו על ידי הזווג דאו"א אבל שרשם מהנה"י דא"א, ולכן מאחר שאו"א נמצאים בחג"ת דא"א, העלה א"א את הנה"י שלו במקום או"א ונתלבש בתוכם, והשפיע בהם מוחין להזדווג, ולכן על אף שמקומו של זו"ן בא"א היא רק מהטבור ולמטה שהיא שליש התחתון דת"ת שלו, אבל התחלת יציאתו היה מאמצע הת"ת, שהוא החג"ת, וכן כאן, שהעיקר הגילוי רק מתחת לשבולת הזקן שהיא הטבור דע"ב דס"ג דמו"ס, אבל הפרצוף הפנימי מתחיל מחצי הת"ת (לחוטם) ומב"ן (לפה) של הע"ב דס"ג דמו"ס.

אך עכ"ז יש שינוי גדול, כי הרי באצילות הנה אחר העיבור ראשון דזו"ן, ונתפשטו אז הנה"י דא"א וחזרו וירדו למקומם ונולד הז"א מאימא הנה הוה מקומו בכל הי' ספי' שבו לעולם רק מהטבור ולמטה דא"א. משא"כ כאן, הנה נשאר לעולם עיקר אור החוטם למעלה מהטבור דהע"ב דס"ג דמו"ס, כנ"ל שהכח"ב דאור החוטם הוא מהחוטם עד הפה, וכן אורות הפה הנה נשאר הכח"ב שבו ג"כ למעלה לעולם, והסיבה בזה הוא משום רוממות מעלת העקודים אשר שם שולט השם ס"ג.

ועכ"ז הנה באשר שהם עצמן הנה הם רק מ"ה וב"ן אשר מקומם הוא למטה מהטבור דהע"ב דס"ג דמו"ס, לכן הוה עיקר גילויים דאורות חוטם פה ג"כ רק למטה מהטבור דהע"ב דס"ג דמו"ס.

כלל ט"ו ענף ד' אות א'

אחרי הנ"ל פשוט הוא כי מציאות כל תחתון הנה הוא מהעליון שעליו. וא"כ הסי"ג דס"ג דמו"ס שהוא בחי' האימא שבהע"ב דס"ג דמו"ס הוא נמשך ויוצא מבחי' האבא שבהע"ב דס"ג דמו"ס שהוא סוד אור העינים, והנה על זה נבאר עתה את סדר יציאתם זה מזה, אור האזניים מאור העינים, ואור החוטם מאור האזניים, ואור הפה מאור החוטם.

כלל ט"ו ענף ד' אות ב'

עיקרו דאזו"ן הוא המ"ה וב"ן הכללים שלו, והמ"ה וב"ן הכלליים כלולים מעסמ"ב בכח ובהעלם, וכאשר מגיע העת להמציא התחתון (דהיינו שיוצאים אורות האזניים מעינים), אז נתגלו המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג שבעיניים, ונתפשט ויצא בהם מגבול העינים דא"ק עד גבול האזניים דא"ק. אמנם היה ההתפשטות הכל רק בהע"ב דס"ג דמו"ס עצמו שהוא מבפנים להגלגלתא. וזה היה בבחינת ההתפשטות הראשון לתחתון, ואז נסתלק ועלה בסוד מ"ן, ועל ידי זה נולד המציאות דתחתון.

אבל מה שנולד זה רק הע"ב וס"ג דאזניים, דהיינו הע"ב וס"ג הפרטיים דס"ג דמו"ס, שהוא רק חצי העליון שלו, אבל המ"ה וב"ן דאזניים רק נולדו בהתפשטות השני שלו כנ"ל.

כלל ט"ו ענף ד' אות ג'

עיקר אורות החוטם הם המ"ה וב"ן הכללים שלו, והמ"ה וב"ן הכלליים כלולים מעסמ"ב בכח ובהעלם, וכאשר מגיע העת להמציא התחתון (דהיינו שיוצאים אורות החוטם מהאזו"ן), אז נתגלו המ"ה וב"ן הפרטיים דמ"ה וב"ן שבאזניים וזה היה בבחינת ההתפשטות הראשון לתחתון, ואז נסתלק ועלה בסוד מ"ן ועל ידי זה נולד המציאות דתחתון.

אבל מה שנולד זה רק הע"ב וס"ג דחוטם, דהיינו הע"ב וס"ג דמ"ה דס"ג דמו"ס שהוא רק חצי העליון שלו ומקומו הוא בא"ק מגבול העינים עד גבול האזניים מבפנים, אבל המ"ה וב"ן דחוטם רק נולדו בהתפשטות השני שלו כנ"ל, ולפי זה מובן למה התסתלקות הראשון דחוטם היא במקום האזניים שזה שורשו.

כלל ט"ו ענף ד' אות ד'

עיקר אורות דפה הם המ"ה וב"ן הכללים שלו והמ"ה וב"ן הכלליים כלולים מעסמ"ב בכח ובהעלם, וכאשר מגיע העת להמציא התחתון (דהיינו שיוצאים אור הפה מהחוטם), אז נתגלו המ"ה וב"ן הפרטיים דמ"ה וב"ן הכללים דחוטם. וקשה איך יצאו כך שהרי המ"ה וב"ן של החוטם הם בגבול החזה דא"ק בפנימיותו ואם כן איך יצא מכאן אורות הפה שהם למעלה מחזה דא"ק?

בגלל רוממות מעלת העקודים אשר שם הוא שליטת הסי"ג עומדים גם המ"ה וב"ן קושרים ותלויים סמוך ותיכף מתחת גבול האזניים ולמטה ושם היה לידתם ושם הם מיוחדים לעולם.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

כלל ט"ו ענף ד' אות ה'

ע"ב וס"ג דב"ן דס"ג דמו"ס הוא עיקר אורות הפה והוא מה שנולד מהמ"ה וב"ן הפרטיים דמ"ה וב"ן דמ"ה דס"ג דמו"ס. ומקומם הוא בא"ק מגבול החוטם שבו עד גבול הפה בפנימיותו, אמנם המ"ה וב"ן הכלליים דהב"ן דס"ג דמו"ס, נולד ויצא מהמ"ה וב"ן הפרטיים אשר בהע"ב וס"ג, ומקומם הוא בא"ק מגבול הפה שבו עד גבול הטבור שבו בפנימיותו.

כלל ט"ו ענף ד' אות ו'

כל מ"ה וב"ן פרטיים שבעקודים הם בנויים כך, שאורות המ"ה הם בתוך הא"ק והב"ן מחוצה לו, וזה כי כל מ"ה וב"ן הם בסוד שמי וזכרי, סתום וגלוי, שהמ"ה הוא שם המפורש וב"ן התלבשותו.

כחו דע"ב דס"ג דמו"ס אינו מתגלה מטבורו ולמטה כמו באח"ף אלא רק מסימו, ואינו מתלבש באזניים אלא רק הארתו לבר.

סמ"ב דס"ג דמו"ס הם בכחינת הג' צחצחות דעקודים, ע"ד הג"ר דרדל"א לאצילות, שהם זוהר אור א"ס לג"ר

דאצילות.

כלל ט"ו ענף ה'

סמ"ב הפרטיים דס"ג דמו"ס הם מעצמות הע"ב דס"ג דמו"ס, וכל זמן שלא נתגלו לא נשלם הע"ב דס"ג על מציאותו כלל, ואמרנו כי ההבחנה הראשונה שבו הנה הוא מציאות עצמותו אשר עד הפה דא"ק, כי כל עיקר יציאת ומציאות דהע"ב דאות ה' הנה הוא למציאות היסוד והשורש לכללות כל עולם העקודים אשר עיקרו הוא מהאורות דהפה. נעשה גם עיקר עצמותו, אשר הוא מגבול הפה דא"ק ולמעלה, ג"כ רק לאט לאט ובהבחנות שונות.

והגם שהב"ן דאות ח' הנה הוא מגיע עד הטבור דא"ק. אבל עצמותו עצמו, ושלמותו אשר נשלם בהס"ג מ"ה ב"ן דס"ג דמו"ס, והוא רק להיות לשורש פנימי להם, הנה הוא מגיע בהם באמת רק עד גבול המקום דהאח"פ דא"ק ולא יותר למטה. והנה הם רק הע"ב והס"ג שבהם לבר.

אמנם כי ע"י גילויי המשתלשלים ומתפשטים ממנו, שהם הב' התפשטויות הא' והב', הנה התפשט עי"ז הוא עצמו באמת עד גבול שיכולת הזקן עד גבול החזה ועד גבול הטבור דא"ק מבפנים. אך זה נעשה בו רק ע"י גילויי.

אין הכוונה שלמות כל מציאותו עצמו הנה הוא נעשה בתחילה, וכל גילויי המתפשטים ויצאו ממנו הוא נעשה אח"כ, כי יציאת ומציאות כל תחתון הנה הוא מהמ"ה וב"ן הפרטיים האחרונים דכל עליון. וא"כ הרי לא נעשה הב"ן דאות ח' גם הע"ב והס"ג שבו רק אחר הסתלקות הא' וההתפשטות הב' דאורות החוטם.

וכן ע"ד"ז הנה לא נעשה ההבחנה הראשונה שבו אשר לאורות החוטם רק אחר התפשטות הא' והב' אשר לאורות

האזניים.

וכן ע"ד"ז לאורות האזניים.

כלל ט"ו ענף ו' אות א'

איך יתכן שעיקר יציאת העקודים היא בנוק' אם לא ניכר שם נוק' בכלל ?

זה דוגמת נוק' דא"ק ונוק' דא"א דאצילות, שאינם ניכרים כלל ועכ"ז הם כלל העולם שתחתיהם, כן הדבר בעקודים.

הסמ"ב דע"ב דס"ג הם רצון, ושורש לאח"ף, וכידוע אצלו ית' רצון ופעולה באים יחד ואין קדימה, רק שזה

בגלוי וזה בהעלם, ולכן נעשו הסמ"ב דע"ב דס"ג יחד עם התפשטות הא' והב'.

כלל ט"ו ענף ו' אות ב'

איך יתכן שהכל יצא מהנוק' הרי שם שולט הס"ג ומ"ה (ואין הנוק' ניכרת) שונה מאצילות ששולט המ"ה וב"ן, וגם בא"א דאצילות שולט הס"ג ומ"ה, וזה כמו ממוצע בין הנהגה של עתה לבין לעתיד לבא, שאז יהיה ע"ב וס"ג ועכשיו זה מ"ה וב"ן.

בנוק' דז"א דאצילות יש ב' בחינות, אחד נגלה, ואחד נסתר, והם הפנימיות והחיצונות שבה. ובפנימיותה הנה היא למעלה מהכל, כי הנה היא עולה עד המלכות דא"ס והיא שורש הכל, אבל בחיצוניותה הנה היא למטה מהכל והיא נמשכת מכולם, ולכן המציאות שכל העקודים נעשו על ידי אורות הפה היא מצד פנימיותה של אור המלכות שהיא שורש ועצמות כולם. ולכן נתגלה היא בסוף כולם, ר"ל בסוף העולמות דא"ס, והוא עולם העקודים, וכן בסוף האצילות והוא המלכות נוקבא דז"א, להודיע שהיא כלל כולם וכוונת כולם.

אבל חיצוניות המלכות היא למטה מכולם ונמשך מכולם. והוא המציאות שהמלכות היא פרצוף בפני עצמה ואינה מיוחדת בעליונים ועל ידה יש סוד הדין והעביות דכלים לא נמצא אלא רק באצילות, ולא למעלה.

וזהו גם כן הענין דשליטת הס"ג שאמרנו, כי הס"ג שהוא כללות הג"ר הנה שם הוא הגילוי דאור א"ס, ולא נצטמצם שם לצאת אור המלכות בגילוי פרטי בפנ"ע, אלא שמאירה שם באור עצמותה הכללי.

כלל ט"ו ענף ד' אות א'

שליטת ס"ג בעקודים הוא מג' סיבות שונה מאצילות ששונה מ"ה וב"ן, א' מצד מקורם שהעקודים נובעים מס"ג

דהמ"ס. ואצילות נובעים ממ"ה וב"ן דמו"ס.

ב', מצד יציאתם, שיוצאים מנקבי האח"ף אם כן הם נמשכים מהמוחין ועיקר עקודים באורות הפה והם יוצאים מב' זווגים בפה שהם או"א וישו"ת, והוא מכללות זווג הנשיקין שהוא מהמוחין ממש, ולכן בכל העקודים שולטת הס"ג שהוא אור המ"ס עצמו. אמנם מציאות כל האצילות הנה הוא יוצא ונמשך מהזווג תחתון דא"ק שהוא יסוד ומלכות שבו.

ואין להקשות ממה שנודע בדברי הרב בשער התיקון (פרק ב) כי השם מ"ה דהתיקון הנה הוא נמשך מן המצח דא"ק, אמנם כל ההארה הזוהר הנה הוא רק בבחי' אור מקיף, מה שהאיר מתחילה דרך המצח, הנה הוא מאור הגנוז עצמו, אך עיקר התיקון אשר לצורך מעשה בראשית הנה הוא נעשה מאור פנימי שבו, הנה נמשך הארת אור הגדול הזה ונתפשט דרך פנימיות כל קומת א"ק בסוד אור מים רקיע עד הגיעו להיסוד שבו, והוא תולדת האור הגנוז.

ג', מצד מקומם בא"ק מאח"ף שבו עד הטבור, וזה מלביש על הס"ג דא"ק. אבל מקום האצילות הוא מהטבור עד סוף רגליו, והאצי' הוא מלביש על המ"ה וב"ן הכלליים דהא"ק.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

כלל ט"ו ענף ד' אות ב'

באצילות הג"ר הם הנסטרות, והוה ג"ר בבחי' ממוצע בין ההעלם הגדול דא"ס לגילוי ית' שהוא בהז"ת. ולכן רוח הוא עיקר הפרצוף, ונשמתו שהוא שם ס"ג היא נקרא בשם גדלות, שזה למעלה ממדרגתו, אבל בעקודים רק הע"ב נסתר, והס"ג עיקרו, והוה השם ע"ב דקרקפתא בבחי' ממוצע בין א"ס להעקודים, וכ"ז הוא ע"פ מה שנודע בהפרצופים הפרטיים שבאצילות, שאין בכל פרצוף רק ג' כלים מל"כ, שהם הכלים דנר"ן, אבל מהחיה ולמעלה אין כלי כלל, ולכן הוא עד"ז ג"כ בכללות העולמות שהתחלת הכלי הוא מעקודים שהוא הס"ג הכללי, הנשמה הכללית, אבל למעלה מעקודים אין כלי כלל ואין גילוי כלל.

נמשך מזה גם שכל הפרצופים בעקודים מלבישים מהבינה ולמטה ובאצילות רק מהז"ת ולכן באצילות הנה"י לבר מגופה שאין לו על מה לסמוך בעליון, אבל בעקודים רק היסוד ומלכות לבר מגופו.

כלל ט"ו ענף ד' אות ג'

כתוב בע"ח (הולדת או"א ד') שהנה"י בסוד תוספות בגלל שהעתיק רק מתלבש בא"א בז"ת שלו, ואם כן זה צריך להיות שרק הוד יסוד ומלכות לבר מגופה, ולמה גם הנצח? ולמה לא מוזכר מלכות.

ועל אף שבקמומו אחרים מוזכר אינו חושב ההתלבשות רק מו"ק דעתיק שהם חג"ת נה"י, והרי אינו מגיע ההתלבשות אלא עד סוף הת"ת, אמנם מה שקשה מאד כי הרי גם בכל המקומות הנז' גופה, הנה אמר בפירוש כי ז' תחתונות דעתיק מתלבשים בא"א, אלא שבסוף אינו חושב רק ו'.

כל התלבשות היא רק במלכות ומלכות כללות כל הו"ק, ובעיקר זה רק ו' בחינות, שהמלכות אינו נכלל שהיא רק כלולה מכולם, ולכן העתיק מתלבש בא"א עד ת"ת, ולכן למטה ממנו זה נה"י ולא נהי"ם שהמלכות אין לה מציאות בפני עצמה ולכן כשאמרו נה"י זה כולל בק"ו מלכות.

כלל ט"ו ענף ד' אות ד'

יש סתירה באר"י אם הנה"י דא"א נעשה על ידי רבינו השפע דיסוד דעתיק שהוא בת"ת דעתיק (בסוד תוספת), ובמ"א כתוב שהנה"י דעתיק מתחלק לג' פרקין והיסוד לב' פרקין, והפרקין עליונים לחג"ת דא"א והאמצעים הם לנה"י דא"א והתחתונים למטה מהארץ בסוד דדי בהמה, וכאן זה לא בסוד תוספת, ויש עוד שמועה שהב' פרקין עלאין דנה"י דעתיק הם לחג"ת דא"א והפרקין תתאין דנה"י דעתיק לנה"י דא"א.

כל אלו הג' שמועות הנה כוונה אחת לכולם, עיקר נה"י דעתיק היא בחג"ת דא"א למעלה מן הפרסא, ועל ידי ריבוי השפע דהיסוד דעתיק המסתיים בחזה דא"א מתפשט הארת הב' פרקים תחתונים דנו"ה דעתיק, ונעשה מהאמצעים נה"י דא"א מתחת לפרסה בסוד תוספות, כי הם מקבלים הארת היסוד עתיק בראש וראשון, שרק נתפשטו הפרקין תתאין על ידי הריבוי שפע של התוספת. ונמצא כי נעשים הנה"י דא"א מריבוי השפע דהיסוד דעתיק, אמנם הוא ג"כ רק ע"י הארת הפרקין דנה"י הנז'.

וכן השמועה הג' מובן כך, שהב' פרקין תתאין דנה"י בגלל שהאמצעים נשאר עיקרם למעלה בחג"ת, ועיקר הארה הג' הנ"ל נשאר בנה"י דאצילות אפילו שמאיר לבריאה בתור דדי בהמה.

כלל ט"ו ענף ד' אות ה'

סוד דדי בהמה הם להחיות המלכים בחיות המוכרח שלא יתבטלו בעת השבירה כירידתם לבריאה, אבל גם כתוב שהם שמשו בעת התיקון.

צ"ע איך היה חיות למלכים עד שלא נתקן העתיק, ועוד איך חיו המלכים דעתיק עצמו, ולמה היותם תוך ג' למקורם לא מספיק להחיות אותם, ולמה בתיקון כולם ירדו לבריאה ומשם ינקו, הוא כעין בחי' מיתה, לכאורה היה צריך שיהא יניקת כל תחתון רק מסוד דדי בהמה דהעליון שיצא ממנו, ולמה יש את זה רק בעתיק ולא בשום פרצוף אחר, ולמה אין דוגמת דדי בהמה באדם התחתון?

עתיק היא הז"ת דרדל"א והוא מהמלכות דא"ק, והוא נשמה פנימיות דא"א, ולכן הז' מלכים דאצילות שראויים לאור דא"ס ואחר התיקון הנה הוא כולו אלהות גמור ע"י אור א"ס שמתייחד בהם, לא רק שאינם רחוקים ג' אלא גם הטעימן בנועם זיו דאור א"ס, כדי שיהיו ראויים לקבל בתוכם היחוד דאור א"ס ממש.

ומה ששאלנו מהיכן ינקו מלכים דעתיק, וכן עד תיקון עתיק מהיכן כולם ינקו, והתשובה היא שעתיק אפילו קודם התיקון הוא מבחי' אור א"ס, ולכן מספיק היותו תוך ג' לשרשו להחיות אותם וגם מלכים אחרים, אבל מאז תיקון העתיק ושאר המלכים לא נתקנו אז עלה אורות העתיק לצורך תיקונם ונשארו כל השאר מלכים ללא הארה, ולכן נעשה בעתיק סוד דדי בהמה, שהיותם תוך ג' מספיק להחיותם אבל לצורך עילוי דיחוד אור א"ס בהם היה צריך להניק להם מעתיק דווקא.

ואין בחי' דדי בהמה באבא ובאמא כי הם אינם ממדריגת אור א"ס, וכן זה הטעם שאינו בעולם הזה דוגמתה שאין גילוי לאור א"ס בעולם הזה. וכן אין דוגמתה בעולמות ב"ע אמנם בביאת משיח הדדי בהמה יאירו לבי"ע ויעלה ב"ע לדרגת אצילות, שרק בתיקון של ניצוצי אצילות זוכים לגילוי דדי בהמה, ועד ביאת משיח ב"ע לא יהיו אלקות גמור.

ודע כי ענין התיקון הזה דסוד דדי בהמה דעתיק להניק את המלכים הנה הוא עומד לעולם, כי תמיד הרי מתבררים ומתתקנים ניצוצין חדשים למציאותיות חדשים המתחדשים תמיד בכל הד' עולמות אבי"ע, ואפילו כי כי המציאות הזה דסוד דדי בהמה דעתיק המתפשטים בגבול עולם הבריאה הנה זה לא נפסק לעולם, אלא כי עתה הם משמשים רק לצורך תיקון הניצוצין והאורות הראויים להאצילות.

יש סתירה פעם אמר שנה"י דעתיק מסתיימים בשוה עם נה"י דא"א וזו"ן, ופעם אמר כי נה"י דעתיק הם מתפשטים יותר למטה שהוא גם בגבול עולם הבריאה ולסוד דדי בהמה, ולפי דברינו, עיקרן דנה"י דעתיק הם באמת רק בחג"ת דא"א, והם מתפשטים בראש הבריאה הכוונה בכ"ז הוא רק על התפשטות אורם.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

יש סתירה אם הבחי' דדי בהמה דעתיק נעשו בסוף פרקין תתאין דנו"ה דעתיק ממש או במלכות דא"א, והעיקר שהם במלכות דא"א ועתיק, רק עיקר הארתם מנו"ה, כי גם עיקרם דמלכות עצמם הם רק בסוד תוספת מלמעלה, לכן אמר בכ"מ שהפרקין תתאין דנו"ה הם מתפשטים בראש בריאה.

כל פרצוף אחרי עיבורו ולידתו ירד לבריאה וינק מסוד דדי בהמה וזה כדי להצטמצם ולהעשות בהם שורש לנרנח"י דבי"ע אשר מתפשט מהם אח"כ, דהיינו האלקות שבנרנח"י דבי"ע, והיניקה מבחי' דדי בהמה היה כדי להטעימן מזוי הארת דאור א"ס שיהיו ראויים לחזור ולעלות בעולם האצילות.

דדי בהמה נקראו כך שהם למטה ועיקרם מהארת הפרקין התתים, ועוד שהם מגיעים לגבול עולם הבריאה שנקרא בהמה, ושם עיקרו שם ב"ן, והם לבר מגופה, ואצילות נקרא אדם שעיקרו שם מ"ה. כלל ט"ו ענף ז' אות ו'.

באצילות כל הפרצופים למטה ממדרגתם בעקודים, שע"ב וס"ג ירדו למדרגת מ"ה, ומ"ה לב"ן, וב"ן נתעלם באצילות כמעט מציאותו העיקרית, ונעשה כל גילוי שם רק בבחי' תוספת ולבר מגופה, ובעקודים נשאר במקום. והיינו כי באצילות אור"א שהם הע"ב וס"ג הם עומדים רק מהגרונ עד הטבור דא"א שהוא בחג"ת המקוריים, וז"א שהוא המ"ה הכללי הוא עומד מהטבור דא"א ולמטה, ב"ן הכללי היא נאחו בהמלכות דא"א והוא רק בסוד תוספת, משא"כ בעקודים, הנה שם נשאר במקום הראוי להם, אלא שנתפשטו ונתארכו עד למטה ג"כ משום צורך האצילות. הם מתחילים כולם ברישא דא"ק, אלא שהם מתפשטים ומתארכים עד הטבור, הגם ישנם בא"ק ג"כ בחי' אור"א שהם מהגרונ שבו עד הטבור שבו. אך כ"ז, ר"ל להבחין בא"ק ג"כ בחי' אור"א שהם בו ג"כ בבחי' מהגרונ עד הטבור, הנה הוא רק בהעלם גדול, אבל בגילויים הנה הם מתאחדים בהע"ב והס"ג דהמ"ס שבא"ק, ונחשבים מהמ"ס עצמו, וכל זה כי היה ירידתם משום צורך העולמות בי"ע.

ולפי הנ"ל מובן מש"כ ששם ע"ב דעקודים הוא כתר וטעמים על הע"ב דקרקפתא שאין לנו רשות לדבר בו, וס"ג חכמה ונקודות, דהיינו המו"ס הוא הס"ג וזה נקודות שממנו יצאו הנקודות שהם שורש הכל, ובגלל שבס"ג דמו"ס ומשום כי שם הוא הכל רק בבחי' רמו רושם נעלם ונורא, הנה הוא מכונה בשם נקודות.

מ"ה הוא בינה ותגין היינו בעולם העקודים שהם בבחי' י"ג ת"ד דא"א שהם מבינה, ושם זה במקום החג"ת שהוא מ"ה, וזה תגין על אצילות, וב"ן הוא ז"ת ואותיות זה על אצילות, שהוא עיקר הנקרא בשם עולם אבל באצילות נצטמצם האור מתחת המ"ס דא"א ולמטה, ועומד כל הרישא כולו לאצילות רק בבחי' כתר ובבחי' קרצו של י', ואין לו שם כלל. וכן מתחיל שם הראשית רק מאבא שהוא מהגרונ ולמטה אור"א אינם מיוחדים עם המ"ס, ולכן הי"ג ת"ד הם בבחינת מקיפים, ועל ידיהם נעשה אבא לע"ב וטעמים ואימא לס"ג ונקודות שאבא מקבל ממזל עליון ואמא ממזל תחתון, שאור"א הם בחג"ת המקוריים שהוא רק סוד מ"ה דא"א ירדו עבור האצילות.

ועד"ז הנה יורד המ"ה ותגין ממדרגתו שהוא מבינה לז"א, כי בא"א הוה המ"ה ותגין מבינה כי בינה דא"א היא בגרון והיא בבחי' תגין על חג"ת המקוריים שהם המ"ה. אבל באצילות הנה שם ירד המ"ה בז"א שהוא בנה"י דא"א, ונמצא כי בא"א עומד המ"ה במקום הראוי. אבל באצילות, הנה עומד כ"ז בהנה"י דא"א.

וכן עד"ז בהב"ן כי בא"א עומדים הזו"ן על הנה"י שלו אשר שם הוא השם ב"ן, אבל באצילות הנה ירד הב"ן בהמלכות לבר.

אם כן כל הד' בחינות טנת"א ירדו באצילות ממקומם ומדרגתם שהיו בא"ק ובא"א. ובאמרינו ממקומם ומדרגתם, ר"ל כי היה הירידה בב' בחי': אחד, הוא במקומם, כי הרי הע"ב וס"ג שהם טעמים ונקודות הנה ירדו במקום המ"ה ותגין, וכו', כי הע"ב וטעמים אשר בא"א וא"ק הוא בכתר, הנה באצילות הם באבא שהוא חכמה, כי הע"ב וס"ג שהם אור"א הם ירדו בשביל הזו"ן, והזו"ן ירדו בשביל העולמות בי"ע. מתייחדים מציאות העסמ"ב באצילות עם מציאותם אשר בא"א ובא"ק דהיינו שהם שוים, רק שבא"א ובא"ק הם מיוחדים עם שרשם, ולכן נקראים על שמו.

הגה"ה אוריא ומו"ס כאשר מחשיבים ג' רישין בא"א אז אוריא ומו"ס הם חו"ב, וע"ב וס"ג, אבל כאשר מחשיבים לא"א בב' רישין, אז אוריא ומו"ס הם כתר וחכמה, והם ע"ב וס"ג, אם כן היות אור"א בע"ב וס"ג זה רק בבחי' התגלות למטה אבל בא"א עצמו נכלל בו באמת והוי הע"ב כתר, והס"ג חכמה. אבל נראה שתמיד ברישין דא"א הע"ב והיא כתר, והס"ג חכמה⁵.

כלל ט"ו ענף ז' אות ז'

למעלה מאצילות כל הפרצופים שונים מאשר באצילות, שהם מיוחדים בשרשם. וא"כ הרי באמרינו שבעקודים שולט השם ס"ג ומאיר אור הס"ג בעקודים, הכוונה הוא על אור החכמה הכללית והפרטית מהי' ספ"י דהעקודים שהיא מאיר בעקודים, ע"ד האצילות שמתנהג שם באור המ"ה שהוא ת"ת והדעת. התפשטות הראשון של עקודים מלובש מהתפשטות השני מחכמה שלו ולמטה, והוא בגלל שעיקר השם השולט בעקודים זה שם ס"ג שונה מאצילות.

עכ"ז, בעקודים יש שינוי בין ג"ר לז"ת, שבג"ר כתר מתלבש בחכמה וכן חכמה מבינה מהט' אחרונות שבו, אבל מבינה ולמטה זה בח' אחרונות שבו, וזה השינוי בז"ת הוא לצורך האצילות. אשר שם הוא רק שליטת הז"ת, והג"ר הם שם רק בבחי' נסתרות, משא"כ באצילות הרי הוה ההתלבשות דכל עליון בהתחתון רק מהז"ת דהעליון, כי ההתלבשות אשר בהז"ת דעקודים שאמרנו שהוא מהבינה, הנה הוא ג"כ רק האור דשם מ"ה, כי הרי בעקודים הנה נתעלה המ"ה בהבינה. עכ"ז שאמרנו שבעקודים היא שליטת הס"ג זה יחד עם המ"ה, והם כמו מ"ה וב"ן דאצילות, וא"כ הרי לא נתבטל לגמרי מדרגת אור המ"ה דהאצילות גם בעקודים, אמנם הב"ן הנה הוא לא יצא בעקודים בגילוי בפנ"ע כלל, והוא מה שנודע כי המלכות דעקודים הנה היא כלולה בז"א, אבל עיקר הב"ן הכללי דהעקודים והא"ק הנה הוא יצא רק

5 *##שאל לשלום ופרקש

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

באצילות, והוא מה שנודע כי כל האצילות הוא בהנה"י דא"ק שהוא הב"ן שבו. וכן הוא עד"ז בא"א, כי הב"ן הכללי שבו הנה הוא בהזו"ן, אבל בא"א עצמו הנה לא יצא הב"ן הכללי לגילוי בפנ"ע כלל.

עוד טעם למה שלא יצאה המלכות לפרצוף בפני עצמה בעקודים וא"ק וא"א, שעיקר גילוי המלכות לצורך ההולדה, ואצילות יצא מאו"א על ידי קבלתו מהאח"ף כמו הזו"ן דאצילות יצאו מאו"א דאצילות על ידי קבלתם מ"ג ת"ד, ולכן אין הולדה ב"ג ת"ד ובאח"ף.

בהעקודים אשר כל ההולדה היה שם רק מהאו"א שבהם, הנה לא יצא בהם המלכות לפרצוף בפנ"ע כלל אלא שנשארה שם כלולה למעלה.

כאשר כתוב שלא יצא המלכות לפרצוף בפני עצמו, זה רק על מלכות הפרטי שבי' ספירות שבהתפשטות השני, אלא היא נשארה כלולה בז"א.

ואין להרהר ולומר כי מאחר שבכל העקודים הוא רק שליטת הס"ג, הרי למה באמת הנה נבחן שם ג"כ חלוקת הד' שמות עסמ"ב. הרי לכאורה היה צריך שיהיה שם מסודר כל א' רק בג' עס"מ.

אך סדר הבחנת ד' שמות עסמ"ב אשר ישנו גם בהעקודים, הנה הוא מסיבת האצילות. כי משום שבאצילות הנה היה הצורך שייצאו שם עתה, ר"ל עד התיקון העתיד, כל הד' שמות עסמ"ב, הנה נסדר עי"ז שיהא רמז רושם גם למעלה למעלה.

כלל ט"ו ענף ט אות א'

יש ה' שינויים בין התפשטות הראשון לשני: א', בהתפשטות הראשון יצאו אורות תחילה ולא כלים, ב', בהתפשטות הראשון יצאו כל ספירות אחד לאחד, אבל בהתפשטות השני יצאו כולם כלולים בכתר ואחר כך חכמה וכו', ג', בהתפשטות הראשון יצאו מלמטה למעלה, ובהתפשטות השני זה מלמעלה למטה [יש שינוי בין הו"ק של העקודים לו"ק דתיקון דאצילות, שבעקודים תמיד הו"ק חלוקים זה מזה, ובאצילות הם מאוחדים ואיחוד הו"ק דאצילות הוא עצם התיקון], ד' בהתפשטות הראשון מאור ממועט ושני בתוספת אור ברכה מנביעו דאור א"ס, ה' בהתפשטות הראשון נשלמו הזו"ן מקודם וביותר מהג"ר כל א' לפי ערכם, אבל בהתפשטות השני יצאו הג"ר תחילה והזו"ן תמיד מקבלים מהג"ר.

כלל ט"ו ענף ט אות ב'

כל השינויים יש להם שורש א', וכאשר נתבונן עוד יראה שאין בזה שום שינוי כלל. השינוי הראשון הוא אם יצאו אורות או כלים קודם ונודע כי כל ענין הכלים הוא רק מהעביית של התפשטות הראשון, וסיבת העביית הוא השינויים ג', ד', וה' הנ"ל. אם כל הד' שינויים אחרונים הם מיעוטים אם כן היה צמצום בשורש התפשטות הראשון, אם כן יש מציאות של כלים שם, אבל כמובן שהכלים של התפשטות הראשון נחשבים אורות כלפי התפשטות השני, אם כן שינוי הא' לעיל אינו שינוי, שזה אותו דבר, רק שבכל עולם כפי מדריגתו.

כלל ט"ו ענף ט אות ג'

כל לידת אור היא על ידי זווג, וזה רק מהמלכות דעליון, ומהבחי' אחרונה שבו, וזה תמיד בסדר של עיבור יניקה קטנות וגדלות, ולכן תמיד המלכות (עיבור) נשלם תחילה, גם בהתפשטות השני בכל פרצוף בנפרד, אפילו שיצאו מלמעלה למטה, וזה יכלול כל הד' שינויים האחרים הנ"ל.

כלל ט"ו ענף ט אות ד'

היה בהם שינויים, הנה כ"ז הוא רק כאשר נעריך אותם זה כנגד זה, בעת אשר ירד ההתפשטות הראשון למטה ונתקרב למדרגת התחתון, הרי היה שם הגילוי דבחי' אור לבד בלא כלי כלל, וכנ"ל שבחי' הכלי אשר {סד ע"ב} היה בו ממקורו לא נחשב למטה לכלי כלל.

וכן באשר שכל אותו ההתפשטות הראשון הנה עיקרו הוא רק ממדרגת עולם העליון, אשר בערך התחתון לא ניכר בהעליון בחי' הפרצופים כלל.

כל אור היורד למטה על דעת להשאר שם אינו עומד במדרגתו, אלא עולה מעיבור ליניקה וכו' עד שחזור לא"ס, ולכן ביציאתו כולל בו כל מה שאפשר לצאת ממנו בעתיד, אבל זה רק שייך להתפשטות השני, אבל התפשטות הראשון לא יצא להשאר למטה כלל אלא רק לעשות שורש למטה, ולכן אין לו מציאות שיוצא ממנו פרצופים תחתונים, אלא רק יצא בבחי' פרצוף אחד הנוגע לעצמותו, ורק כדי לעשות שורש למטה, אבל בהתפשטות השני יש כל הה' פרצופים, אבל יש בכל בחי' יציאה על ב' בחי', א' מה שנוגע לעיקר עצמותו, וזה דוגמת התפשטות הראשון, ב' מה שיצא נוגע לתחתונים ממנו, וזה דוגמת התפשטות השני.

והרי לנו מכ"ז כי כל הה' שינויים הנ"ל הנה ישנם באמת בכל פרצוף ופרצוף עצמו, והם הב' סדרים דמלמעלה למטה ומלמטה למעלה אשר נתייחד בכל א'.

כלל ט"ו ענף ט אות ה'

גם בהתפשטות הראשון יש בו הסדר שהוא כולל הפרצופים למטה ממנו, אבל זה בהעלם. אבל ההולדה אשר מוליד ממנו את כל האור להתפשטות הב', הנה הוא רק אחר שעלה למעלה, ולכן לא ניכר בעולם התחתון מאותה הסדר דההולדה אשר בו מאומה, כי הם כנגדו רק בבחי' יש מאין כנ"ל.

כלל ט"ו ענף י'

תיקון העולם מסודר על ג' ענינים: א', סדר הכלילות, דהיינו שכל המינים נקשרים זה לזה, וכולם יחד יוצרים פרצוף אחד, וזה על ידי יציאת שם מ"ה. ב', סוד הכלילות, וזה שעל ידי תורה ומצות של כלל ישראל, שכל הענפים עולים לשרשם, שהוא מלכות דאצילות, ואז חוזרים לאימא עלאה, וזה באלף השביעי, שבימות המשיח יתבטל כל הזוהמא ויזדכך כל המציאות כולה מעביותה, וזה על ידי הג' סעודות דבהמות בהררי אלף וזיו שדי ולויתן. ג', סוד האחדות, והיא כאשר יצאו עוד פעם מתוקנים, באלף ח', ט', וי', וזה חיי עולם הבא, שכולם חוזרים לא"ס ממש.

הכל נברא חסר כדי שעל ידו אפשר להבין ולהרגיש התיקון.

כלל ט"ו ענף י"א

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

יש מחלוקת בין רמב"ם לר"מ גבאי אם יש תכלית בכל המציאות כולו לעצמו, או שהכל רק עבור כלל ישראל, ואלו אלו דברי אלקים חיים, שכל העולמות כלולים יחד בקומת פרצוף א', וכל פרטיו נצרכים זה לזה, וכולם עומדים לתכלית א'.

כשם שאין שייך לדרוש ולחקור על מציאות האדם הפרטי התחתון לאיזה תכלית נברא בכ"כ אברים וגידים, ולמה לא מספיק בחצי, כן הוא בעולמות, כי אי אפשר להתבונן במאציל ית' בסיבת רצונו אלא רק מרצונו ולמטה, ואדם מחויב להתבונן על סיבתו ותכליתו, דהיינו סיבתו ושוורשו בעולמות כולם עד אליו ית', ולייחד הכל אצלו, ואז בהיום ההוא יהיה ה' אחד ושמו א', ה' הוא עצמותו ושמו שהוא רצונו א'.

ידוע שעיקר הכוונה בכל גילוי הוא בשביל התורה וישראל, אך עומק הענין בזה, שכל המציאות כולו הנה עיקר עצמותה הוא רק התפשטות כחות המלכות לבד, וירדה המלכות דא"ס ונתפשטה בכחותיה בכל הקומה הכללית כולה אשר מראשית האצילות עד סוף העשייה. אמנם הוא כי הנה אופן ביאתם של כל המציאות כולם איך שיבואו לאותו התכלית, הרי נודע הוא שהוא רק ע"י ביטול הקליפה והזדככות החומר שבכל א', וכל סדר התיקון הזה ידוע הוא שהוא רק ע"י התורה וישראל, ולכן הם העיקר, וזה גורם ביטול הקלי' והזדככות החומר, למעלה למעלה עד מלכות דאצילות, שהוא שורש הכל, מחיצוניותו נברא ב"ע ומפנימיותו נשמת כלל אבות הקדושים וכל תולדותיהם, ומפנימיותו נשמת משה רבינו.

כלל ט"ז ענף א'

למה הו"ק דעקודים וגם הו"ק בנקודות יצאו נפרדים, ושל אצילות בתיקון יצאו כפרצוף אחד, החילוק בין נקודות לתיקון באצילות מובן שיצאו נפרדים בנקודות כדי ליצור נפרדים, ובאיחוד בתיקון כדי לאחד אותם, אבל בעקודים למה יצאו נפרדים, ולא רק בעקודים, אלא גם א"ק יצאו א' א'.

אין קושיא בעקודים וא"ק למה יצאו נפרדים, שכל אחד מגלה דבר אחר אלמה יגרעו הם ליקח כולם יחד רק חלק אחד לבד מאור א"ס, ולהעשות מכולם יחד רק פרצוף אחד, רק צ"ע למה באצילות היה צריך לצאת בתיקון בפרצוף א', כדי שלא יחרב כמו שהיה במלכין קדמאין.

האר"י מאריך להסביר הענין, אבל שם משמע שעיקר הי"ס הם רק ה', וכן יש ה' פרצופים, וידוע שזה צריך להיות " ?

באצילות היה צורך שישתנה גילוי הו"ק ויוכלו כולם יחד ויעמדו רק בגילוי כללי א' לבד, כי הוא השורש היותר קרוב לבי"ע, ובאצילות היה צורך להסתיר אור א"ס ולהתצמצם כדי להוציא הבי"ע על תכונת הפירוד, שעיקר בריאת הבי"ע על ידי הו"ק דאצילות, ועכ"ז יהיה מושרש בהם כח היחוד שיתקברו עצמם אל היחוד. ולכן באצילות יצאו הו"ק בתכונת הגילוי קצוות שבהם, אבל אם היו יוצאים בתכונת גילוי הקצוות שבהם כל א' כפרצוף מיוחד אז היו נוטים לקצה יותר מדאי, ולא היה מתקיים העולם, ולכן בתיקון יצאו כפרצוף א'.

הנ"ל רק שייך לו"ק אבל או"א הם שורש הקצוות אבל אינם נוטים שהם תמיד פונים זה לזה, כתרין ריעין דלא מתפרשין, והג"ר עומדים כג' פרצופים ולא מתבטלים באור היחוד, אבל בעולמות יותר למעלה כל הי"ס פונים א' לשני לדבר א'.

עוד ענין בג"ר וו"ק דאצילות שהג"ר הם יונקים מאור נקבי הטבור והיסוד דא"ק שהם נקבים פתוחים משא"כ בו"ק שהם יונקים מהנ"ה הסתומים. {נ"ל שזה פרט שאפשר למחקר}

מה שמלכות יצאה לפרצוף בפני עצמה, כי אלו שהיתה כלולה עם ז"א בפרצוף אחד, לא היה אפשר להוציא ולהנהיג את הבי"ע על ידה בכל מציאות עביותם והנהגתם של עתה, כי היא העיקרית לכל תוצאת הבי"ע וממנה נברא הכל, ולכן היה צורך להתצמצם מלכות הרבה מאד, ולכן יצא לפרצוף בפני עצמה, ועכ"ז היא קשורה בכל הפרצופים העליונים, וכלול מכולם וכולם נכללים בה, ורק על ידי זה היה לה הכח להוציא ממנה כל הבריאה כולה, וגם מתנהג ע"י כל הבריאה בהנהגה הנעלמה דאור א"ס, ועוד טעם שהיא קשורה למעלה שהיא יורדת כל כך לא תפגם צריכה שורש מאד עליונה.

אם הסיבה שהם פרצוף אחד שלא יטו לקצוות למה הם לא שתי פרצופים, א' חג"ת וא' נה"י ?

כל המעלה של החג"ת לפרצוף אחת שלא יטו לקצוות בגלל קישורו של שהת"ת בשרשו שהוא הדעת, וממילא ברדל"א, אבל היסוד לבד אין לה סגולה זו לולא קישורו אל הת"ת.

למה יש רק ה' בחי' נרנח"י בעקודים ובא"ק ולא י' בחינות? אלא יש להבחין בהספי' כל הבחי' כולם, וכל הי' נחלקים לה' וגם לג' וגם לב' וגם לא', ונרנח"י הם כלולים כל אחד משנים חו"ג, ולכן יש נרנח"י דחסדים ונרנח"י דגבורות.

כלל ט"ז ענף ב'

היות הי"ס בבחי' ג' ב' וא' וכן המציאות של חו"ג בהם, מובן כך, כל ספירה נעשה על ידי אור וצמצום, והאור היא החסד שבו והצמצום היא הגבורה שבו, וזה הנאצל והמאציל שבה.

כל ספירה יוצאת להאציל לבחי' שתחתיה, ולכן יש בה קשר עם שרשה, ובחי' לעצמה, וקשר עם תולדתה, וזה ג' בחינות שבו, וכל אלה נפרטים כל אחד לג', וזה הט' בחינות שיש בספירות.

יש עוד בחינה והיא מלכות, והיא כוונה התכליתי והיא עצמה הסיבה למציאותה, וכולל כולם ומתגלה בסוף כולם, וכלל הכל, כי שרשה בכתר בסוד כתר מלכות, והיא סיבת כולם, ועוד היא כלל כולם, וזה בדעת, בקשר של תפילין, ובחזוה ובעטרת היסוד, ובסופה היא תכלית כולם שתעלה עם כל ט"ס עד מלכות דא"ס. והיא גם אחרון לכל ג' ולא רק אחרון לט'.

כלל ט"ז ענף ג'

נתיסד הבריאה בתכונות שונות שיש בו ריבויים, והם מתנגדים זה לזה, ויש שהם הפכים זה מזה, ויש שהם תמורות. הפיך היא מציאות אחת ושינוי מוחלט, ובכ"ז זמנים, וזה רק במקרה, כמו שער שחור הפך לבן, שזה אותו שער, וזה נהפך בזמן אחר לצבע אחר.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

מתנגד היא ב' מציאויות ובזמן אחד, וזה לא במקרה אלא בעצם, וזה שייך גם מצד היחוד, והקירוב (ויחן שם ישראל נגד החר), וגם מצד הפירוד, והריחוק (ושר מלכות פרס עומד לנגדי).
תמורה היא שינוי החלטי מקצה לקצה, וזה רק בב' מציאויות, אם כן הוא כולל בחי' אחת של נגד וא' של הפיך.
ריבוי אין לו גדר כלל, אלא זה שייך לכולם.

ג' אלה (הפך, נגד, ותמורה) הם ו"ק שכל אחד יש לו ב' בחינות, כי בא' אין ריבוי או נגד או הפיך או תמורה, ת"ת ויסוד הם חסד וגבורה, והפיך היא נו"ה, והמלכות כלולה בכולם, ועל ידה נעשה בחינת התמורות.
ת"ת ויסוד אין יתרון ומעלה זה על זה, שהם בקו האמצעי, רק מה שיצאו בב' יציאות ונבחנו לשנים, ומכאן נעשה כח הריבוי שבבריאה, וכל היתרון של ת"ת על יסוד היא אינו מסיבת עצמותו אלא רק מסיבת הב' קיום ימין ושמאל חסד כלפי נצח וגבורה כלפי הוד, שהת"ת ויסוד כלולים מתכונת הב' קוין, אלא ת"ת ויסוד מצד עצמם לא היה בהם שום הבחנת טוב וגרוע כלל, והם שניהם משתמשים בכתר א', ולכן גם עתה יסוד עולה עד הדעת ולוקח משם. ועכ"ז כשהאור יורד מזה לזה אינו מתעבה ומתלבש כלל, ומזה שנאצלו שנים יצא בחינת תכונת הריבוי בעולמות ב"ע.

חור"ג הם קיי הקצוות, ואינם מחוברים כלל אלא רק על ידי הת"ת, וזה בחינתם שהם נגדיים, זה פונה לימין וזה לשמאל, ולולא הת"ת כל א' היה נוטה לצדו, כמו שהיה בעולם התהו, ועל ידי ת"ת יש להם צד קירוב, ועל ידו נתמזגו ונתבסמו כל תכונותיהם, שבשרשם הם א' ורק התרחקו בגלל חסר הארת אור א"ס.

וגם על ידי הת"ת הממזגם נולד כל האמצעים כולם (דהיינו הברדל בין צבעים וכן בכל צורות), ולולא הקצוות כל האמצעים היו על תכונה אחת, ועל ידי הקצוות הם עד אין חקר שיש יותר קרוב לאמצע ופחות וכו', ולולא הת"ת היו החור"ג רק נגדיים שהוא תמורות לבד ולא היו אמצעים כלל.

כלל ט"ז ענף ד'

נו"ה הם הפכים בכל גדריה הנ"ל, ומהם נמשך כל ההיפך שבבריאה, כי הם תרי פלגי גופא בחיצוניות ובאמצעיות, ובפנימיות הם מציאות אחת, כי הם נמשכו מהת"ת שהוא גוף אחד, ונמשכים עמו כאחת אלא שנחלקו לשנים בחיצוניות והאמצעית שבהם, אבל במוחין שהוא הפנימיות מקבלים האורות דחור"ג לצורך טפה הזרעית, והם השחקים ששוחקים מ"ן, ואז הם נחשבים לשנים ממש, כי הם שתי תכונות מיוחדים כל אחד לעצמו, אבל חסד וגבורה מתגלים כל אחד לעצמו, וכל מה שנחלק נו"ה לשנים היא משום כי עיקר מציאותם לקשר על ידם העולם התחתון בעליון, ולהעלותו לדרגת העליון, ולכן הם ממוצעים בין יחוד לפירוד בין אחד לשנים.

כתוב ברמ"ק וגר"א, שבתחילה יניקת נצח היה משמאל והוד מימין הפיך מה שיש עכשיו.

אבל כתוב ברמ"ק שזה נעשה כדי שהנצח לא יהיה מדי נוטה לצד החסד, והוד לצד הדין.

עוד כתוב ברמ"ק שזה נמשך כך עד האבק של יעקב עם שרו של עשו, אבל בנגיעתו של הס"מ בכף ירך של יעקב זה קלקל את זה, ועי"ז נפגם הנצח ונתבטל המיזוג, ולא היה אפשר להשפיע מעתה דינים קדושים כלל ובסדר המזוג והמתקה כמו שהיה. והנה חזר המאציל ית"ש מאז ולהלאה והפך את המדות וקשר את הנצח בשורשו וההוד בשורשו, שיהא יניקת הנצח מהימין וההוד משמאל, וכמו שהם במציאותם, ועי"ז הנה נשפעים מעתה הדינים מההוד יותר מדאי משום שהוא בלא המתקה והמזוג המדות. וכן הנצח, הגם שנתקשר בימין אך משום שנפגם ע"י נגיעת הס"מ, הנה נשאר חשוך ופגום ולא היה נמשך אורו למטה, ולא היה אפשר להיות יניקת הנביאים משם עד דאתא שמואל ותיקן אותו קצת ואתנבא מתמן, וגמר התיקון היה על ידי דוד המלך ע"י שירותיו וזמירותיו, כמ"ש נעילות בימינך נצח, אבל שפעת ההוד שיונק רק משמאל נפגם ולא יתוקן בשלימות רק לעתיד.

למעשה גיד הנשה נוהג בב' ירכין ונודע הוא כי הנה התרין ירכין הם השחקים ששוחקים מ"ן, שהוא טפת הזרע להברית, ומה שרווח הס"מ מיעקב הוא הטפת הזרע להברית, ואפילו כתוב בהגר"א בת"ז שזה היה הפגם ביסוד, ואבר זה לא נאסר באכילה, שמה שנפגם היא היותו אבר חי ולא אבר מת, וחלק זה לא נברדל היות מחלק הס"א.

עוד כתוב בזה וישלח שבאבק הס"מ ניסה להזיקו בכל גופו ומחשבתו, ויעקב עמד בנסיון, והס"מ רק נצחו בגיד הנשה, וזה היה במעשה ולא במחשבה, ובאונס גדול, ונשאר מחשבתו טהור ורק במעשה הזיקו באונס.

אבל דברי הרמ"ק קשים, ואפילו כתב בספר אור יקר אחרת, שהרי קשה לומר שמבריאת עולם עד יעקב לא היה בחי' הפיך בעולם, ועוד קשה שהנצח שפעו ימשך רק מהשמאל, ואין לו ראייה מהזהר לכל זה.

והאמת בצליעת יעקב כתוב בזה בראשית שזה היה בנצח, ובמ"א שם כתוב שהיה בהוד, האר"י מתרץ שיעקב ורחל עומדים אב"א, ולכן כאשר הס"מ נגע בכף ירכו של יעקב זהו בנצח של יעקב שהיא כנגד ההוד דרחל, שתמיד שליטת חיצונים בגבורות שהוא הוד דנוק', ואם קשה איך הס"ט שלט על הנצח דז"א, וכן קשה איך נצח דז"א התאחד עם ההוד דנוק', בתחילה בעולם התהו יצא הנצח בסטרא דדינא.

הגה"ה הגר"א כותב שיצא מלך הגבורה קודם חסד, אבל בנו"ה רק כתב שיצא נצח בסטרא דגבורה, והוד בסטרא דחסד, שמלך הגבורה לא יכול לצאת בסטרא דחסד שזה הפיך עצמותו ואז היה מתבטל מציאותו, אבל נו"ה אינם חסדים או גבורות בעצמותם שזה רק נעשה אחר התיקון והוא מקרי, שהם בעצמותם רק התפשטות הת"ת, שהוא ממוזג מחסד וגבורה וכולל משניהם, ולכן האר"י אמר שנו"ה כלולים במלך א' והגר"א אמר בשני מלכים, ונקבע אחר התיקון נצח בימין והוד בשמאל שזה מעיקרם שהם מצד ימין ושמאל דת"ת.
כלל ט"ז ענף ה'

נו"ה הם כח ההיפוך, ששרשם הראשון היא בעולם הנקודות שהיו הפוכים ממה שהם עתה וכן כשעומדים הזו"ן אחור באחור דבוקים בכותל אחד, הנה הנצח ידיה בהוד ידיה, וההוד ידיה בהנצח ידיה, והשפעתם מתהפך כפי הזכות והמעשים, ובנה"י נכללו כל הכתרים תתאין שהם כל הע"ס דסט"א, ולפעמים נמשך מהם חסדים גדולים כי כל הודאה הוא בהוד.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

תמורות נמצא במלכות, והיא נקראת תמורה על שם החרב המתהפכת מרחמים לדין ולהיפך כפי קבלתה מלמעלה, והיא קודם לכל ואחרון לכל, ועל ידה מוציא כל אחד כחו לפועל, שממנה כל הריבוי והנגדיים וההפכים בבי"ע כי היא ראשית לנבראים ועל ידה נעשית הכל, ואח"כ יחזור הכל אליה.

ריבוי קודמת לנגד ואחריו היפך שהרי אפשר להיות ריבוי בלתי נגד, וריבוי נגד בלתי היפך, ובשרשם העליונים שהוא הו"ק דו"א הם נכללו כולם זה בזה, וכל א' כלול מכל הג' בחינות ריבוי נגד והיפך, שכולם יצאו ממקור אחד שהוא הדעת המתפשט מהבינה רק בת"ת ויסוד הוא הגילוי העיקרי דהריבוי, ובחור"ג הוא הגילוי העיקרי דהנגד, ובנו"ה הוא הגילוי העיקרי דההיפך.

הג' בחינות ריבוי נגד והיפך יש בהעלם בג"ר, שאי"ן וא"א בכתר הם שורש השרשים לריבוי שהם תחילת הריבוי של גילויים מגילוי אחד של הרדל"א, והב' בחינות שבחכמה שהוא או"א הם שורש שרשי הנגד, שהם עומדים זה מול זה, וב' בחינות שבבינה שהם ישו"ת הם שורש שרשי ההיפך שעיקרם הם אחוריים דאו"א שהם בגימ' זכור"ר, ומאחוריים שלהם גימ' תשכ"ח שהוא הפנים של ישו"ת, וזה היפך, והדעת שהוא המזלין הוא שורש שרשי התמורות שבמלכות.

י"ס דאצילות שהם ג"ר ו"ק ונוק' הם באמת ריבוי נגד והיפך, ועיקר התמורה יוצא בבי"ע. ככל השתלשלות יש ב' בחינות אמצעים שהם סוף העליון ותחילת התחתון, בין ג"ר לו"ק זה ישו"ת ודעת, בין ו"ק למלכות זה נו"ה מצד מעלה ויסוד ועטרותו מצד מטה.

והנה מתהפך היסוד בהשפעתו, כי לפעמים משפיע חסדים ולפעמים משפיע גבורות אך עיקר ההיפך הוא רק בהמלכות בהתמעטה וירידתה של המלכות בבי"ע היא נקראת עין הדעת טו"ר, ושם נמצא עיקר התמורה, שרק שם יש טוב ורע, שכל אחד יוצא על מציאותו.

קו האמצעי שייך לשורש בחינת הריבוי, וב' קוים ימין ושמאל שורש בחינת הנגד, ומלכות שורש לבחינת ההיפך, והתמורה נמצא בבי"ע, ועיקר מציאות התמורה בעשייה.

נתבאר לנו כי הגם שעיקר כל הבחי' דריבוי נגד היפך הנה הם רק בהעלמות בבי"ע, אך שורשם הנה הוא באצילות ומהריבוי נגד והיפך נמשך כל ענין הבחירה של האדם.

ענף ו'

כל ענין ריבוי נגד והיפך היא רק על ידי שנים, ושורשו בחסדים וגבורות שבכל ספירה וספירה, שהם המ"ה וב"ן הפרטי שבהם, והיה כ"ז גם בעולם הנקודות אלא דהמ"ה דהנקודות הוא נחשב ונקרא לאחר התיקון רק בשם גבורות וב"ן וכל ריבוי מצד הגבורות, שמצד החסד אין שום גבול, וזה מתפשט ללא סוף, וכל ספירה שהיא יותר תחתונה מתגלה בה הגבורות ביותר ותחלת גילוי הגבורות היה ע"י הצמצום דאור א"ס כנודע, כאשר נאצל הכתר היה התנוצצות לשורש לבחי' גילוי הרבוי לבד ללא גילוי הנגד וההיפך, וכשיצאו חב"ד נתגלה שורש לבחי' הריבוי ממש, וכשמתפשט הדעת נתגלה בחי' הרחקה ג"כ, ונתגלה שורש לבחי' הנגד, ונעשו שורש השרשים להיפך, וכשירד הדעת עוד למטה ביסוד נתגלה שורש לבחי' ההיפך ג"כ.

ביחס לגילוי החו"ג לשורש הריבוי אז כתר הוא חסד שבחסד, וחכמה הוא גבורה שבחסד, בינה הוא חסד שבגבורה, דעת הוי גבורה שבגבורה, וזה בחור"ג שבג"ר, שהם רק גילוי דשורש הריבוי. בו"ק נתגלה חו"ג בגילוי יותר גדולה, ועומדים בבחי' שורש הנגד, ואז חסד הוא חסד שבחסד, ונצח הוי גבורה שבחסד (שהיא מקבלת מספירת החסד את הגבורות שבו), ואז גבורה הוי חסד שבגבורה, שהוא עוד קרוב לג"ר, והוד גבורה שבגבורה, ות"ת נמשך ומתפשט מבחינת הריבוי שבג"ר, ולכן לקח את חלקו מהג"ר שהוא הדעת, שת"ת ודעת הם אחד רק זה בפנים וזה בחוץ, וליסוד אין אור בפני עצמו כלל, שאם היה לו אור בפני עצמו היה פעולתו בלי הפסק, שהרי כעת יש רק זווה לפרקים, שכל זווה רק להוציא נשמה חדשה וזה רק מה שלוקחת מכל העליונים, ובעת צורך הזווה לוקח עיקר השפע מהדעת שבפנימיות הת"ת, וכלול בו כל בחינות הריבוי שבג"ר והנגד שבג"ק, וכשנמשך בו מתגלה בו חו"ג עוד ביותר, ואז מתחלף ומקצה לקצה, וממשיך את האורות במלכות, ושם הנצח הוי חסד שבחסד, והוד חסד שבגבורה מה שהוא למעלה גבורה שבחסד וגבורה שבגבורה, נחשבים בה לחסד שבחסד ולחסד שבגבורה, ויסוד גבורה שבחסד שהוא לוקח מכל הי"ס ומשפיע למלכות, אבל עיקר קבלתה היא מהגבורות, ומלכות גבורה שבגבורה, שכל כמה שירידים נתגלה הגבורות ביותר.

אם כן כתר חסד ונצח שלשתם הם חסד שבחסד, רק שכתר בחי' ריבוי, חסד בבחי' נגד, ונצח בבחי' היפך, ובינה גבורה והוד הם בבחי' חסד שבגבורה, בינה בריבוי גבורה בנגד, והוד בהיפך, וחכמה נצח (שבנגד) ויסוד הם גבורה שבחסד זה בריבוי זה בנגד וזה בהיפך, ודעת ת"ת הוד (בנגד) ומלכות הם כולם גבורה שבגבורה.

כלל י"ז ענף א'

מעקודים ולמעלה, צ"ע אם יצאו בסדר של ג' קוים? שפשוט שכל כמה שעולים יותר נתגלה פחות הגילוי דב' צוות והם יותר קרובים לאמצע. בעולם הקו, י"ס שלו הם זה למטה מזה, ובא"ק, הי"ס שלו הפרטיים הם זה למטה מזה, אבל הפרצופים הם עומדים בצורת אדם, והוא עולם שלם מצד עצמו.

וכן הוא בעולם העקודים שכל הספירות פרטיות בקו א', אבל א"א או"א וזו"ן הם עומדים בצורת ג' קוים, אבל כאן יש ג' קוים בכפליים, שיש גם באוזן שיוצא מב' אזניים וגם בחוטם שהם יוצאים מב' נקבי האף ומתחברים יחד באורות הפה, ג' קוים, וגם מכל הפרצוף יחד יש ג' קוים.

והנה יציאת סדר הג' קוין אשר בכללות האורות דאח"פ בצירופם, היה ע"י הג' קוין אשר בכללות הה' פרצופים שבא"ק וכנ"ל, כי הרי יציאת כל העקודים הנה הוא מהגלגלת דא"ק ומבחי' שורש הה' פרצופים אשר שם. ומשום שעומדים בו ג"כ הה' פרצופים בכללם רק בתכונת סדר ג' קוין.

אמנם שורש הסדר דג' קוין הנמצא בא"ק ג"כ בכללות הה' פרצופים שבו ע"י צירופם יחד וכנ"ל, הנה הוא נמשך גם זה רק מהקו דא"ס ית"ש בעצמו, כח ותכונת דשורש ימין ושמאל ואמצע הנה ישנם גם שם בהעלם. ונמצא כי הבחי' דתכונת ג' קוין יצאו ג"כ לאט לאט מהעלם לגילוי, ומגילוי לגילוי, עד האצילות.

והנה בדברינו הללו יומתק לנו מאד להבין הטעם על השם דאדם קדמון שהוא רק שם כללי לבד, כי שם אדם הרי נקרא בו כל עולם ועולם מכל העולמות כולם, כגון אדם דאצילות, ואדם דבריא, ואדם דיצירה, וכן אדם דעשיה, כי

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

הרי כל שם אשר לכל עולם הנה הוא לפי תכונתו ומעלתו, דאדם קדמון מורה שלא נמצא בו תכונת אדם אלא רק בכללותו דוקא.

ענף ב

החילוק בין הספירות נעשה על ידי שיצאו לאט לאט, ובהפסק זמן ונעשה לכל אחד כח המגביל את האור, ובוזה נמצא כי היה בחי' צמצום וסילוק לכל אחד ואחד בפנ"ע.

אחר שיצאו הי"ס בקו א' יצאו בג' קוים, שהם בחי' ריבוי נגד והיפך, ובגלל שכל ריבוי שייך לקו האמצעי, ואז נתייסד בת"ת הכח לעלות על ידי הדעת ישר ומכוון עד הכתר, וכן היסוד, ולכן נתעלה ביחס לו"ק ב' מדריגות, שבתחילה היה מתחת לחסד וגבורה, ובפנימיותו עלה ד' מדריגות, שעכשיו יכול לעלות לכתר שהיא מרחק של חכמה ובינה וחסד וגבורה, ויסוד עלה על ידי הבחינה של ג' קוים להיות עולה על ידי הדעת ישר עד הכתר, ולכן נתעלה ביחס לו"ק ב' מדריגות שבתחילה היה למטה מנצח והוד, ובפנימיותו עלה ו' מדריגות.

כל העילויים בחיצוניות של יסוד ות"ת היה ביחס לו"ק, אבל ביחס לג"ר יסוד עלה שיעור ד' ספירות, שלפני כן הפסיק ה' ספירות בינו לג"ר וכעת רק מפסיק ת"ת, וכן ת"ת לפני כן הפסיק בינו לכתר ד' ספירות, וכעת יש הפסק של ספירה א' לבד, שחור"ב כחד שריין, ולכן עלה שיעור ג' ספירות, ובין יסוד לכתר עלה בחיצוניות ה' ספירות, והנ"ל הוא סוד הצינורות כמו שמבואר בפרדס שער הצינורות ובהגר"א בס"י.

מלכות עלה על ידי הבחינה של ג' קוים להיות עולה על ידי הדעת ישר עד הכתר, ולכן נתעלה ביחס לו"ק ב' מדריגות, וביחס לג"ר עלה בחיצוניות ד' מדריגות, וביחס לכתר ה' מדריגות, ובפנימיותו עלה ו' מדריגות, וביחס לכתר ד' מדריגות.

חור"ב על ידי ג' קוים כל א' פנה ונטה לצד, וזה לכאורה ירידה, שהיה מקבל במכוון מכתר ועכשיו נוטה לצד, אבל בינה היה עליה אצלה שלפני כן רק קבל מהחכמה, ועתה עלתה סמוך להכתר ממש וכנגד הצד שמאל שלו דהרי נתעלתה עי"ז להיות שוה בשוה עם החכמה, וחסד עלה ב' עליות א' כלפי כתר, וא' כלפי חכמה, אבל כלפי בינה נתרחק, ועוד חסרון שלפני כן היה מקבל מתכונת העליון כולו ולא רק מהחסדים או רק מגבורות ועתה רק חסדים, וזה חסרון שאינו שלם וצריך לעזר מזולתו כי בתכונה אחת אי אפשר לשלוט ולפעול מאומה, ויש מח' רמ"ק וגר"א אם יש צינור מבינה לחסד, ומחכמה לגבורה, ולכן מקבל החסד מהבינה ג"כ גם עתה מכיון שנעשה ספי' החסד סמוך אל החכמה, ונקבע מקומו להיות תחתיו ובצד הימין, ואפילו לרמ"ק שיש צינור מבינה לחסד זה רק אחר שמתערבים עם החסדים שבכתר ושבחכמה, א"כ הרי כל מה שמקבל מהצינור דהבינה את בחי' הגבורות ג"כ עכ"פ, הנה הוא רק במיעוט היותר אפשרי, שהרי נתרחק ממנה.

וכן בספירת הגבורה נתעלה ב' עליות א' שהוא סמוך וקרוב לספירת הבינה, וכן לכתר, אבל יש בה ב' ירידות מה שנתרחק מחכמה ונעשה ענף לבינה לעמוד בשמאל, וכן מה שמקבלת מכתר זה רק תכונת אור א' לבד שהוא גבורות. ב' עליות שהיו לחסד וגבורה הנ"ל הם באמת ירידות, שהם כדי לשלוט באורות דקצה א' לבד, וזה ירידתה כנ"ל, שבסיבה זו נעשה חור"ג לבחי' נגד כנ"ל, שהוא שורש למציאות דבי"ע, וכל זמן שלא נתגלה בהם היחוד לא נראה עלייתם לשבח ומעלה.

בנו"ה על ידי סדר ג' קוין, עלה עילויים יותר לפי ערכם מאשר לחג"ת, וטעם הדבר היא כי הם לבר מגופא, וכל מציאותם לתקן אשר למטה, לייחדם בעליון ולהוליד נשמות חדשות. הקו האמצעי קיבל העליה ההכי גדול כי הוא עיקר לקבלת אור עליון. אבל נו"ה נוטים לצד יותר מדאי, וזה חסרון גדול, וכאן נעשה תכונת ההיפך. ענף ג' אות א'

צינורות הספירות מתחלפים, ונפתחים בכל עת צנורות חדשות, כי הם נתיבות להמשכת השפע, והם עצמם ענין התתר"ף חלקים שבכל שעה, וכללי כללות יש כ"ב צינורות כנגד הכ"ב אותיות.

[ג]

לפי הגר"א הצינורות הם נחלקים כך, יש י' יושרים, שהם ג' ברוחב, וד' באורך, וי"ב אלכסונים, והם אמ"ש, ד' כפולות בג"ד כפר"ת, וי"ב גבולי אלכסון הם הי"ב פשוטות הרו"ז חט"י לנסעצ"ק.

[ד] אין צינור מהכתר לדעת ומהדעת לת"ת, שאין גילוי לדעת במקום הכתר.

אמנם מה שצריך ביאור על הסדר דג' אותיות אמ"ש שהם מסודרים כאן שלא כסדרן כלל, כי הש' הוא מסודר כאן בראש כולם, כי הוא בהקו היושר שברוחב אשר מהחכמה להבינה שהוא היושר שברוחב הראשון והעליון, והמ' הוא בסוף כולם, שהוא בהקו היושר שברוחב אשר מהנצח להוד. ונודע הוא מספר יצירה (פרק ב) כי המ' הוא חסד, והש' הוא דין. וא"כ הרי צריך להיות בהיפך, המ' למעלה, והש' היה צריך להיות בהקו היושר שברוחב התחתון.

אלא ידוע בס"י (פ"ג) כי ראש (כח"ב) נברא מאש, והוא הש' דאמ"ש, ובטן (נה"י) ממים שהוא המ' דאמ"ש, אם כן ניחא.

אבל כתוב בע"ח שאמ"ש הם במח לב כבד, על אף שהמ' הוא בחכמה אבל אין גילוי בחכמה בראש אלא בלב, ולכן המ' הוא בלב, ועכ"ז זה סותר לס"י, ועוד כתוב בע"ח כי המ' בקו ימין, וש' בקו שמאל וא' בקו האמצעי.

[ה] על ידי ג' קוים נעשה שינויים בכל הספירות גם בכמות שהיא מקומם, וגם באיכות שהוא תכונתן, כי מקודם היינו בשרשם בקו דא"ס, היו בבחי' קו האמצעי, הגם שהם מעיקרם בחי' חור"ג, ועי"ז יצא כל הקצוות מן הכח אל הפועל ומן ההעלם אל הגילוי, ונעשה על ידי זה הגבורות להיות שוה בשוה עם החסד, שבקו היו כל הגבורות למטה מהחסד, שכל צמצום מושרש באור א"ס ותולדה ממנו, וממילא למטה הימנו, אבל אחרי הסדר ג' קוים נתעלו להתקרב אל הכתר אבל בזה נתעלו החסדים ומתגבר כל א' על תכונתו כנ"ל ענף ב'.

אבל עילויים אל הכתר אינו שבח ומעלה תמידי, כי מאחר שנסדר בג' קוים החור"ג נטו לקצוות, ומעתה כל קבלתם מהכתר הוא על ידי עילויים, וזה לא מעלה החלטי, ואינם מקבלים שפע העיקרי מהכתר אלא רק דרך הקו האמצעי דת"י הגם שיש צינור מהכתר אליהם, והגם שישנם צנורות ג"כ מהכתר אל החכמה אך קבלתם מהצנורות הללו, רק שפע

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

דימין או דשמאל ולא שלימות, שעיקר השלימות כאשר מקבלים כל א' מהקו האמצעי, ובהיותם בקו א' כולם מקבלים השפעתם רק דרך הקו האמצעי. ומעתה או"א כלולים במזלין שהם הדעת העליון, והמזלין מכסים על או"א ונכנסים בהם ובתוכם, וכל קבלת או"א הוא רק מהדעת והוא נמשך בפנימיותם, שאו"א נטו מהא"א זה לימין וזה לשמאל ולכן נסדר שהם כלולים במזלין.

סדר ג' קווים שורש טוב ורע, וזה יציאתם מהכח אל הפועל, ואז כשהם ברעה אין רעה למטה מהם וכשהם בטוב אין טובה למעלה מהם (כמ"ש בס"פ אין בטובה למעלה מענג ואין ברעה למטה מנגע), וזה שורש כל התמורות, וזה גם המציאות של התכללות שמאלא בימינא וימינא שמאלא. אמנם הם מתנהגים ע"י הקו האמצעי שהוא המכריע, ומכריע פעמים לכאן ופעמים לכאן לפי הזכות והמעשים.

ולכן הכח"ב על אף שעיקרם חסדים, אך על ידי התכללות שמאל בימין וימין בשמאל שנעשה בתיקון דמעשה בראשית, אז עלה על ידי זה אות ש' השייך לגבורות ונכלל במוחין, והתגבר על החסדים, וכן נה"י, שעיקרם דינים, אך על ידי התכללות הימין בשמאל, אז אות מ' שנתגלה פעולתה בנה"י נהפך לרחמים ונמשך מהם שפע דחסדים.

כל הנ"ל הוא גילוי הגבורות בפעולת הטוב, והוא שורש שכל עולם הבא בביסוס הדינים, אבל יש דינים שהם רצועא בישא, ואז הש' הוא אש למעלה בראש, ואז המ' שהוא מים למטה בבטן, וזה יציאת הגבורות מן הכח לפועל.

ומה שנסדרו אמ"ש בג' קווים שיושרי הרוחב כי מציאות הרוחב שבהם הוא רק בסדר דג' קווים דווקא כי בהיותם בקו א' לבד אין בסה הבחנת תכונת הרוחב כלל, כי המציאות דג' קווים כדי להוציא החו"ג מן הכח לפועל כל אחד על תכונתו, ואח"כ לייחדם זה בזה על ידי הקו האמצעי המכריע, לפעמים לכאן ולפעמים לכאן, כי בזה נעשה כל הבריאה, והז' צינורות באורך, הם הז"ת, והם כולם פרצוף א' הנמשך ומתפשט באורך והם כפולות, אבל הי"ב פשוטות הם י"ב אלכסונים הם שורש הי"ב גבולי אלכסון והם יסוד העולם המקשר ומייחד כל הפרטים בהכלל.

ענף ד' אות א'

סדר ג' קווים הם עצם הקלקול, כדי להוציא עולמות ב"ע, ודרך תיקונן, וזה נעשה כך כדי שכל העליונים יהיה מסיבת הנבראים עצמם, ותיקונם יהיה יותר גדול ממה שהיו בתחילה בקו א', וכל הירידות ועליות של עתה הם על ידי הסדר דג' קווים.

[ב] עיקר הכוונה בג' קווים כדי להוציא כחות החו"ג כל א' על תכונתו, כי רק על ידיהם יוצא האור א"ס מהעלם לגילוי.

נעשה סדר דג' קווים בכל עולם לפי צורך הפעולה שיצא ממנו, בעולם האצילות אשר בו נתגלה המאציל א"ס ית' להיות שורש לפעולת כל הבי"ע, לכן נעשה אצילות בכל בחינותיו בסדר הג' קווים שבו שכולם נתייחדו על סוד המתקלא, יצאו תחילה בקו הגבורות, וכל החסדים בעולם, והם הז"ת דעולם הנקודות שהיו בקו אחד נפרדות זו מזו.

אחר כך יצא אור החסד, והוא גילוי היחוד דאור א"ס, ואז נסדר ג' קווים שהוא חסד מימין גבורה משמאל, וגילוי היחוד דאור א"ס באמצע. ולכן בעולם הזה שולט הגבורות, וחסד ואור א"ס שהוא קו האמצעי הם בפנימיות והפנימי פנימיות, ובימות המשיח הוא זמן שליטת הקו החסד עם הגבורה ביחד, שיתגלה החסד על ידי הגבורה, ודחי עולם הבא אז יהיה שליטת הקו האמצעי.

בא"ק ועקודים הסדר של ג' קווים רק בכלל ולא בפרט, שכל גילוי ופעולותיו רק באצילות, אבל באצילות יש ג' קווים גם בפרטות שהוא שורש לפעולת הבי"ע של עתה ותיקונם לעתיד לבא. וכל עניני פרצופים שבא"ק ועקודים הוא רק מעין ובדוגמא לאצילות, אבל אמת אין להם פרצופים שהם כולם רק בקו א' וזה שבח ומעלה שכולם מכוונים נגד מקורם. והיות הנקודות בקו אחד הוא רק חסרון שהיו בעולם מאור א"ס והיו נפרדות זו מזו. כל כמה שהיחוד יותר עצום יש פחות הבחנת ג' קווים.

[ג] ג' קווים שבאצילות נעשה לצורך ב"ע ולתיקון הנקודות, ולעתידי יחזור לקו א'.

[ד] שהקו דא"ס הוא אינו מגיע להאור דא"ס המקיף אשר למטה וכנודע. הרי לכאורה יפלא, כי מאחר שהקו הוא סוד שורש דנחש בריח, והאור דא"ס המקיף הוא סוד שורש דנחש עקלתון, הרי ידוע הוא שהנחש בריח מתפשט ונמשך מעבר אל עבר של הנחש עקלתון?

ועוד אם הב' מזלין בדיקנא דא"א הם בחי' ב' נחשים, למה מזל עליון לא מגיע עד סוף תחתון?

אלא נחש בריח אינו זכר העיקרי אלא הפרטי, דהיינו אינו אבא ואמא עלאה אלא אבא וישראל סבא, ונחש עקלתון אינו נקבה עיקרי אלא פרטי, דהיינו אינו ישו"ת אלא אמא עלאה ותבונה. ולכן כמו שבכל פרטות דו"ן בכל פרצוף הם נמשכים יחד, אבל בקו וא"ס המקיף הם ב' פרצופים, אבל אין הכי נמי הדו"ן שבקו יגיעו עד הסוף יחד.

וכן מש"כ שהנימין והחזורתא והדיקנא הם חב"ד, זה שהחזורתא והנימין הם בחי' דו"ן בכל פרצוף, והב' נחשים הם רק שיעור חלק היסוד שבתוך העטרה עם העטרה, והחזורתא הוא החסד שמתגלה בפומא דאמה והנימין הם השערות שסביבו כדי להעלים ולכסות.

כל זה בגלל שהנחש בריח ונחש עקלתון הם דו"ן הפרטי אבל הדו"ן הכללי ברור שהנקבה מתפשט למטה יותר מהזכר.

[ה] יש סתירה בע"ח אם ב' מזלין מסתיימים בשוה שהוא עד חצי הת"ת דא"א שהוא טבורא דליבא, או (ולהלן הוא שיטת הגר"א) שאבא כללית שהוא או"א מסתיים עם מזל העליון בשליש עליון דת"ת שהוא טבורא דליבא שהוא הגומא שתחת הלב, והוא סוף החזה, ואמא כללית שהיא ישו"ת יחד עם מזל התחתון מגעת עד הטבור שהוא סוף ב' שלישי דת"ת, ומיד אחר כך מתחיל הפרסא והכרס והמעיים וכו'.

האר"י אמר כצד הרבאשון בגלל שכתוב באדרות שדיקנא דא"א שהמזל עליון מסתיים בלב, ושל ז"א מסתיים בחזה, והרי גם צריכים להיות שווים, ועוד באד"ר כתוב שב' מזלות מסתיימים בטבורא דליבא.

מתחת השאלות האלה האר"י חידש כי טבורא דליבא אינו בגומא הלב שהוא בסוף שלישי העליון דחזה אלא הוא באמצע הת"ת ממש.

אבל גם האר"י עצמו התקשה בזה ואמר 'ולא ידעתי מה רצ"ע', ומסיק כמו שכתוב בגר"א בסד"צ שמזל עליון עד טבורא דליבא, ותחתון עד טבורא דגופא, ומוסיף האר"י שלפעמים מזל עליון יורד עד טבורא על ידי כפיפת הראש.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

אבל קשה למה במזל עליון דא"א כתוב שזה עד הלב, ובז"א כתוב שזה עד החזה, ולפי דברינו שהכוונה עד ליביה הוא ג"כ עד סוף הלב והחזה, א"כ מפני מה שינה הלשון ואמר בא"א עד ליביה ובז"א אמר עד חדווי, הלא שניהם שיעור אחד הם, שינוי זה אינו בכמות ושיעור המקום כי באמת שניהם מקום אחד הוא, אלא באיכות זה בפנימיות וזה בחיצוניות, שבלב מתקבץ כל הארת המוחין, עד שהוא שני למוח, אבל החזה אין לו הארת המוחין אלא בה הוא ההתפתחות יסוד דבינה ונמשך תיכף כל אורוהיה בלב.

מזל עליון דא"א, שורשו מהדעת דא"א שהוא מהדעת דרדל"א ונמשך ומתגלה אורו בלב, שבו מתקבץ הארת כל המוחין דחו"ב, ובו מתייחד עם אורות הלב ומאירים זה לזה, ובוה נעשה הלב שני למוח, ומתייחדים זה עם זה. אבל המזל עליון דז"א, שהוא מתחת לפרסא דא"א, וכל הט' תיקונין שבו הוא מה שנמשך בו מהי"ג ת"ד דא"א אינו נמשך בו האור דהמזל עליון שבו בהלב עצמו בפנימיותו אלא רק בהחזה שהוא בחיצוניות הלב ולא אמר עד ליבא כי אין נכנס האור בפנימיות הלב שבו אלא רק מה שמאיר עליו מבחוץ, ואינו נקרא בו בשם מזל כלל משום שאין נמשך בו השפע העקרי מהמזל העליון דא"א אלא רק הארתו, וגם בו נעשה הלב שני למוח, רק ע"י התנה"י דבינה המתלבש בו.

מה שהלב שני למוח, יש הבדל בין א"א לז"א, שבא"א הסיבה הוא מה שהמזל עליון מהנביעו דמ"ס, והוא מתפשט בלב ומאיר בו, וכן אבא ששורשו מאוירא גם כן נכלל בלב כך, אבל בז"א הסיבה היא מה שהיסוד דבינה שהיא מהג"ר היא כללות כל הג"ר מתפשט העטרה שבה עד הלב.

מוחין דראש נעשו על ידי עליית מ"ן שהוא עיבור שני דמוחין, והם לעולם נעלמים והוא המוחין שבראש רק בבחינת כח לבד, ויציאתם מהכח לפועל עיקרן רק בלב, והמוחין דלב נעשו על ידי התלבשות נה"י דבינה שמתלבשים בו על ידי פתיחת פי היסוד.

[ו] דו"ן שבכל פרצוף עצמו הם מתפשטים ומסתיימים בשוה, אבל כאשר הם בב' פרצופים הנוק' מתפשט יותר למטה הרבה, הן במזלין, והן באוירא ומ"ס, שהאוירא רק עד קד"א והמו"ס עד הגרון.

והנ"ל הוא סוד סירס את הזכר והרג את הנקבה, שכל זכר מתגלה רק על ידי הנוק', והדכר טמיר יתיר, ועיקר גילוי הזכר רק אחרי ביאת המשיח. הסירוס הוא גניזת אור של יום הראשון ביסוד, ורק נמשך לנוק' תמצית הארה דרך דופני העטרה, אמנם בכמה מקומות מדברינו אמרנו כי גניזתו היה ביסוד הנוק'.

גניזת אור הראשון היא נגנו בעיקר רק מעולמות ביי"ע, שבאצילות הוא בגלוי עד יסוד דנוק' ושם הוא נגנו, אבל גם באצילות יש הדרגות, שמה שנגלה בדרגה מסוים, נגנו למטה ממנו בעולם האצילות עצמו, וכל דרגה ודרגה נגנו האור ביסוד שבו, וכל זה בכלל סירס את הזכר, ומה שכן נתגלה זה רק תמצית הארה ממנו דרך צדדי דופני העטרה שבו, אמנם אותו התמצית הארה אשר הנוק' דכל עליון מקבל ממנו הנה הוא נחשב בה ג"כ לאור גדול, כי הרי הוא עדיין מאור הראשון עצמו, ומה שכל אור שנגנו מעביר היא אור גדול כלפי המקבל, אבל כל הכלים דאצילות הם אלקות גמור, ולכן דרך דופן שלהם נחשב כהארה ממשי, ולא הסתרה.

מה שאמרנו שהאור הראשון נשאר ונגנו בקד"א דא"א, ובמ"א כתוב שזה נגנו למעלה למעלה בסוד עולם המלבוש, ואין סתירה כי בעולמות דא"ס הוא נגנו ביסוד דעולם המלבוש, והאור של התיקון דמעשה בראשית ברדל"א דאצילות נגנו בקד"א דא"א, שבכל דרגה ודרגה יש לו את הגניזה שלו.

והחילוק שבין הסירוס לבין הריגה, כי אע"פ שאין יוצא החסד הזה ע"י פי היסוד, מ"מ נהנין ממנו, והוא החסד שמנהיג את כל הדורות וזן בחסדו כל בשר, אלא שהוא בהסתר פנים ואין נסים נגלים עד לעתיד. וכ"ז הוא מסוד הסירוס, עד לעתיד שאז יתגלה בפום אמה". אבל אור הנקבה נתבטל הכל עד לע"ל, ולכן הנקבה היא עתה גבורה.

וזה נקרא אור דיום הראשון שעל אף שנגנו גם למעלה למעלה אבל נתגלה ביום הראשון דמעשה בראשית בכל תוקפו, ואז לא היה הפסק או סירוס, וכן נתגלה אח"כ למשה רב"ע ג"כ ובפרט במתן תורה, והוא שורש לכל הניסים דיצי"מ ודור המדבר, וכן כל מציאות האבות, וישראל וברית אבות באור הזה.

והוא אור דהתפשטות הראשונה, ולכן נקרא אור הראשון, והנה נתפשט הוא מתחילה במקום הראוי להתחתון כדי להעשות שורש נעלם אליו גם באור א"ס, שיהא מיוחד עמו תמיד, כי הוא המשפיע בו ומחיהו ומקיימו ומנהיגו לעולם, וכן הוא המתקנו תמיד להעלותו לבסוף אליו.

[ז] בזה מובן למה א"ס המוקף נפסק באמצע ואינו מתפשט עד סוף א"ס המקיף, כי א"ס המקיף הוא בכלל התפשטות הראשון, וא"ס המוקף בכלל התפשטות השני, וזה בכלל סירס את הזכר, ויש למציאות של סירס את הזכר ג' בחינות: א', שעיקרו דכל זכר נפסק באמצע, ב' נעשה הפסק פרסא ביניהם, כי תמיד הנוק' למטה מהפרסא, שהיא מהנה"י שהם לבר מגופא, ג' השפע שמשפיע הזכר לנוק' בזווג נשאר עיקר האור ביסוד ונגנו שם, ואינו משפיע אלא רק הארה בעלמא דרך צדדי דופני העטרה, אם כן יוצא שעל ידי הג' מיעוטים בדכר, ממילא נהרג הנקבה, שאור החסד שלה הראוי לה לא ניתן לה עתה כלל.

וישנם ג' בחי' אלו באור א"ס כי הנה ההתפשטות הראשון דא"ס אשר הוא עלה ונסתלק למעלה ונשאר שם לעולם, הרי נגנו כל עיקר אור הראשון למעלה, וכן נעשה ג"כ בחי' שפה ופרגוד אינו מתפשט בכל הצמצום כולו, אלא הוא נפסק באמצע מקבלים כל העולמות אבי"ע מהקו דא"ס אלא רק הארה בעלמא דרך מסך הפרסא שבא"ק.

אבל יש בזה חילוק בין אצילות לבי"ע כל האצילות כולו אשר הוא עם הא"ק בבחי' כללות פרצוף אחד, אלא שמתבורו ולמעלה הוא נקרא בשם א"ק ומתבורו ולמטה הוא נקרא בשם אצילות, על אף שפסטיק פרסא בינו לעיקר הא"ק, היא מקבלת אורות רבים מהקו שבפנימיותו ע"י אורות האח"ף המקיף על האצילות, אבל ביי"ע, הם מהמלכות דאצילות, וכל אורותיהם של ביי"ע בבחינת נוק', ובהם נתעלם אור דקו דא"ס על ידי המסך אשר בין אצילות לבי"ע, ולכן יצאו ממדרגת אלקות לגמרי, וזה סוד הרג את הנקבה, אם כן הפרסא שבין אצילות לא"ק היא בכלל סירס את הזכר, ובין אצילות לבי"ע זה בכלל הרג את הנקבה.

⁶ עי' אד"ר קמב ע"א ובהגר"א על ספד"צ ט ע"ד ד"ה ואח"כ יצא.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

הקו וצמצום הם בחי' דו"ן, אם כן הפקסת הקו באמצע הוא בגדר סירס את הזכר, והעלמת האור מהצמצום הוא בכלל הריגת את הנקבה, ולכן אור המקיף אינו משפיע הארה מעיקר אורו בגלל הרג את הנקבה, ומה שאור הקו כן משפיע זה בכלל סירס את הזכר.

סירוס הוא רק על עיקר רוממות מעלת אורות הגדול שהוא נשאר נעלם, אבל הוא כן משפיע מעין תולדות אורו העיקרי, אבל הרג את הנקבה היא שלא ניתן בה אור החסד שלה כלל, והיא רק גבורות לבד, וכל החסד שמשפיע היא רק מה שמקבלת ממנו מאחר הסירוס.

[ח] כל הסירוס של הזכר והריגת הנקבה היא רק לצורך שעה דהיינו לצורך הבחירה, ולעת תיקון האחרון, כל המציאות יחזור לא"ס ולא יהיה שום סירוס או הריגה, שאז הקו ימשיך עד סוף העיגולים.

הנה יתוקן אז באמת ג"כ גם התיקון השני אשר בסוד הרג את הנקבה והיינו כי יודכך השפה והפרגוד אשר ישנו מבפנים להחלל הצמצים לעכב האור דא"ס ויחזור להאיר שם אור א"ס כבראשונה כמו בהתפשטות הא' דאור א"ס והרי יתבטל אז כל הצמצום שיתעלה הכל להתייחד באור א"ס ית"ש.

התחלת התיקונים היא באלף השביעי, שימות המשיח ותחיית המתים מבטלים כל הרשע, וזה יודכך החומריות על ידי הג' סעודות של לוי' וזיו שדי ובהמות בהרי אלף, ואז יחזרו כולם לשרשם במל' דאצילות, ואז המלכות תעלה עמהם לשרשם שהיא הבינה דאצילות, ושם בבטן דאמא ביסוד שבה יכנס לעיבור וזה חד חרוב.

והוא סוד הכלילות לעיל כלל ט"ו ענף י', כי יוכללו כולם בחד להתייחד באור אלהות ית"ש. והוא הכנה והתחלה להתיקון דסוד האחדות הנעלם, ותיקון האחדות ימשיך מהאלף השביעי עד האלף העשירי, ובאלף השמיני זה שליטת החכמה שזה תחילת הגילוי דאור א"ס, ואלף הז' הוא שליטת הבינה, ואלף הט' יתגלה כל זוהרי אור די"ג ת"ד שהם הדעת עליון, והאור מקיף לכל האצילות, והוא שני במעלה לא"א עצמו, ואלף העשירי הוא שליטת הא"א.

דהיינו בתיקון של כל מדרגה ומדרגה יתוקן הענין דסוד סירס את הזכר והרג את הנקבה אשר שייך אליו, בימות המשיח הוא זמן שליטת מלך הדר עטרת היסוד, שאז יתגלה חסד בפנים אמה, אז יתוקן סירס את הזכר והרג את הנקבה בזו"ן דאצילות, וזה יתקן כל העביית שבעולמות ב"ע, ולכן עד אותו עת כל העולם הזה הוא תמיד בדינים קשים כי אין לגבורות שבה במה להתמתק.

[ט] ימות המשיח הוא סוף אלף הששי, זמן שליטת הזו"ן, ואז יתוקן כל ענין דסירס הזכר והרג הנקבה שבזו"ן דאצילות ולמטה, והוא התגלות חסד בפומא דאמה גם בז"א וגם בנוק' שבכל עולם ועולם מעולמות אבי"ע, ובאלף הז' יתוקן הסוד סירס והרג בישטו"ת, וזה עליה לשם יהי"ה, וכן תיקון של ו' קטינא שבה ראשנה.

גם אז בימות המשיח יתחיל השתוות אורות הפרטיים דמ"ה וב"ן, שאז יאירו זה לזה בבחינות הראוי להשתוותם יחד, שעתה שעתיק לקח כל כתר דמ"ה וה"ר דכתר דב"ן וכו' @צריך לפרט כל הפרצופים @.

וזהו ענין חזרתן לשרשן באלף הז' שהוא חזרה לתהו, כי יהיה חזרתם מדרגא לדרגא עד בינה דא"ק, הגם שעיקר תיקון ההשתוות דמ"ה וב"ן יחד יעשו ויתוקן רק ע"י חזרתן לשרשן באלף השביעי כנו', עכ"ז הנה בבחי' הארה ואור יומשך ויאר המ"ה להב"ן והב"ן להמ"ה כל חלק דהמ"ה עם החלק שכנגדו בהב"ן, ויאירו זה לזה בבחי' הראוי להשתוותם יחד גם בימות המשיח. אמנם התיקון העיקרי אשר בזה הנה פשוט הוא שזה אי אפשר אלא רק ע"י סוד עיבור ולידה, וזה אי אפשר רק ע"י סוד עיבור ולידה, והוא ע"י חזרתן לשרשן אשר באלף השביעי.

[י] ג' החסרונות בסירוס הזכר היא מחמת שלא נשתוו מ"ה וב"ן, כי עיקרו דזכר הוא מהמ"ה ושל נקבה הוא מהב"ן.

עיקר התיקון הוא על ידי חזרתן לשרשן באלף השביעי, ואח"כ יחזרו לצאת כל אחד ואחד מתוקן לגמרי בחידוש העולם אשר יהיה אחרי אלף השביעי, כי באלף הח' שהוא זמן שליטת החכמה אז כל עניניו יהיו בפנים חדשים, שהוא השתוות אור"א עלאין.

ובתיקון אלף הח' יתבטל הפרסה השייך לאו"א עלאין ולמטה, והכל יהיה במעלת חג"ת דא"א, ולא יהיה ענין של לבר מגופא כי מעת אלף הח' הנה יתעלה כל המציאות במעלת מדרגת או"א⁷, והרי יתעלה אז כל המציאות למעלה מטבורא דא"א, ואין כוונתי על בחי' עליית מקום אלא הכוונה הוא על עליית מדרגה ומעלה, ובאלף הט' גילוי המזולין יהיה בכל הקומה.

באלף הי' הוא יהיה שליטת הא"א, ועיקר הא"א הוא המו"ס, אבל זה רק בגלל חסר הארה מאוירא בגלל הקד"א, אבל בתיקון אלף הי' אז הקד"א יפסיק להיות מפסיק בין אוירא למ"ס, ועיקר הא"א יהיה מאוירא ומו"ס ביחד ללא הפסק. הנה כ"ז הוא ג"כ רק מעומק סוד סירס את הזכר והרג את הנקבה. וע"כ כ"ז הנה נצטמצמו ג"כ כל אורות החוורתא והנימין וכן הש"ע נהורין והי"ג ת"ד, הנה נצטמצמו הם כולם עתה ג"כ, ואז הנה יוכללו כל הג' רישין זכ"ז.

ע"כ דהיינו עד רדל"א דאצילות, שהוא הקצה העליון דהכתר הכללי דאצילות, הוא תיקון דסוד הכלילות, ואחר כך יהיה התיקון ללא זמן שהיא התיקון דסוד האחדות שהוא למעלה מטבור דא"ק, והוא עולמות דא"ס, וכנ"ל זה לא עליית מקום אלא גידול הארה, וזיכוכן הפרסא דא"ק, ומשם לכתר דא"ק ולקו דא"ס שהוא יתפשט עד קצה השני דא"ס המקיף, ומשם לא"ס המקיף, והוא התפשטות הראשון דאור א"ס. אבני מלואים

צ"ע למה אין אלף מיוחד למלכות, אפילו שיש יום מיוחד למלכות, ועוד כל זמן של ו' אלפי שנים זה מהלך מלמעלה למטה, ואחר התיקון זה מלמטה למעלה (אלף הז' שייך לבינה, וח' לחכמה).

כל שליטת הו"ק דעולם הזה וכן כל שליטת הג"ר באלפי ז' ח' ט' י', כולם הם באמת רק כללות גילוי אור המלכות לבד, מלכות דא"ס אשר נתגלה בהם להיות סיבה ותכלית לכל המציאות. גילוי ית' אשר בבחי' סיבה הם בדרך ירידה שהוא מלמעלה למטה, ואותם גילויים עצמותם הם רק גילוי א' של מלכות דא"ס שנתצמצמה וירדה מגילוי לגילוי,

⁷ ע"י לעיל הערה. Error! Bookmark not defined.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

והגילוי האחרון הוא מלכות דאצילות, והוא גם כן תכלית הכל, מאחר שנסתיים ירידתו בכל פעולתו שרצה בהם בכונתו ית' בסיבה, הנה יחזור להאיר ולהתגלות בכל אותם הפעולות עצמן כונתו ית' בדרך עליה שהוא מלמטה למעלה. גילוי פעולתו ית' בסיבה היה בכל א' בהו"ק שבו, על ידי המלכות שבו, אבל תיקונם ועילויים הוא לעולם על ידי הג"ר.

זה נעשה כך, שעל ידי זה יעשה בכל המציאות כולו את הבאתם לאור התכלית הכל רק על ידי האדם עצמו. לפי זה מוכן למה בברכת המזון אומרים בשבת הוא ינחילנו יום שכולו שבת וכו' יום שכולו טוב. כל הששת אלפים שנה דומן קיום העולם דהעוה"ז הנה יסודם הוא הששת ימי בראשית, שהם מהו"ק הרי ספי' חג"ת נה"י, ומהם הוא כל הנהגת דעוה"ז. וכן ביאת המשיח עם כל היעודים דימות המשיח. ויומשכו ימות המשיח עד תשלום אלף השישי, כי אח"כ הנה יתחיל כל התיקונים דהעוה"ב שהוא מאלף השביעי והלאה.

לאחר תחיית המתים והלאה יתגלה מאז כל סוד טעמי תורה ומצות ויאירו ויתגלו ויתקיימו אז כולם רק בסוד שכתב לבד שהוא בסוד הכוונה שבהם, ולכן שכר מצוה מצוה, אבל עיקר הגילוי לימות המשיח משכרן דמצות שהם עצמן כל היעודים דימות המשיח הוא רק בסוד טעמן ושכרן דכל המועדים, ששה מועדים כנז', והם כולם מאור קדושת הו' ספירות חג"ת נה"י ג"כ רק משליטת הו"ק, פסח הוא חסד, והוא יאיר ויתגלה ביום ראשון דכל שבוע, וגבורה הוא ראש השנה, ת"ת הוא שבועות, נצח הוא ר"ח, סוכות הוא הוד, שמ"ע הוא יסוד, והרי יהיו כל ימות המשיח יום שכולו טוב, כי ישמשו בכל שבוע כל הו' מועדים כולם, ולכן נקראו ימות המשיח בלשון רבים.

ולכן מה שאומרים ינחילנו יום שכולו טוב, דהיינו ימות המשיח שאז יהיה הזמן דיום שכולו טוב, אבל יום שכולו שבת היא אחרי ימות המשיח באלף השביעי והלאה.

[יא] אין אלף מיוחד למלכות כי כל הו' אלפי שנים הם כולם רק עצמות אור המלכות לבד, וכן כל הכתב"ד של עולם התיקון הם כולם גילויים דאור המלכות לבד.

אבל יש זמן מיוחד לגילוי פרטית דמלכות בשבת כי עתה בזמן ו' אלפי שנים, ירדה ממדרגה למדרגה כנ"ל ועומד כל גילוייה עתה רק בבחי' סיבה לכל השתלשלות המדרגות, אם כן נתעלמה בכל א' עד שלא ניכר עצמותה כלל, ומטעם זה חזרה ונתגלה לבסוף בבחי' מלכות שהוא מלכות דאצילות, ומציאותה נתעלמה עכ"פ עד שלא ניכרה כלל, ולכן לית לה מגרמה כלום, ואין לה עתה גילוי חוץ מהו"ק כלל, וניתן לה זמן השבת לרמוז על שליטתה בתכלית הכל. משא"כ לעת"ל שהוא אחר שיתקנו כל הו"ק בקדושת אור תיקונם, הנה לא ניתן אז אלף מיוחד לשליטת המלכות דאצילות אחרי שעיקרה היא מעצמות אור המלכות דא"ס עצמו.

והסיבה שיש אלף מיוחד לדעת מה שאין עכשיו, כי מה שדעת עתה נעלם בכלל המסכים ולבשוים שהוא האור הפנימי, ולעת"ל יתפשט קב"ה מכל מסכים וכינויים.

מזלין וכלל הי"ג ת"ד, משמשים לבחי' מקיפים, ונקראים דעת שהוא לעולם אור פנימי, כי המקיפים תמיד מתחדש אורם מלמעלה, וכן הם משלחים אורם תמיד בפנימיות, וכאן הם ה' מ' דצלם, ועל ידי זה אור"א מתייחדים, שזה דעת דאבא ודעת דאמא וגם דעת המייחדם, וכאן אחרי העילוי של אלף הו' והח' שהם אבא ואמא, אז לא צריכים לדעת פנימי בין אור"א אלא אז ישמשו רק לבחי' מקיפים, ולכן מאלף ה' והלאה רק ישמשו העולמות באורות המקיפים לבד.

ענף ה' אות א'

כי לעת קץ תיקון האחרון יתקנו כולם בבחי' קו אחד לבד ומה שנעשה עתה כל עיקר תיקון האצילות רק ע"י הסדר דג' קוין, הנה הוא רק משום צורך העולמות ב"ע וכל ההנהגה של עתה הג' רישין עלאין רדל"א ואוריא ומ"ס, הנה הם דא לעילא מן דא ודא לגו מן דא.

[ב] קשה איך עמדו הספירות כח"ב חג"ת נה"ים בקו א', הרי זה לא לפי סדר גילויים ומציאותם, שהבינה יונקת מהכתר לא דרך החכמה, וכן החסד מהחכמה ולא דרך הבינה וכו', אלא עיקר מציאותם בקו א' והיותם בג' קוים זה הקושיא, שעולים התחתונים למעלה שבינה עולה וכן הגבורה כנ"ל, אלא כל ספירה תחותנה מיוסד בכח העליה והירידה. הסדר דג' קוים אינו שבח ומעלה כלל מאחר שעלייתם על ידי נטיה לקצוות, אם כן זה ירידה להם, אבל זה מיוסד בענין הקו, כמש"כ בקו הא"ס נמצא שורש לענין ו' קצוות, ג"כ בכל בחי' ובחי'.

ענף ו' אות א'

מאחר שהאצילות הוא הנה"ים של האבא והאמא והא"א שבא"ק, אז מאחר שא"ק הי"ס הפרטיים הם בקו א', אז גם ההתפשטות הראשון דאצילות בקו א', אבל זה רק בפרטות, אבל בכללות הפרצוף זה בג' קוים. וזה הסיבה שנקודות יצאו בקו א' שהם תולדותם, אבל של נקודות יצאו בקו א' בגלל חסרון, ושל התפשטות הראשון היותם בקו א' היה במעלה.

[ג] כתוב שהנקודות מעגלים ומקיפים על נה"י דא"ק מטבורו ולמטה עד סוף רגליו, שהחב"ד בג' פרקין קדמאין דנה"י דא"ק וחג"ת אמצעים ונה"י דנקודות בג' פרקין תתאין, אם כן משמע שהיו בג' קוים ממש, פשר הדבר היא, שהנקודות בכללותם הם בג' קוים שיש מא"א ויש מאבא ויש מאמא, והא"א באמצע והאבא מימין והאמא משמאל, אבל כל א' בפרטות היתה בקו א'.

וכן אפשר להעמיד דברי הרב על נקודות מאימא, שהם מלכי עגולים לבד, כי יש ו' מיני מלכים, אם כן מלכים דעתיק וא"א שייכים לכתר, וכן אבא דבנקודות, יש לו יחס עם האבא הכללי שבא"ק ולכן בימין, ושל אמא בשמאל.

[ג] אמרנו שהנקודות היו בכללם ג' קוים, דהיינו שמלכים של א"א היו באמצע, ושל אבא היו בימין, ושל אמא בשמאל, אבל בפרטות היו בקו א', דהיינו הי"ס דאבא היו בקו א' וכן דאמא וכן דא"א, אבל מבואר כי גם במלכים דכל א' הג"ר היו בג' קוים וז"ת היו בקו א'. ולכאורה קשה כי הרי אמרנו לעיל אות א' כי סיבת יציאתם בקו אחד הוא משורשם אשר משם יצאו, ואמר הטעם כי הוא משום ע"י שהג"ר לקחו מאורות הארון.

שורש הג"ר שבכל פרצוף ופרצוף הוא בג"ר הכלליים דא"ק, ולכן כאשר לקחו מאור הארון התעורר בהם ע"י זי שייכות לג' קוים.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

[ד] יש ג' בחינות של ג' קוים בנקודות: א', מה שהיו הנקודות משותפים מכל הג' פרצופים הכללים שבא"ק שהם א"א ואו"א שבו, שכל א"א הכללי שבו בחי' כדתי"ם, וכל אבא הכללי הוא בחי' חח"ן שבו, וכל אימא הכללי הוא בחי' בג"ה שבו, ונקודות דא"א מלבישים על שליש תחתון דת"ת ושל אבא על נצח, ושל אמא על הוד, ואז כל הספירות הפרטיות הם בקו א', וזה אין חילוק בין ג"ר לז"ת.

ב', הפרצוף הכללי דנקודות הם בג' קוים, שהא"א באמצע והאבא מימין וכו', וכן כאן כל הי"ס בקו א'. ג', הג"ר הפרטי שבכל פרצוף דנקודות הם ג' קוים, ומאחר שעיקר גילוי הנקודות היא בעת מלכותם ומיתתם, וזה רק בהז"ת הפרטיים, לכן נאמר שהם בקו א'.

היותם בג' קוים לא היו מקושרים יחד על דרך התיקון, שכל בחי' הז"ת היו לעצמם ועל ידי תוקף גבורתם נפרדו. [ה] לפי התחלוקם קשה איך שכתוב שחסד מלביש על פרק האמצעי דנצח, ובינה על פרק העליון שבהוד, ואם הם בקו א' אז חסד מתלבש למעלה מבינה.

ענין ההתלבשות העליון בהתחתון, הכוונה הוא על חלקי או"א הנמשך בטיפת הזרע דמ"ד ומ"ן להשתתף בבנין הולד. וכל טיפת הזרע בכללה הנה היא נלקח מהנה"י.

מאחר שאמרנו כי כל ענין ההתלבשות הנה הוא רק על חלקי דאו"א הנמשך בטיפת הזרע להשתתף בבנין הולד ונעשה בו לעצם מעצמיו, והנה הוא באמת רק בבחי' תמצית הארה לבד מאו"א העיקריים, כי עיקרן דאו"א הם בפנ"ע ולמעלה, כי עיקרן דנקודות הם באמת כחב"ד חג"ת נה"י כסדרן, ומבינה ולמטה הם בקו אחד וזה למטה מזה, אך הלבשתם על ה'ט' פרקין דהנה"י, הנה הכוונה הוא רק על תמצית הארה הנמשך ומתפשט מאותן ה'ט' פרקין דהנה"י דא"ק להשתתף בבנין הנקודות.

ומ"ש הרב שחב"ד הם בהג' פרקין עלאין דהנה"י, והחג"ת בהאמצעין, ונה"י בתתאין, הכוונה הוא על כחם ושורשם, כי השורש דהחב"ד דנקודות אשר ממנו הם יוצאים הנה הוא בהג' פרקין עלאין דהנה"י דא"ק, והשורש דהחג"ת דנקודות הוא בהג' פרקי האמצעים דהנה"י דא"ק, והשורש דהנה"י דנקודות הוא בהג' פרקין תתאין דהנה"י דא"ק. אמנם סדרן ועמידתן הוא כחב"ד חג"ת נה"י כסדרן. ואין להרהר ולומר גם בזה יהיה נמצא ששורש החסד הוא למעלה משורש הבינה והדעת.

עומק הענין מה שהנה"י דא"ק הגם שהם מסודרים בקו אחד זה למטה מזה, ועכ"ז הנה נעשו הג' פרקי דנצח שורש לחח"ן, והג' פרקי דההוד שורש לבג"ה, והג' פרקי דהיסוד שורש לדת"י, אבל כאשר שהם כולם בקו אחד הרי אינם בתח"ן בג"ה דת"י, אלא כחב"ד חג"ת נה"י זה למטה מזה. תכונת ג' קוים הנה הוא באמת מיוסד בהם גם בהיותם בקו אחד, ונעשה מציאותם בעצם וראשונה מיוסד על ב' התכונות יחד.

פשוט הדבר מה שהנצח הוא שורש לחח"ן והוד לבג"ה ויסוד לדת"י, הנה הוא משום כי בתכונת ג' קוים המיוסד בהם כנז' הרי נמצא כי הנצח הוא ענף החסד, והחסד הוא מתפשט מהחכמה, ועי"ז הרי כלול הנצח מהחסד והחכמה.

והרי לנו מכ"ז כי כל מה שהפרק האמצעי דהנצח העליון הוא שורש להחסד דהתחתון הנה הוא רק משום החסד דהעליון הכלול בו, נמצא כי עיקר השורש להחסד דהתחתון הנה הוא באמת רק החסד דהעליון עצמו. והרי ניחא בזה מה שהקשינו על הנה"י דא"ק אשר הם בקו אחד והם השורש לה"י ספי' דנקודות. וא"כ הרי יהיה השורש דהחסד למעלה מהשורש דהבינה והדעת, כי עיקר השורש לכל ספי' וספי' דהתחתון הנה הוא באמת רק אותה הספי' ממש אשר כנגדה בהעליון. ומה שאמר הרב שה'ט' פרקין דהנה"י דהעליון הם השורשים לכל הנקודות, הכוונה הוא רק משום שבהם נכללים כל הי' ספי' דהעליון כנ"ל.

יש בזה עוד פנים ליישב את קושייתנו, כל קושייתנו הנו' בענין השורשים כי הם מתהפכים מעליון לתחתון ומתחתון לעליון, הנה הוא רק על היותם בקו אחד וכנ"ל. אבל מאחר שהעלינו כי מה שהג' פרקי דהנצח הם השורש להחח"ן, וכו', הגם שכ"ז הנה הוא באמת רק בהיותם בג' קוין דוקא, אמנם הוא משום כי אלו ב' התכונות דקו אחד ודג' קוין הנה ישנם בהי' ספירות לעולם שניהם יחד. וכן בעולם האצילות אשר הוא בג' קוין, הנה נתייחד בו בעולם תכונת דקו אחד. אך עכ"פ הוא כי שרשי החח"ן דנקודות אשר הם בהנצח דא"ק, הנה כ"ז הוא רק ע"י התכונת דג' קוין אשר ישנם גם בהנה"י דא"ק לעולם ג"כ עכ"פ. ובתכונת דג' קוין הרי הנה באמת החסד למטה ונמוך מכנגד הדעת והבינה. ועד"ז הוא ג"כ בשורשם דנקודות הנמשך מהחב"ד חג"ת העיקריים בה'ט' פרקין דהנה"י ע"פ התכונת דג' קוין, הרי הנה הפרק האמצעי דהנצח שהוא שורש החסד הנה הוא כנגד הפרק האמצעי דההוד שהוא למטה מהפרק עליון דההוד שהוא שורש הבינה. והרי הנה שורש הבינה למעלה משורש החסד.

ענף ז' אות א'

התפשטות הראשון דבי"ע הם מהחיצוניות דפו"א דתנה"י דא"ק שירדו למטה מרגליו אחר הסתלקות הראשון דאצילות, וכמו שבפרטות כל פרצוף שבא"ק הם בקו אחד ובכללות ג' קוים כך היא כבי"ע בהתפשטות הראשון. וכן הוא באצילות, אמנם התפשטות הב' שלהם בג' קוים הן בכללות וכן בפרטות ולמעלה מא"ק הם רק קו א' לעולם.

אמנם כ"ז הנה הוא ג"כ רק בבחי' הכמות שהוא בגילויים ומציאותם, אבל בבחי' האיכות שהוא בכוונה ורצון, הנה מיוסדים כולם באמת על ב' התכונות יחד. כי גם הקו דא"ס הגם שהוא כולו רק קו אחד, עכ"ז הנה מיוסד גם הוא על תכונת שורש דג' קוין ג"כ, וכן כל העולמות אבי"ע הנה הגם שכל גילויים ומציאותם הוא על הבחי' דג' קוין, עכ"ז הנה כלול בהם התכונה דבחי' קו אחד ג"כ, כי הוא השורש להאור דתיקון העתיד.

[ב] ההתפשטות הראשון אשר להבי"ע בג' קוין, התנה"י דהאבא שבא"ק בימין, התנה"י דהאימא שבא"ק בשמאל, התנה"י דהא"א שבא"ק באמצע, ור"ל על החיצוניות דהפנים והאחור שבהם אשר ירדו למטה. כי אחר הצמצום שבא"ק שנסתלקו כל האורות דהתנה"י למעלה מהטבור, הנה נשאר למטה ריקן מאור והוחשכו חיצוניותם מאד וירדו למטה.

מה שיש להרהר בזה מדברי הרב אחר שיצאו האורות דנקודות שהוא הנקודות דהעגולים מהעינים, הנה ירדו הנקודות למטה אצל אותן החיצוניות הנו' והעלו אותם למעלה, ועמדו כל החיצוניות באחורי העגולים דנקודות. ונודע

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

כי הנקודות אשר יצאו מהעינים שהם נקודות העגולים הנה הם רק מהתנה"י דהאימא שבא"ק, משמע מדברי שכל אותן החיצוניות שירדו הנה הם רק מהתנה"י דהאימא לבד והם בפני"ע.

אמנם דע כי העיקר הוא כמו שאמרנו שהיה ירדתם"ע שנסארו ריקן מאור והוחשכו כו' וכנ"ל, וא"כ הרי ע"כ הוא שירדו החיצוניות דהתנה"י דהאבא ג"כ וכן דהא"א.

עמידתם דהתפשטות הראשון דבי"ע מאחורי נקודות דעיגולים היא גם בתנה"י דא"א ודאו"א ולא רק דאמא, כי מאחר שהם שורש לבי"ע וכל בי"ע בחינת ב"ן וגם עיגולים בחינת ב"ן, שזה החיזוק שהם צריכים.

אם היה עלייתם אחורי הנקודות דהיושר וכמו שהם מעיקרם, היו נכללים בהאור דשם מ"ה והיו מתבטלים מלהיות שורש להבי"ע.

כלל ח"י

ענף א'

התפשטות השני לאצילות נחלק לשנים, וזה נקודות, והוא הב"ן הכללי דא"ק, והתיקון, שהוא המ"ה הכללי דא"ק. נקודות נקרא עולם על אף שאינם עולם שונה מאבי"ע, אלא זה זרע וזרע כלפי אבי"ע, והוא שרשי המציאות שלהם, ומבררים ונתקנים תמיד, אלא נקראו עולם כאשר מלכו, שאז לא היה אבי"ע. בעת מיתתם של הנקודות נתגלו להיות שורשים לכל פרטיות המציאות דבי"ע, ולא לפני כן, שבעת מלכותם רק נתגלו להיות שורש לאצילות.

כל חילוק התפשטות השני לשנים היא לצורך הבחירה. אמנם הנה לעיל כי השרשים הראשונים דהאצילות הוא ההתפשטות הראשון אשר להאצילות, וכאן אמרנו כי הנקודות שהם החלק א' מההתפשטות הב' הנה הם השרשים. שניהם אמת ההתפשטות הראשון הנה הם השרשים העליונים דהאצילות העומדים למעלה שהוא בא"ק עצמו, הנקודות שהם מההתפשטות הב', הנה הם שרשי האצילות אשר באצילות גופה.

ענף ב' אות א'

התפשטות הראשון לאצילות לא נעשה ביחוד הראוי וזה גרם מציאותו דנקודות שיצאו כגבורות ודינים, דהיינו הזווג בין אורא לבוצינא היה באב"א ולא בפכ"פ, ולכן הגילוי התפשטות הראשון היה בגילוי אור דמ"ס לבד ללא אורא, ולכן לא היה מתקלא בא"א ואורא היו אב"א וכן יציאת מ"ה וב"ן היה בחי' יחוד דאב"א, ובאמת התפשטות הראשון נחלק לג' א' מאמא וא' מאבא, וא' מא"א, והעיקר היא אורא, אבל א"א היא רק בפנימיותם, ועוד חסרון שהסתלקותם גם היה כל אחד בפני עצמו, וכל הסתלקות הוא מ"ן לקבל שם תוספת אור וברכה, ולכן לא השתתף בהם אור א"ס בעלייתם למ"ן, אלא אותם מ"ן יצאו דרך העינים כמו שעלו, כקרני חגבים.

[ב] זה שכתוב באות שעבר הוא רק בבחינת כוונה ורצון, דהיינו הכוונה היה על מציאות הנקודות גם בעת היחוד דאורא ובוצינא, אבל זה בהעלם גדול, אבל חילוקם לשנים היא רק בעת יציאת הנקודות ממש, שהוא התפשטות השני, שעד פריסת הפרסה הכל מתחת לטבור דא"ק הוא נקרא על שם ס"ג כולל גילוי דאור הקו דא"ס המתפשט בו. מה שאמרנו כי היה חסר אז היחוד הראוי בהאור"א שבא"ק והיה ההתפשטות הראשון מכל א' בפני"ע, מציאות אור"א שבא"ק, ס"ג דמ"ה דהמ"ס שבא"ק שהוא כללות האבא שבא"ק, וס"ג דב"ן דהמ"ס שבא"ק שהוא כללות האימא שבא"ק. והע"ב וס"ג הכללים שבהם, הנה הוא עיקר עצמותם גופה, והוא מהטבור ולמעלה דכל א' מהם. והמ"ה וב"ן דמ"ה וב"ן דמו"ס שבא"ק, הנה הם ה' שמות מ"ה וב"ן. והם לא נעשו ולא יצאו אלא רק בהב' חלקי דההתפשטות הב' אשר להאצילות, אך ההתפשטות הא' אשר להאצילות הנה היה רק המ"ה וב"ן הפרטיים אשר בהע"ב והס"ג (הכלליים) עצמן, והם אשר חזרו ועלו ונסתלקו בהסתלקות הא' מהטבור ולמעלה.

אותן המ"ה וב"ן הפרטיים בבחי' אור"א האחרונים אשר מהם יצא כל האצילות שהוא הב' חלקי התפשטות הב' דלהאצילות. מה שיצאו שלא ביחד היא האור"א דא"ק הן הפרטי והן הכללי. והאמא כאשר עלו לה מ"ן עלו ללא התעוררות לאבא ולכן לא היה בה תוספת מוחין, ולכן יצאו משם לחוץ, וזה הפליטה דרך עיניים. וכאשר עלו מ"ן דאבא הם עלו לשרשם שהוא באורא, ושם תמיד יש גילוי דאור א"ס, ולזה קבלו תוספת אור ומוחין, והיה שם זווג ע"ב לס"ג, וחזרו ויצאו דרך טבור יסוד וצפוני רגלים, ואלה הם מלכי יושר.

[ג] זווג ע"ב וס"ג הנ"ל היא באמת הע"ב וס"ג דמ"ס, כי לא היה זווג העיקרי שבאורא ומו"ס כל זמן שאור"א היו ללא יחוד, ונזכר כזווג ע"ב וס"ג שהע"ב דמו"ס תמיד מיוחד עם הקד"א, אמנם רק בתיקון היה זווג של אורא ומו"ס באמת.

[ד] כל עליית מ"ן גורם ד' דברים: א' זווג למעלה, ב' קבלת תוספת מוחין, ג' חזרו אור חדש בסוד אור מים רקיע ליסוד, ד' ביסוד מתאחדים המ"ד ומ"ן, וזה לא היה במ"ן דאמא. ואפילו דאבא לא קבלו מה שמקבלים בדרך כלל בעליית מ"ן, שעל אף שהיה לו ג' מעלות הנ"ל, חוץ מהרביעית, אבל לא עוררו אורא ממש, ולכן כל המוחין ואמ"ר לא היו עיקריים, ולכן יצאו רק המלכיות לבד, והיה חסר להם האיחוד של מ"ד ומ"ן ביסוד דאמא, והיו בבחינת טפ"ק, אבל לא ממש קרי מיסוד אלא מצפוני רגלים, שהוא רק הארה לבד, והם עיקרי המלכי יושר אשר מתו, ונפלו ונשברו, אבל עיקרן דמלכי יושר יצאו מהטבור והיסוד ונסארו לעולם במקום האצילות דוגמת הג"ר דעגולים, אבל הם לא נתקנו בתיקון מעשה בראשית אלא תיקונם תלוי על מעשי אדה"ר, אבל אלה שיצאו מצפוני רגליו האירו למלכי עיגולים והם קבלו תועלת ויצאו למלוכה כרגע, והם נפלו יחד לבי"ע אבל נחלקו לשנים, שמה שיצא דרך צפוני רגלים הניצוצין והשברי כלים דמלכי העיגולים נתקנו במעשה בראשית, אבל המלכי יושר כל מה שנוגע לתיקון הנשמות בני אדם אינם מתקנים בעצמם אלא רק על ידי מעשה האדם.

אבל על ידי הארת המלכי יושר לעיגולים בעת מלכותם, נתקנו כל מעשה בראשית מאורות היושר לעולם, על אף שעיקר התיקון דיושר תלוי במעשה בני אדם ושלימותו יהיה רק לעתיד לבא.

[ה] היה חסר בנקודות ח' יחודים: א', מלכי יושר ומלכי עיגולים לא התייחדו ונעשו לא' ממש, וזה בגלל שהמ"ן דאמא ודאבא עלו כל אחד לבד, ולכן יצאו כל א' לבד, ב' ג', היו ראויים להזדווג המלכי יושר והמלכי עיגולים מחוץ לא"ק ולא עשו, אבל זה נחלק לשנים גם באורות שיצאו מהטבור והיסוד וגם מה שיצא מהצפוני רגלים, שאורות הצפוני רגלים נפלו למטה, ואורות הטבור והיסוד נשארו למעלה באצילות, ד', לא היה זווג דאור"א בתוך הא"ק להוציא הנקודות משניהם יחד על ידי זווג, ואפילו שזה חסרון הראשון אבל הם בסיבה ומסובב, ה', הסתלקות דנה"י דאור"א כל א' היה לבד, ו' וז', שלא היה יחוד באור"א כללים ופרטיים, ח' שהיה העלם אור א"ס מנקודות, שהוא רזא דמתקלא דאורא ובוצינא שהוא הדעת עליון סוד הב' מזלות שבעקודים, אפילו אחרי כל החסרונות ביחוד כולם עכ"ז היה מקצת הארה א' לשני וזה לצורך מלכותם כרגע.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

ענף ג' [א]

מקומם של נקודות בשמות הם כדלקמן, התפשטות הראשון הם מהע"ב דס"ג וס"ג דמ"ס, ועצם ההתפשטות הוא המ"ה וב"ן שבהם, דהיינו המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב דס"ג דמו"ה והמ"ה וב"ן הפרטיים דס"ג דמו"ס, והם יוצרים הס"ג דמ"ה, וס"ג דב"ן דמו"ס, ובתוכם יש המ"ה וב"ן של הע"ב דמ"ס, והוא בפנימיותם תמיד, והם הע"ב דמ"ה דמו"ס והע"ב דב"ן דמו"ס, המ"ה וב"ן דס"ג דמו"ה דמו"ס הם האו"א עלאין הפרטיים לאצילות, והמ"ה וב"ן אשר בס"ג דב"ן דמו"ס הם בחי' ישו"ת הפרטיים לאצילות, והיה זיווג באו"א עלאין בעולם הנקודות, ולא בישו"ת, שאו"א עלאין שייך למ"ן דאבא שגרמו זיווג, ומ"ן דאמא לא גרמו שום זיווג, ולכן לא היה בישו"ת.

[ב] מלכי יושר הם עסמ"ב דחיצוניות דב"ן דב"ן דמ"ה דמו"ס, והם ירדו דרך כל פנימיות פרצוף אבא ונולדו ממנו על ידי בחי' זיווג דמיניה וביה, וזה בסוד אור מים רקיע, ונשרשו ונכללו באור דעקודים וקבלו הארה משם כדרך שאבא כלול ומקבל ממזל עליון באצילות, והע"ב הפרטי דחיצוניות דב"ן דב"ן דמו"ס הוא כלילותם בעקודים, והס"ג שבו הוא כלילותם בע"ב וס"ג שהם עיקר האבא הכללי, והמ"ה הוא כלילותם בבחי' זו"ן דאבא הכללי שהוא מ"ה וב"ן שבו, והב"ן שבו הוא המציאות דמלכי יושר גופה שיצאו מהטבור והיסוד, וזה רק חיצוניות דב"ן דיושר שהט"ר רק יצאו בתיקון.

[ג] מלכי העגולים לא נשלמו בבחי' אור מים רקיע כלל, הגם שהאמת הוא שבערך אורות התיקון אשר מהאור דמ"ה והט"ר דב"ן לא נחשבו הנקודות לאורות כלל, כקרני חגבים. אך בבחי' עצמותם גופה הנה הוא כחם גדול מאד עד שתהלוכות כל ההנהגה כולה אשר מן העולם ועד העולם הוא רק בשבילם. והנה בשביל עצמותם וכחם שגדול ורב כל כך, הנה על זה הוא יחס כל השמות דהעסמ"ב.

באותו הסדר ממש ע"ד סדר העסמ"ב אשר בהמלכי יושר שהם מהמ"ן דאבא. כאשר ירדו מלכי עיגולים דרך א"ק מבחוץ נשרשו ונכללו באור דעקודים וקבלו הארה ממזל תחתון וכן מהע"ב וס"ג שהוא עיקר ישו"ת, וזה מעין אמ"ר שהיה במלכי יושר, וזה העסמ"ב דחיצוניות דב"ן דב"ן דמו"ס, שהע"ב היא כלילותם בעקודים והס"ג היא כלילות בע"ב וס"ג, ומ"ה היא כלילות בבחינת מ"ה וב"ן הפרטיים שבע"ב וס"ג עצמו, והב"ן היא מציאות המלכי עיגולים גופה.

ענף ד'

[א]

כאן נבאר שמות של התפשטות הא"א בחלקי הנקודות, אבל יש לדעת שבאמת כל י"ג מערכות הנמנים כאן בספר הם כולם רק בא"א דא"ק והם הי"ג ת"ד שבו, מענף א' עד ענף ה' הם באמת הי"ג ת"ד דא"א דא"ק ומענף ו' עד י"ג הם נביעים מבויעים דנפקין מהם, ומש"כ שענף ח' וי"א הם מלכים מעולם הנקודות הכוונה על התפשטות הא"א שבא"ק בבחי' נשמה דנשמה בהם. [ב] דהיינו מציאות דהנקודות, וכן שורשם באו"א בא"ק, אינם השמות הנ"ל אלא רק הנאצלים מהם.

[ג] כל המערכות מו' עד י"ג הם בא"א בהעלם אבל באו"א ונקודות ותיקון הם בגילוי ומציאות.

ענף ה' אות א'

אם השמות הנ"ל הם בא"א אם כן איך כתוב שסיבת מיתת המלכים היא שלא היה להם שורש ואחיזה בעתיק, שהרי הא"א דא"ק הוא כולל כל הג"ר דא"ק ועולה עד רדל"א. וא"כ איך שייך לכנות שם מציאות המלכים ועניינם.

[ב] מה שכתוב שהא"א השתתף בנקודות היא מדובר רק על המ"ס דא"ק שהיא עיקר הא"א, וזה גם כן עיקר הע"ב הכללי, אבל קשה שאמרנו שהמו"ס התייחד עם האוירא ורדל"א ואיך אפשר לומר שלא השתתף?

אלא כמו סוד הצמצום שהיה בתוך אור א"ס באמצעותו, דהיינו בתוקף איכותו, ונעשה הצמצום בא"ס עצמו, וכן עומד בו לעולם, ולכן היא כלולה מגבול ובלתי גבול, וזה מלכות דא"ס.

עכ"ז רק נתגלה הכח הגבולי לבד.

[ג] כן הדבר במ"ס, שיש מצד עצמו שאינו בגבול, ויש מצד המציאות דאבי"ע והנהגתם וזה בגבול, ובו נמצא כל התיקונים, ומצד זה המ"ס נבדל מהב' רשין, ולכן אינו נכלל בעתיקא קדישא שרק מקבלת מהאוירא דרך הקד"א, וזה רק במטי ולא מטי רצוא ושוב, ולכן מש"כ שלא השתתף הא"א בנקודות מצד הא"ס שבו.

ענף ו' אות א'

כל החסרון השלימות שבנקודות היה בכדי שיצאו על דרגת עולם הזה, וזה נעשה על ידי הכלים דנקודות. ולזאת הנה ראינו בעה"ת ש"ל דלבר בענין מציאות הכלים וסידרם, כי הנה נמצא בזה לכאורה כמה מבוכות בדברי הרב.

[ב] עיקר דכל כלים בהסתלקות הראשון, מהעביית שנשאר לאחר הסתלקות, אבל אמרנו לעיל כלל יב ענף א שרק כך נעשה כלים דג"ר אבל דו"ת נעשו בהתפשטות השני.

ועוד נמצא באר"י כמה סיבות וגרמות בהתהוות הכלים דעקודים והנקודות שזה נעשה על ידי אור הסתכלות העיניים ועוד כתוב בעקודים שזה נעשה על ידי הבטישה של אור פנימי באור מקיף. וכן בענין הכלים דנקודות הם נעשו ע"י ב' נקודות הראשונים שהם כתר חכמה של הנקודות.

[ג] עיקר דכל בחינת הכלים מהעביית שנשאר מהסתלקות הראשון, אבל הגרם להפרדה בין זך לאור העב, וגם המצייר אותה בצורת כלי, שישתווה עם האור להתאחד עמו, זה נעשה על ידי ההסתכלות, והבטישה, וזה תיקוניהם לתקנם כל הראוי לבחי' פרצוף.

[ד] כל הסיבות שונות שנוצר לתיקוני הכלים הוא רק לכל המציאות הכלים אשר יצאו מתחילה לעצמן ללא אורות כמו נקודות, ועקודים, וכן בכלים הראשונים הכללים דאצילות, שבתחילה היה העביית לבד והיו רק גולמי כלים, ולכן היו צריכים תיקון, אבל עיקר הכלים דאצילות נעשה ביציאת השם מ"ה שאז נעשה באור וכלי יחד.

טעם שזה יצא לשורש כלי בתחילה היא שבכל עולם הכלי במעלה יותר מהאור, שהרי הוא מגבילו. אחרי זה חזרו כל הכלים ועלו למעלה בסוד עיבור, ועי"ז הם נארכים ונמתחים עם האורות ביחד וכן יצאו בתיקון, וכן מזדככים הכלים תמיד על ידי האורות ע"י התו"מ שלנו, והעומק בכל זה הוא משום סוד הבחירה.

[ה] אבל מה שכתוב שהיה כלי לבד ללא אור זה לא בדיוק נכון, שלא נעשה שום כלי ללא אור, שעיקר התהוותם של כל דבר הוא בזיווג וסוד אמ"ר וק"ב שהאור מתלבש במים ורקיע שהוא הכלי אבל ביחס להתפשטות הראשון הלכי נחשב כאור כלפי הכלי של התפשטות השני, אבל בהסתלקות הראשון נתעבה על ידי זה ביותר ונעשית לגוף וכלי להאור דהתפשטות השני, וזה כעין ביטול המלכים שנסתלק האור והנשמה שבהם, אבל זה לא מיתה ממש שלא ירדו הכלים למטה בכלל, אבל בכל כלי יש אור, וכן להיפך שאין אור ללא כלי.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

[ו] אבל ביחס להתפשטות השני כל הנ"ל נעלם, שכל עולם עליון כלפי תחתון נחשב כא"ס, וכל התפשטות הראשון הוא אור פשוט ללא חילוק בין אור לכלי כלפי התפשטות השני.

ענף ז' אות א'

יש כלי כללי וכלי פרטי, ומה שנשאר מהתפשטות הראשון הוא הכלי הכללי, שהוא שורש דכל גוף וכלי להתפשטות השני, והפרטי היא יציאת כל פרצוף ופרצוף לעצמה, וזה יצא יחד הכלי עם האור. ורק בדרך הנ"ל אפשר שיהא חילוק מדריגות, ותיקונים ועלייתם לשורש לבסוף. בכללות הכלי יצא לפני שיצא האור, וזה צריך להיות שהכלי משורש יותר עליון מהאור שהוא צריך להתגבר על האור להגבילו, כדי שיהא בחירה.

[ב] בעולם האצילות יצא הכלים בכמה סיבות ופעולות שונות, ולאט לאט כדי שישתוו האור עם הכלי, וזה בהתפשטות השני אבל בהתפשטות הראשון זה רק יסוד הכלי, וזה בחינת הכללי של כלי אחד. אבל בעקודים כל הכלי היא רק העביות הנתגלה ונעשה ע"י הסתלקות הראשון באור ההתפשטות הראשון, וזה הכלי העיקרי שבו, ולכן נקרא כלי הכתר, שהוא מהתפשטות הראשון שהוא ככתר כלפי התפשטות השני, והיה כל בחי' כלי אשר מהעביות ההתפשטות הב' דלעקודים רק בבחי' מציאות הצלם, שהוא לבוש הנשמה והוא בחי' ממוצע בין הנשמה להגוף. וזה שייך בעקודים בגלל שאור ההתפשטות השני לעקודים אינו נפרד ממקורו אלא חוזר אליו תמיד במטי ולא מטי. בהתפשטות השני דעקודים לא נעשה כלי אלא רק בבחינת מציאות הצלם שהוא לבוש הנשמה, בחינה ממוצע בין נשמה לגוף והאור עולה ויורד אתו יחד, והצלם נעשה בסדר אמ"ר וק"ב של התפשטות השני. כל הכלי הפרטי שבאצילות ולמטה היא רק מהאור עצמו ומכח הכלי היסודי, ואין את זה בעקודים, שיש בו רק הכלי הכללי, ועכ"ז יש י' אורות פרטיים בעקודים וכן יש לכל א' צלם פרטי, וכולם בתוך כלי א'.

[ג] בנקודות כי אז הנה היה הסדר בהכלים הפרטיים ג"כ ע"ד הסדר הכלי היסודי והכללי יצאו הכלים לעצמן והאורות לעצמן ולא נתייחדו זה בזה, וזה סיבת השבירה, והנה הסיבה בזה הנה היה משום שבעולם הנקודות היה כל יציאתן שלא ע"י זיוג, כי כל מה שנמשך ונארג לאחר התיקון תמיד האור עם הכלי ביחד, הנה כ"ז הוא ע"י כל ענין הזווגים וע"י נמשכים האור והכלי שניהם יחד תמיד כל א' לפי כח ומדת השני משא"כ בעולם הנקודות אשר היה חסר בהם כל הזווגים העיקריים כולם, לכן היה חסר בהם ההשתוות והיחוד מהכלים להאורות גם בהכלים הפרטיים ג"כ. וכל זיוג שכן נמצא בנקודות זה רק לאורות ולא לכלים, שהכלים יצאו מהעביית אשר נפרשו מהאורות תיכף אחר שיצאו מעינים, והכלים לא יצאו זה מזה אלא יצא כל אחד לעצמו, ופרישת העביית מהאור היה למעלה מהטבור, ואח"כ ירדו א' לא' למקומן שלא על ידי זיוג כלל.

מה שכתוב שהקמ"ץ פת"ח בנקודות הולידו כלים לספירות שתחתיהן, זה לא מדובר על הולדה שהיה לכלים עצמן, אלא זה מדובר על השפע הנצרך לתיקוני הכלים שמכרח להם בעולם הנקודות לצורך מלכותם כרגע. כל זיווגים הנ"ל שהיו לאורות דנקודות הם רק מעין וברגומא לבד, כי לא היו בנקודות זיווגים ממש כלל, שכל זיוג רק על ידי אור הדעת מרזא דמתקלא, ובעולם הנקודות לא היה סוד המתקלא כלל, ואפילו מה שהיה, היה בחיצוניות דחיצוניות לבד, וזה רק היה באורות ולא בכלים, אם כן בעולם הנקודות לא נמשכו האורות יחד עם הכלים בכלל, אלא נפרדו, וזה א' מהסיבות של השבירה.

[ד] הזכרנו כלי כללי וכלי פרטי שכלי הכללי נעשה שלא על ידי זיווג והפרטי ע"י זיווג אבל זה רק באצילות ולמטה, מאחר תיקון מעשה בראשית, אבל בעולם הנקודות גם הכלי הפרטי נעשה שלא על ידי זיווג כלל, ובעקודים לא היה כלי פרטי בכלל.

עוד בעקודים לא נבדל האור ההתפשטות הראשון מהתפשטות השני, ולכן הכלי דעקודים באמת קדם לאור, שהכלי מהתפשטות הראשון, והאור העיקר מהתפשטות השני, וכן בנקודות נעשו הכלים קודם לאור.

בהתפשטות הראשון דעקודים האור נתעבה, אבל לא נפרד העביות שבו מהזך שבו עד הג' סיבות הנמנים בדברי האר"י, הסתכלות העיניים, התחברות האור מקיף באור פנימי, והכאת אור חוזר באור רשימו, וזה מובן כך האורות האלה הרבה יותר גבוהים לכן הם ממשכים אליהם את האור הזך, שהסתכלות העינים בא מע"ב דמ"ס דא"ק, והשורש דאור"ח מגיע מהב"ן דס"ג דמ"ס דא"ק (והאורות הפה הם רק מהס"ג דאורתו ב"ן), וזה מהאמא שבמ"ס, וההתפשטות הראשון היא תולדה של האמא שבמ"ס, והמקיף תמיד יותר גדול כנודע. אמנם מה שצריך ג' סיבות לזה, כי אור פנימי הוא נמשך מאור המקיף והוא חלק ממנו, וכן הוא נמשך מהאימא שבמ"ס והיא משתתפת בו, וכן מהאבא והא"א שבמ"ס. ולכן כאשר נמשך עליו אור גדול מאלו הג' אשר הוא בא מהם, הנה קולט כל א' את האור הזך אשר מחלקו ונבדל ונפרש האור מהעביות זה לעצמו וזה לעצמו.

[ה] צ"ע שכתוב שהסתכלות העינים גרמו לעשיית י' כלים דאוזן וי' דחוטם וי' דפה, והרי כתוב שלא היה כלי באוזן וחוטם, ועוד שכל הכלים שבפה הם א' ולא י' ? אלא מה שכתוב שהיו כלים באוזן וחוטם הוא על סוף אורם, ובמקום שמתלכשים באורות הפה, בגבול הטבור ששם מתפשט הארת כולם, אבל עיקר אורות האוזן וחוטם מסתיימים למעלה, ועכ"ז מתפשט הארת כולם עד הטבור, אבל עיקר האורות במקום הטבור הוא אורות הפה ולכן נקראים על שמו. מה שנקראו בכ"מ גם בהתפשטות הא' בשם י' ספי' הוא רק בקל מן הלשון, ומשום שהרי לא אפשר להשתמש ולדבר בהם אלא רק ע"י קריאת שם לכל אחד ואחד, ונקראו רק על שם העתיד.

כל גילוי ל"י היא רק כאשר הם יוצאים מלמעלה למטה וכל תחתון על ידי עליון מעליו, אבל בהתפשטות הראשון היה יציאתם מלמטה למעלה, ולכן אין סיבה לחלקם ל"י ומה שכתוב שהיו י' כלים ז"א שהיו י' בהעלם ובכח, דהיינו היה עביית מיוחדת לכל אחד בכח.

מש"כ שהיה כלי א' באורות הפה דהיינו שלא היה מפסיק בין אורות הפרטיים אלא רק כלי א' כללי מבחוץ ל"י אורות, וחלקי הכלי לג"ר לא נגמר להעשות אלא רק על ידי התפשטות הב', ונקרא בשם כלי דכתר, שהיא רק מאור ההתפשטות הראשון והוא נשאר עומד לעולם למעלה תמיד ולכן נקרא בחי' כתר עליון ביחס להתפשטות השני.

[ו] כלי הכללי דאצילות הוא מה שנשאר מהתפשטות הראשון והוא בתוך א"ק מטבורו ולמטה, והיא אינה זכה כמו הכלי שנשאר מהתפשטות הראשון דעקודים, ששם הוא מסוד זיוג עליון של אוריא ומ"ס שבא"ק, וכאן הוא רק מבחינת האחרונות של או"א שבא"ק, שהוא מהגרונן עד הטבור. ועוד שהעביית נשאר למטה מטבור דא"ק שהוא למטה

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

מעיקרו דא"ק, ולכן העביות שנשאר שם הוא עביות מעובה, הראוי לעשות על ידו כלים גמורים דאצילות, ובהסתלקותה נעשה מזה ההתפשטות הראשון לבי"ע. ובהשארתה למטה נתחלקה לכמה בחינות והם חיצוניות ופנימיות, ונחלקו החיצוניות מהפנימיות, וכן נתחלקו החיצוניות ג"כ לשנים ולשלוש, חיצוניות דפנים וחיצוניות דאחוריים, וחיצוניות דחיצוניות דאחוריים, שהם שרשים הנעלמים לבי"ע, והם ירדו למטה להיות התפשטות הראשון דבי"ע, והפנימיות דפנים ואחוריים נעשה מהם הכלים דג"ר של כל נקודה ונקודה. וזה נעשה לעביות ממש (דלא כעקודים) ונתחלקה לפרטים שונים, ועיקר הסיבה לעביות מה שלא היה בעקודים היא בגלל פריסת הפרסה אחרי הסתלקות האור, ולכן יצא העביית ממדרגתה העליונה הקודמת לגמרי, אבל הכלים דג"ר אינם כלים ממש.

צ"ע הסיבה שגורם עליית הסתלקות הראשון דאצילות מתוך רגלי א"ק, עיקר ירידת הס"ג בתוך הא"ק היה כדי לעשות קצת גילוי לשורשי מ"ה וב"ן הכלולים בבחינות האחרונות שבו, ואין מקום לאור הס"ג מתחת לטבור, וכאשר עלה אורות התפשטות הראשון, אז הס"ג שבתוכו הע"ב הכללי וכן הקו דאור א"ס קלט עמו האור הזך דשורש אור הב"ן והפרידו מהעביית שבו.

בעקודים נשאר האור ההתפשטות הראשון כולו למעלה, והוא הכתר עליון ההתפשטות השני, אבל בנקודות זה לא נשאר כולו למעלה אלא חלק גדול ממנו, דהיינו המלכיות דאור הב"ן יצאו מעיניו, והם מקבילים לרשימין שיש בעולם העקודים, רק שהנקודות יצאו בסוד אור חוזר ודינים, והרשימין יצאו בסוד אור ישר והוא רחמים.

מה שכתוב בנקודות שנפרשו האור מהכלי על ידי הס"ג זה רק בתנה"י ולא במלכיות, שהעביית שכתנה"י הם הכלי היסודי, והכלי הכללי, וממנה נעשה הכלים דג"ר ונקודות, אבל העביית שבמלכיות נשאר עדיין כלולים באור ועלו למעלה ויצאו דרך עינים, וקשה איך אורות המלכיות נשארו כלולים בעביית, ולא תנה"י.

מלכיות דעיוגולים לא נתגלו לבחינת מלכיות ולמציאות מחוץ לס"ג דא"ק, ולא נעשה בהם שום בחינת עביית, ולפנים חדשות, אלא רק ביציאתן מהעינים. הרשימין שבעקודים הם במקביל שהם מה שהתפשטות הראשון והם השתמשו לעיקר גדול גם בהתפשטות השני, אבל רק ניכרו למציאות בפני עצמן בהסתלקות.

[ז] מלכי עיוגולים כאשר ירדו מהעינים דרך העקודים, או אור העקודים לא סבל העביית שלהם, ונפרשו העביית מהאורות ונעשו על ידי זה לכלים, וירדו למטה מהטבור ונפרדו כל אחד לעצמו זה תחת זה, וזה שייך לכלים דנקודות, וגם נמתקו האורות על ידי זה מהגבורות שבהם, ויצאו על ידי זה למלוכתם כרגע. המתקה הזאת היה בג' פנים, א' הכתר לקח מאור אח"ף, והחור"ב לקחו מאורות חוטם פה, וז"ת לקחו זה מחוטם פה אבל רק מהתפשטות אורם ואל אורם העיקרי, ולכן היה חילוק בפגמם בין כתר לחור"ב לז"ת בשבירתם, והם ירדו להיכנס לכלים, שהרי הכלים ירדו לפני כן. ע"י שיצאו לעצמן לא היו יכולים עוד לעמוד במקום גבוה כזו, וירדו הם תיכף למטה מהטבור ונפרדו כל א' לעצמו. והרי ירדו הכלים מתחילה והאורות היו נשארים שם לקבל המתקה וביסוס.

האורות היו מיוחדים וכלולים זה בזה על ידי המתקתם, והיו כלולים בכתר, אבל הכלים ירדו מתחילה נפרדים, כאשר שהכלים הנה הם רק מהעביות דהאורות גופה ועל אף שהכלים היו נפרדים אבל מזה שהיו כלולים באור הכתר אז הכלים גם כן רק בבחינת כלי הכתרים.

הכלי דכתר וחכמה השתוו עם אורות דמלכי עיוגולים, אבל שאר ח' כלים לא היה להם השתוות עם האורות כלל, והזווג דכתר מיניה וביה ומחכמה (דהיינו הזיווג של קמץ ופתח) תיקן (דהיינו יצא מהם שפע ואור תיקון) את כל שאר הח' כלים מבינה ולמטה שיהיו ראויים גם הם להתלבש האורות בהם למלוכתם כרגע.

והנה היה התיקון דכלי הבינה ג"כ רק ע"י הכתר והחכמה שלגבי בחי' כלי שבו הבינה נחשב בדרגת הז"ת, אבל לגבי אורותיה היא במעלת חכמה וכתר.

[ח] כלים דאחוריים דאור"א שנפלו בעת מיתת המלכים במקום הזו"ן דאצילות, מהם נתקנו הכלים דהז' מלכים אחרי התיקון, כי הם מהעביית דתנה"י דא"ק שהוא הכלי הכללי דאצילות. ואין ענין זה לסיבת הכלים דהנקודות כלל. הכלי הכללי נחלק לחמשה שהם פנימיות וחיצוניות דפנים, והפנימיות וחיצוניות, וחיצוניות דחיצוניות דאחוריים. ועד"ז היה ג"כ בהכלים הפרטיים דהנקודות והנה מציאות השתיים שהם חמש אשר מהתנה"י, הנה הם נתחלקו באופן זה. מהפנימיות דפנים נעשו הכלים דג"ר דתיקן וא"א ואבא, ומהפנימיות דאחוריים נעשו הכלים דג"ר דאמא וזו"ן, והג' מיני חיצוניות דתנה"י נעשו למציאות התפשטות הראשונים לבי"ע.

והנה עד"ז הוא ג"כ בהמציאות דשתיים שהם חמש אשר בהכלים הפרטיים דהנקודות אשר יצאו מהעינים דא"ק, וישנם בהם ג"כ פנים ואחוריים, ובכל א' פנימיות וחיצוניות, וכן חיצוניות דחיצוניות באחוריים. וכל אלו הה' בחי' הם כולם מיתו ונשברו, והם השרשים הראשונים דכל הד' עולמות אבי"ע כנודע בדברינו. והנה נתחלקו הם ג"כ ע"ד הנז', כי הפנימיות דהפנים והפנימיות דהאחוריים הם לאצילות, ר"ל כי מהם נעשו כלי הז"ת לכל הו' מיני מלכים שהם: עתיק, וא"א, או"א, זו"ן דאצילות. כי הפנימיות דהפנים הם לכלי הז"ת דמלכי עתיק וא"א ואבא, והפנימיות דהאחוריים הם לכלי הז"ת דמלכי אימא וזו"ן דאצילות, והג' מיני חיצוניות דהנקודות שהם: החיצוניות דהפנים, והחיצוניות דאחוריים, והחיצוניות דחיצוניות דהאחוריים, הם להשרשים הראשונים דהג' עולמות בי"ע.

גם חלקי האצילות אשר הם לקחו את הב' חלקי הפנימיות דהפנים והאחוריים כנו', הנה כאשר מיתו ונשברו ונפלו בבי"ע, הנה נתערבו הם עם חלקי הבי"ע עצמם, ונעשו ונתחלקו ע"ד חלוקת הבי"ע ולג' בחי', ונפלו הפנימיות של כולם לבריאה, והחיצוניות של כולם ליצירה, והחיצוניות דחיצוניות לעשיה.

ענף ח'

[א]

מהאצילות ולמטה, הנה נחלק ההתפשטות הב' בשני חלקים. והחלק הא' הנה הוא כל המלכין קדמאין עולם הנקודות, החלק הב' הוא האור דשם מ"ה והט"ר דב"ן אשר יצא בעת התיקון, נתקנו אז עי"ז המלכיות דב"ן שהם הנקודות ג"כ, החלק הב' דההתפשטות הב' היו כלולים מהמלכיות דב"ן ג"כ, והרי היה כלול החלק הב' מהא' ג"כ.

[ב] אחרי מיתת המלכים האורות הזכים עלו למעלה בתוך מ"ן, והש"ך פ"ר רפ"ח נפלו למטה והם תוקף הדינים, וזה חלק הא' של הסתלקות הב', וזה סיבת יציאת אור התיקון. ועל אף שהם ממלכיות דב"ן שהם גבורות, היו דינים

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

דקדושה המעוררים אהבה, שנטהרו מכל תוקף הדינים קשים. ואז העלייה היה ביחוד גם מ"ן דאבא וגם דאמא, שנטהרו מתוקף הדינים, ושניהם עלו לע"ב דמ"ס דא"ק, וזה התעורר זוג בין אוירא למ"ס, ומזה נולד אור חדש שהאיר דרך המצח, וזה תיקן כל עולמות אבי"ע בכל שיעורם שיצאו במעשה בראשית, אבל מה ששייך לכל המציאות דכל משך ימי עולם לא נתבררו והם נתנו לאדם הראשון לתקנם.

ודע, כי עכ"ז הנה נעשה באמת ע"י האור המצח הנד' תיקון גדול לכולם, ר"ל גם לאותן שלא נתבררו אז, ועוד על ידי אור זה נעקרו ונשמדו כל הקליפות, והיו אז בתכלית המיעוט, ולא נשאר מהם אלא רק הזוהמא והריח רע שאין לו עיקר, וגם זה היה עומד להתקן ע"י אדה"ר, ועיקר הטומאה נהפך לאש משפט, לענש למה שלא טוב.

[ג] הש"ך פ"ר ורפ"ח ניצוצין ושברי כלים שנתבררו הם השורשים דכל המציאות כולם של הד' עולמות אבי"ע, שעצם ביורם היא עלייתן לבחינת מ"ן לעורר יחוד למעלה, וזה גורם תוספת אור וברכה ותוספת מוחין הנה היא עלייתם בהמקום אשר משם יצאו הניצוצין דהמלכי יושר, שהם מהמ"ן דאבא שבא"ק, עלו באבא, והניצוצין דמלכי העגולים שהם מהמ"ן דהאימא שבא"ק עלו בהאימא. מתחילה נתבררו את הצורך לעתיק, ואח"כ נתבררו את הצורך לא"א, ואח"כ את הצורך לאו"א, וכן כו' כו' עד הנוק', וזה אינו אותו אור שהאיר דרך המצח אלא תולדתו, שעיקר אור המצח חזר ונסתם ביום הראשון בקד"א, ומאז רק דרך הקד"א מאיר, ולא על ידי בקיעה.

ואפילו אור המ"ה עצמו אינו אור המצח אלא רק תולדתו שהוא נולד על ידי עליית המ"ן של שורשי הניצוצין שעלו על ידי הארת המצח, והמ"ה עצמה יצא דרך היסוד כמו כל זוג, ולכן יצא הדר ומהיטבאל דו"ן, שהמ"ן דאו"א גרמו זיווג שהוריד שפע ביחוד, והאור המצח היה אור מקיף, ששם עיקר זיווג המוחין, ותולדתם באמ"ר הוא ביציאת הזרע דרך היסוד. ע"י הארת אור המצח הנה נתבטל ונשמד וכלו כל תוקף הרע והקליפות העיקרים דעולם התוהו וכן נתקן על ידו עוד, כי נתבררו ועלו על ידו הניצוצין הראשונים לצורך התיקון דמעשה בראשית. אך השם מ"ה העיקרי הנמשך ממנו, והוא יצא ונולד מהיסוד הכללי דא"ק הם עצמם הנה הם הבנין דהאצילות כולו כנודע.

אור המ"ה אינו מאיר כולו תמיד אלא עיקרו נשאר ביסוד ורק יצא אורו עצמו ביום הראשון ואחר כך רק מאיר דרך דופני העטרה בסוד סירס את הזכר, אבל ההארה דרך דופני העטרה עולה ויורד, ובזה מתקיים העולם וזה החסד שמנהיג את כל הדורות, בהסתר פנים, שאין ניסים גלויים עד לעתיד שאז יתגלה בפום אמה, והארתו תלוי בהארת האוירא עלאה דרך המצח שהוא הרעוא דרעוין.

על אף שגם אור המצח וגם עיקר אור המ"ה נגזרו ביום הראשון, אבל בכל ששת ימי בראשית משמש והולך היום הראשון בתוקף אורו בב' אורות הגדולים שהאירו בו (דהיינו המצח והיסוד), ונתקנו על ידי זה כל מעשה בראשית. [ד] אור המצח והיסוד הנ"ל הם ב' אורות, זה אב וזה תולדה, אבל שרשם א' ולכן כשמתגלה זה מתגלה זה ולהיפך כשנסתם זה נסתם זה, סיבתו הוא עליית המ"ן דהאורות העיקריים דהמלכים שמיתו. כאשר אוירא בקע את הקד"א והתייחד עם המ"ס, אז יצא אור המצח, ולכן נקרא אור הגנוז הגם שעיקר אור הגנוז היא האוירא אבל זה שנולד ממנה גם שייך אליו, והוא אור מקיף.

הקליפות והניצונים שיצאו מעולם התוהו תפסו את כל מקום שהיה עתיד להעולמות ב"ע, ובמעשה בראשית בגילוי אור המצח נתקן כל המקום העתיד להיות ב"ע חוץ מד"ת דיצירה וי"ס דעשיה, ותיקונם היתה עבודתו דאדה"ר. אור המצח ביטל הקליפות שהיו במקום שעתידי להיות ב"ע וגם בירר הניצוצין שהיו שם חוץ מהד"ת דיצירה וי"ס דעשיה, אבל אור המצח נגזר אחרי זה ומאז אינו מאיר רק דרך קד"א ונמשך הארתו רק דרך המצח, והוא רעוא דרעוין, והוא רק אור מקיף ונגלה למטה בעת הזכות והרצון.

אמנם אור המ"ה העיקרי, אשר הוא השתתף עם הב"ן, והם המ"ה וב"ן הכלליים אשר מהם שניהם נבנה ונעשה כל האצילות, הנה הם שניהם הם נתחדשו ויצאו בעת התיקון רק דרך פנימיות הא"ק, והם רק תולדות היסוד שבו. ועל ידן הנה נבררו ועלו כל הניצוצין דש"כ ופ"ר ורפ"ח את הצורך מהם לכל המציאות דמעשה בראשית, הנה נבררו ועלו על ידן ביום ראשון, אלא שנשלמו ונתקנו כל א' ביומו. והנה סיבת לידתו הנה הוא עליית הניצוצין הראשונים אשר נבררו ועלו ע"י אור המ"ה דהמצח כנ"ל. והנה היה עלייתם בבחי' עליית מ"ן והתעוררו בהיחוד דהאיירא ומ"ס להמשיך משם עוד תוספות אור וברכה. וע"ז הנה נמשך אור ומוחין בהמוחין דהאו"א שבא"ק. אשר הם התייחדו עתה ג"כ ביחוד עצום הנה נמשכו הם דרך כל פנימיותם בסדר אור מים רקיע וק' ברכאן, ונולדו ויצאו מהיסודות דאו"א שבא"ק, שהוא כללות היסוד דא"ק. ונקרא בשם מ"ה הגם שהוא כלול מכל הב"ן הכללי ג"כ כנ"ל, כי כאשר שהם שניהם ביחד, נקראת היא על שמו. אור המ"ה הנ"ל טמיר בנשמת כל צדיק וצדיק גם בעולם הזה, ומשתמשים עתה רק בתמצית אורו ולאט לאט לפי, כל א' כפי דרגתו, וכנ"ל שזה מתגלה רק דרך דופן ולא דרך גלוי, וכן הוא בצדיק דלעילא. על אף שאמרנו שאור המ"ה מאיר דרך דופן אבל בו' ימי בראשית הוא האיר בתוקף אורו, ובזה נתקן מעשה בראשית.

עיקר תיקון מע"ב היה על ידי אור המ"ה שיצא מהיסוד ולא מהמצח, ומה שכן נתברר על ידי אור המצח מבירור מהנקודות הוא רק ניצוצין הראשונים והעליונים שהם ניצוצין דעתיק וא"א. תיקונם בשלימות גם דהעתיק והא"א, נעשה בהם ג"כ רק אח"כ, שהוא אחר שיצא אור המ"ה הפנימי, כי לעולם הוא שעיקר התיקון להמציאות דכל פרצוף הוא לעולם רק ע"י אור הפנימי, כי הוא עיקר הנשמה המחיה ומעמיד ומתקן את הגוף. ומה שנעשה ע"י הארת אור המצח, הנה הוא רק עלייתם לבד מה שעלו למ"ן.

[ה] סדר עליית מ"ן להוציא אור מ"ה החדש הוא בדיוק כמו סדר עליית מ"ן של הסתלקות הראשונה לאצילות, רק ששם הכל היה בלתי בסדר היחוד, וכאן כן בסדר היחוד.

[ו] יש הבדל גדול בין עליית ותיקון הניצוצין דמלכים דנוק' לבין זה במלכים דעתיק א"א ואו"א וז"א, וכן יש הבדל בנזק' בין מלכי עיגולים למלכי יושר, שהמלכים דנוק' רק נתגלו לצורך ב"ע, וכל הניצוצין שירדו שם הם לשרשי ב"ע, ובגלל אחיות החיצונים שם לא נשלמה פרצופה אלא רק מה שנוגע לאצילות, ולא מה שנוגע לבי"ע ולכן לא יכלה להזדווג עם ז"א ולהעלות כל המ"ן שלה, שהם הניצוצין השייכים למציאות הנשמות דבי"ע, כי זה תלוי במעשים טובים של אדה"ר, ובגלל זה היה חסר המשכת עטרין דחו"ג ולא נשלמו אחוריים שלהם, ולכן עמדו אב"א.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

אבל כדי להוציא נשמת אדה"ר עם כל הנשמות הכלולים בו העלה המאציל את הזו"ן באו"א ונתלכשו או"א בזו"ן, ואו"א דחו החיצונים הדבוקים שם, ולכן נבררו ועלו המ"ן והמלכות ששייכים לנשמת אדה"ר ואז חזרו זו"ן פב"פ, ואז חזרו למטה אב"א וכך היתה לידת נשמת אדה"ר עם כל הנשמות הכלולים בו, כשהיו למטה אב"א, ולכן אדם וחיה נבראו אב"א.

[ז] אם כן מהיכן נבראו ב"ע, אם חוץ ממה שנוגע לצורך הנשמות היו זו"ן אב"א? וגם למה זו"ן היו אב"א אחרי שנברר הכל, מאיפה יש חיצונים לפחד מהם? כללות העולם נתקן במעשה בראשית בגילוי דאור הגנוז, אבל שלימותם ותיקונם נעשה לכל אחד ביומו על ידי העשרה מאמרות שנבראו העולם. וכל הזווגים הפרטיים האלה הם אב"א, שהוא הפנים של חיצוניות הכלים, ומזווג זה נתקנו ונעשו ב"ע, וכדי לעשות זאת, חיצוניות הכלים דו"ן דאצילות ירדו בהיכל ה' שהוא היכל קודש הקדשים דהבריאה, ונזדווגו שם פב"פ, ובפנים אין שליטה של חיצוניות ולכן אפשר להזדווג פב"פ, אבל בגלל שזה זיווג של חיצוניות הכלים, לכן הוא נקרא זיווג אב"א. והם כך, שהפנימיות הכלים עשו את הי"ס דבריאה, והתיכונות הכלים י"ס דיצירה, והחיצוניות מהי"ס דעשיה. אבל כל זה רק לפני מיעוט הירח, שהיה משמש אז עדיין האור הגנוז, שאז האור היה גדול ומספיק הארת השאריות של כלים דאצילות לכל המצאויות דעולמות ב"ע, אבל אחרי המיעוט ירדו כל המלכיות של כל הג' כלים דכל הפרצופים ונכללו במלכות דנוק', ונעשו מאז נשמת ב"ע ועיקר פנימיותם.

אם כן תרצנו מה ששאלנו לפני כן איך יצאו ב"ע כאשר זו"ן היו אב"א, שאין זיווג אלא רק פב"פ, ביום הראשון דמעשה בראשית ע"י שליטת דאור הגנוז, הנה היו אז באמת גם הזו"ן פב"פ ובהזווג היותר מעולה, ועי"ז הנה נתבררו ועלו אז כל המ"ן מהניצוצין דש"כ ופ"ר ורפ"ח כל הנצרך מהם למעשה בראשית כולם, הנה עלו אז בהיסוד דנוק', וקבלו עי"ז את אור המ"ה דהתיקון הנצרך להם, והוא מה שאמרו רז"ל כי שרשי כל הנבראים כולם הנה נבראו ביום ראשון. אמנם הנה תיקונם ושלימותם ויצירתם לפועל, שכ"ז נעשה ג"כ רק משפעת אור התיקון אשר ע"י זיווג דהזו"ן, ונתקנו כל א' רק כל א' ביומו, ואז הנה היו הזו"ן רק אב"א, מאחר שנגנוז אור הראשון, והיה גניזתו ביום הראשון גופה. אמנם הוא, כי הנה ע"י זיווגם הראוי דפב"פ שהיה ביום ראשון, ירדו החיצוניות דהפנים של שניהם שהיו כלול מכל התיקון העיקרי הנז', הנה ירדו הם בהיכל קה"ק דהבריאה ונזדווגו שם פב"פ, ומשפעת זיווגם הנה נתקנו ונעשו ויצאו כל מעשה בראשית כל א' ביומו בכל תיקונו הראוי לו, כי כאשר שהיה אותן החיצוניות מהפנים, הנה אין שליטה להחיצונים להאחו בהם ח"ו גם בהיותם בזווג פב"פ. אך עכ"ז הנה נקרא הזווג הזה בשם זיווג דאב"א משום שהם רק בהחיצוניות לבד, ועוד משום שהזו"ן העיקרים הרי היו אז אב"א, והרי יצאו כל מעשה בראשית רק ע"י זיווג דאב"א.

אבל נשמת אדה"ר עם כל הנשמות הכלולים בו יצאו על ידי הזווג דפב"פ ממש שבזו"ן העיקריים גופה, הוא ע"י עלייתם וכלילותם באו"א, אבל זה רק נוגע למציאות נשמתו והמשכתו ממקורו, אבל אחר כך ירדו תיקף למקומם וחזרו אב"א והיה לידת נשמתו רק בהיותם אב"א.

[ח] למה זו"ן היו אב"א אחרי תיקון הש"ך פ"ר ורפ"ח במעשה בראשית? כל מה שברר האור המ"ה היו רק מה שצריך למעשה בראשית, אבל כל הניצוצין שהם כחות השרשים דתולדות שמים וארץ לכל ו' אלפי שנים לא נתבררו אז, דהיינו כל הדומם צומח וחי לא נבררו אז, וגם חלקי הנשמות שנקרא הצלמים, שהוא לבוש לנשמה שעל ידה הוא מתלבש ומשתתף בגוף, לא נבררו, שהם מפנימיות הדי' יסודות.

העיקר היא שרק נבררו הנשמות ממלכי עיגולים, שהם מאמא דא"ק שהם מהשם ב"ן דחיצוניות דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס. והאור דמ"ה הפנימי היא רק אור הדר ומהיטבאל דאמא שהם העסמ"ב המ"ה דב"ן דמו"ס והעסמ"ב דב"ן דב"ן דמ"ס, שהם גם מהאמא הכללי דא"ק.

אבל כל תיקונים של מלכי יושר מכללות אבא דא"ק, מה שנוגע לבי"ע הן נשמת והן עולמות עצמן (אפילו הבי"ע שבתוך האצילות) לא נתקנו במעשה בראשית אלא תיקונם תלוי באדה"ר, ומה שנוגע לאצילות ואפילו האצילות שבבי"ע נתקן באור המ"ה במעשה בראשית.

קשה, שהרי כל העולמות ב"ע נעשו רק מבירורי המ"ן דמלכי עיגולים, עכ"ז כל תיקונם ובנינם הוא רק מהמלכות דאצילות, והמלכות נתקן, ולכן למה הם בחסרון? מה שנתקנו היא רק תיקון ממילא ואין נוגע לתוספות אור ברכה הנמשך מלמעלה לצורך אותם המ"ן לתקנם, ומה שכן נמשך להם זה רק מתיקוני אור מ"ה דאמא.

מלכי יושר שלא שייכים לאצילות ולא לאצילות שבבי"ע (שהוא הי"ס דבי"ע שנחתמו מהי"ס דאצילות בבחי' חותם ונחתם, שהם אלהות גמור השוכן בבי"ע תמיד, והוא בחי' גדלות שני) נשאר אב"א ולא נתקנו במ"ה הפנימי, אבל מה שנוגע לנשמות ועולמות ב"ע הם לא נתקנו בתיקון דמעשה בראשית באור המ"ה דאבא אלא רק מאור היושר דמ"ה דאמא, והם תיקוני הדר ומהיטבאל של מ"ה וב"ן דב"ן דמ"ס, אבל תיקוני אבא שהם הדר ומהיטבאל של מ"ה וב"ן דמ"ה דמ"ס לא נתקנו, כי היה תולה תיקונם באדה"ר.

כל הנשמות שכלולים באדה"ר הם רק אלה שעתידיים לצאת בו' אלפי שנים דעולם הזה, אבל יש עוד מין נשמות באותו מספר שלא היו כלולים בו, והם נאצלו בעת הנקודות, והם מלכי יושר מאבא דא"ק, והם לא נתקנו עדיין באור המ"ה אלא תלויים במעשי אדה"ר ובתיקון דלעתיד, והם נשמות חדשות שעתידיים להיות, והם יתקנו, וייצאו, ולא רק בעולם הבא.

נשמת אדם הראשון עצמו היה מתוקן לגמרי ורק הנשמות הכלולים בו היו חסרים, אמנם כ"ז היה רק קודם החטא, אך ע"י החטא הנה נסתלק ממנו והוא הזיהרא עלאה דפרחא מיניה.

[ט] איתא בגמ' אין בן דוד בא עד שתכלה נשמות שבגוף. וע' רש"י שאוצר הנשמות הוא שמו גוף, אמנם בתיקונים אמר שם אל"ן תתקע"ד דרי"ן כו' דאסתלקו קדם זמניהו וזריק לון קב"ה על כל דרא ודרא כו'. לפי הגר"א הגוף היא או היכל האהבה שהוא חסד, ולכן נקרא גוף כי הז"ת הם גוף, ולפי האריז"ל או שזה מדובר על הצלם שהוא לבוש לנשמה ועל ידה מתלבש הנשמה בגוף. וכל הצלמים כולם הנה הם מהרפ"ח ניצוצין המתבררים, וכשיגמרו להתברר כל הצלמים כולם שהם כלל הלבוש והגוף לכלל כל הנשמות אז יבא משיח.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

כל הנשמות דעולם הזה הם מאמא הכללי דא"ק ממלכי עיגולים, והאמא נקראת גוף שהיא גוף לאבא, וכן בינה גוף לג"ר. שיוגמר להתברר ויושלם לצאת כל הנשמות דהאימא הכללי שהיא אוצר הגוף לכל הנשמות דהעוה"ז ואז יבא בן דוד משיח צדקינו.

והם האלף דור של עולם הזה, והם כוללים התקע"ד דורות של עולם התהו, שונה מהערב רב, שהע"ר לא יתוקנו לבסוף אבל התקע"ד דורות כן יתוקנו.

אבל הערב רב והתקע"ד דורות באים מאותו שורש שהוא מסוד הדעת, והטוב שבערב רב מסוד הדעת דז"א שהוא במיעוט גדול, וזה יתברר לעתיד לבא, ומאותו עצמות הוא שורש לתקע"ד דורות.

הרע שבהם הנה הוא נמשך ג"כ מאותו הרע עצמו דהתקע"ד דורות, ומזה הם כל הרשעים גמורים וכל המזיקים והקליפות, וכ"ז הנה הוא הולך ומתברר תמיד כל הרע דהתקע"ד דורות בהרע דהערב רב, והטוב שבהם שהוא עצמות העיקרי דהתקע"ד דורות ושרשם שבעולם הנקודות, הנה הוא הולך ומתברר תמיד בפנ"ע, אם ע"י תורה ומצוות או ע"י צירוף.

ודע כי כ"ז הנה הוא מתנהג עד"ז ג"כ בכל האישים כולם וכן גם בצדיקים, כי ע"י התערבות רע בטוב הרי יש סיגים בכלם. והנה נעשה בהסיגים כל מה שנעשה, והם העונשים והתלאות אשר בעוה"ז וכן בעולם הנפשות, וכן כ"ז הרי הוא כל ענין המיתה והקבורה, שהוא כדי לעכל את הזוהמא. והוא ג"כ הענין מה שמצינו בדור המדבר.

וכן הוא הענין דעשרה הרוגי מלכות, שגופם היה קדוש ולא הגיע להם עונש כזה, לא שלט ההריגה והיסורים בר' עקיבא וחבריו אלא רק בהסיגים שלהם, ואחרי שנהרגו נתקנו וחזרו ונתייחדו עם גופם הקדוש ונעשה הכל קדוש לה'.

[י] התקע"ד דורות הנה הם הולכים ובאים בגלגול אחר גלגול ומתקנים תמיד, והם מכלל האלף דור שהם כלל כל הנשמות דהעוה"ז אשר עד ביאת המשיח. כי אחר שמתקנים מחלאתם דעולם התהו, הנה הם עולים למ"ן בהיסוד דהנוק' ומעוררים יחוד עליון בהזו"ן, ומקבלים ע"י תוספות אור וברכה ונשלמים ונעשים לנשמות מתקנים, ונולדים ויוצאים מהיסוד דהנוק' כי משם הוא כל הנשמות, ומשם הם נמשכים ונכנסים בהיכל אהבה דבריאה.

והנה כאשר יוגמרו לצאת כל התקע"ד דורות שהם מהאלף דור דהגוף הכללי העליון, וכאשר יוגמרו כל הנשמות הניתנים שם להכנס בגופות בני אדם בעוה"ז, אז יבוא בן דוד משיח צדקנו, ואז יתחיל התיקון להתקן ולצאת ג"כ, כל האלף דור נשמות דהמלכי יושר אשר מהאבא הכללי דהא"ק, עם כל תיקוני דהאור המ"ה שבו ג"כ, שהם הנשמות חדות. והרי נתבאר לנו כי דברי התיקונים, עם דברי הגר"א, הנה הם שניהם דבר אחד.

[יא] עד"ז אפשר לברר גם דברי האר"י שכוונת אין בן דוד בא הולך על צלמים שהם לבוש לנשמה, שידוע שאין

חסרון בנשמה אלא רק בגוף, רק שהצלם שהוא לבוש לנשמה, נעשה מהניצוצין, מה שמשתתף עם הגוף, ונשאר בהסתלקות האורות, הש"כ ניצוצים מחכמה נמשך לבושי הנפש, והפ"ר שהם מבינה נמשך לבוש הרוח, ומהרפ"ח שהם מדעת נמשך לבוש הנפש, וכאן מקום חיוב האדם לתקן על ידי מעשיו דיבוריו ומחשבותיו, דהיינו הניצוצין, ולכן ימיו לפי מדת הניצוצין, שהנשמות לא נתקלקלו אף פעם, אם כן בצלמים תלוי יציאת הנשמות של כל אלף דור, ואינו נמשך שום נשמה ממקורה ליריד למטה עד שנתברר הצלם שלה. והוא תוכן ענין ברית בין הבתרים שכל האלף דור יתוקנו על ידי אברהם אבינו.

האלף דור הנ"ל הם מאמא הכללי שבא"ק ובתיקונם הם נמשכים ויורדים בהיכל אהבה דבריאה שהוא גוף דבריאה, ומשם כל א' מתלבש בצלם שלה, שהוא הגוף שלה.

אם כן הגר"א שכותב שזה התקע"ד דורות הם הנמשות, והאר"י שכותב שזה הצלמים, והת"ז שזה התיקון הראוי לצאת בעולם הזה כולם עולים בקנה א'.

[יב] למה זו"ן עמדו אב"א אם היו מתוקנים בתיקוני אבא? מה זו"ן היו מתוקנים בתיקוני אבא הכללי הוא רק מה שנוגע לשלימות פרצופם גופה, ולא מה שנוגע לנשמות העולמות ב"ע, ועוד אדה"ר היה צריך להחזיר זו"ן פב"פ במעשיו, ולא עשה, ואם כן זו"ן אף פעם לא היו פב"פ קשה להגיד? מה שכתוב שזו"ן היו אב"א ולא נשלם להם מוחין דחיה היא רק על פי מדריגת העולמות שהיו אחר שהושם אדם הראשון בגן עדן, והכוונה שהיו אב"א לפי מדריגת העולמות של אז ולא של עתה, שהאור"א שלהם היו אז בגלגלתא ואוריא ולא המשיך האבא המוחין שלו בז"א לצורך זווג, והיה חסר לז"א המוחין דחיה. אבל כל זה רק מה שהיה נוגע להמשכת המוחין לצורך ההולדה דהנשמות והעולמות דבי"ע, ולא מה שנוגע לזו"ן עצמן ולא להאצילות דבי"ע, שזה היה ביחוד גמור דאור"א הכלליים.

ז"א דאצילות ישנה בו ב"ע דחיצוניות שהם שורש לעולמות ב"ע עצמן, ובי"ע דפנימיות, שהם שורש לנשמות דבי"ע, חוץ מהאצילות שבו שהוא עיקר עצמותו, ולכן כאשר נגנו אור דיום הראשון אז יצאו אחר כך כל מעשה בראשית דו' ימי בראשית [על ידי הזווג דז"א ונוק' דאצילות] שהם עולמות ב"ע והנשמות דבי"ע, והם יצאו מהזווג דאב"א ובלתי מוחין דחיה. והיה עומד להיתקן על ידי אדה"ר.

כל כח העלאת מ"ן שבכל פרצוף הוא על ידי שורש של אותן המ"ן שעומד בו, ובאשר שלא ניתן כלל בזו"ן מבחינת השרשי ב"ע דמלכי יושר, לכן לא היה אפשר להם לעלות מ"ן כלל מחלקי הניצוצין דמלכי יושר במה שנוגע להם, לכן עמדו זו"ן אב"א.

[יג] המשכת המוחין דאבא בבי"ע הוא ענין התיקון דירידת השמות אלקים שירדו בבי"ע, שבבי"ע עיקר מקומם של שמות אלקים, דהיינו עיקר גילויים שם שלמעלה הם בהעלם, ועיקר גילוי שם בגלל חסרון מוחין דחיה.

וענין ירידתם בבי"ע, הכוונה הוא כי שורשם שבז"א שהוא אצילות הוא יורד ומתייחד עם הבי"ע ומאיר ומתגלה ע"י אור האצילות בבי"ע. והנה אז הנה הם מאירים שם ג"כ בהאור דשמות הויו"ת, כי בערך הבי"ע ממש הוה שורשם שבאצילות ג"כ בבחי' אור דהויו"ת. גילוי שם אלקים בכל מקום נחשב כשם הויו"ת לעולם שלמטה ממנו, שכל שם אלקים היא מסתעף משם הויו"ת שהוא שורשו.

יש מיעוטים של גילוי שם אלקים בז"א אבל בבי"ע הם תמיד בגילוי של ק"כ צירופים שהם כ' באחוריים דזו"ן דבריאה, ונ' באחוריים דה' פרצופים דיצירה, ונ' באחוריים דה' פרצופים דעשיה. ואלו שיתבטלו גם הם ויהפכו להויו"ת, אז יתבטל כל בחי' ב"ע ויתהפך לאצילות, והוא רק בסוד תיקון האחרון.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

אמנם אלולא החטא, והיו נתעלו העולמות עוד בעלייה השלישית, הנה היה נעשה אז באמת משבת בראשית והלאה כל מה שהיה עתיד להעשות בסוד התיקון האחרון. אבל מאחר שע"י החטא הנה לא הגיע לעלייה השלישית, לכן הנה הגם שהעלייה השנייה הרי היה ג"כ בעילוי נוראה מאד, אך משום שכ"ז הרי היה שלא ע"י מעשה אדה"ר כלל אלא מהקב"ה בעצמו, הנה לא היה נמשך עדיין המוחין דחיה בשרשי הבי"ע שבז"א.

אמנם משום גודל רום מעלתם דכל העולמות כולם, אז אשר במדרגת האימא הכללי עצמו, הנה היו אז העולמות בי"ע ג"כ בקדושת עילוי נוראה מאד, ולכן ע"י כ"ז הנה היה מאיר ושולט אז אור היחוד דהוי"ה אלהי"ם בכל העולמות בי"ע עד סוף כל העשיה כולו.

אמנם עכ"ז הנה באשר שכל העילויים דהעולמות בי"ע הנה היה גם אז עדיין רק מכל התיקוני דאור המ"ה אשר מהאימא הכללי לבד, שהוא במה שנוגע לתיקון הנשמות ולחלקי העולמות בי"ע אשר ממלכי העגולים לבד, כל הניצוצין דש"ך פ"ר ורפ"ח דמלכי יושר מה שנוגע לנשמות וחלקי עולמות בי"ע, נשאר הם כולם טבועים עדיין בעמקי התהו ללא תיקון, ולכן עמדו אב"א, וגם המלכי עיגולים לא נתקנו כי היה תולה תיקונים במעשה אדה"ר.

זהו החילוק בין בירורי המ"ן דכל הפרצופים העילונים לבין מ"ן דמלכות, וכן החילוק בין תיקוני מלכי עיגולים לתיקוני מלכי יושר, שמה ששייך לכל הפרצופים חוץ ממלכות הם רק לבחי' אצילות לבד או לבחי' אצילות שבבי"ע, אבל המ"ן דמלכות היא רק מה שנוגע לתיקוני הנשמות והעולמות בי"ע עצמן, והם רק נתקנו מאור המ"ה מהאימא הכללי ומלכי עיגולים, וכל תיקונם תלוי במעשים טובים דאדה"ר. והגם שהרי הם עצמם, ר"ל כל מה שנוגע להאצילות שבהם, הנה היו מתוקנים ושלמים מכל תיקוני דאור המ"ה אשר להאורות והניצוצין דהמלכי יושר.

מ"ן דמלכות דאצילות היא השם אלקים שברא שמים וארץ לתת ועלמא תתאה שהם עולמות בי"ע, והם מהמ"ן דמלכות אשר נתבררו ועלו מהניצוצין דמלכי עיגולים, אבל מה שעתידי לצאת בכל משך זמן ו' אלפי שנים לא נתברר ולא נתקן אז.

אמנם שאר כל הפרצופים כולם זולת המלכות, אשר המ"ן שלהם הנה הוא לעולם רק לבחי' אצילות, הנה נבררו הם כולם לגמרי, ונתקנו כולם ולא היו תולים⁸ הם בהמעשים טובים של אדה"ר, אלא רק להוסיף בהם אור וברכה להתעלה מעילוי לעילוי עד אין קץ, אבל כל מה שנוגע לבירורם ותיקונם מנפילתם בעולם התהו, הנה בזה נתבררו לגמרי ע"י הקב"ה בעצמו בעת התיקון דמעשה בראשית. אמנם אח"כ ע"י החטא דעץ הדעת, הנה חזרו וירדו כולם, והם מתבררים מעתה רק מעט מעט עד ביאת המשיח.

[יד] כתוב שהתתקע"ד דורות היו כלולים בנשמת אדה"ר, אבל גם כתוב שהם לא נתקנו במע"ב אבל הנשמות שהיו כלולים באדה"ר כן נתקנו, רק שעל ידי החטא חזרו וירדו?

אלא התתקע"ד דורות הם מהניצוצין דש"ך פ"ר ורפ"ח שנפלו בעולם התהו, ואז בעולם התהו הניצוצין היו האורות והנשמות לשברי כלים אשר שם, אבל עיקר אורותם היו האורות שעלו למעלה בעת מיתת המלכים, ויצאו בעת התיקון.

נשמת אדה"ר נתקן ללא עליית מ"ן שזה היה בבחינת נס וחסד מהמאציל, וזה כולל כל הנשמות שהיו כלולים בו.

הצלמים הם הלבושים לנשמות אשר על ידם עולה הנשמה להאיר באור דאספקלריא המאירה, והם מהניצוצין דש"ך פ"ר ורפ"ח שירדו מהאורות עצמן, וכאשר הם נתקנים אז עולה הנשמה לקבל אור פני מלך חיים, שכל התיקונים בהם, אבל בעולם התהו הם השתמשו גם כאורות, והם התתקע"ד דורות, ומאחר שהם מהסיגים ומתוקף הדינים קשים, לכן יצאו סורם רע, והם מתגלגלים ומתצרפים בכל משך ימי עולם עד שלבסוף יתקנו כולם.

חסרון תיקונם של הצלמים גרם חסרון בתיקון האורות והנשמות העיקריים, שהרי הזו"ן במקומם היו אב"א וכל יציאתם היה על ידי עליית הזו"ן בהיכל דאו"א בדרך נס, ולית הנשמות היה כאשר היו אב"א, והיות לידת הנשמות בצורה כזו היה סיבה דחטא דעץ הדעת, ולכן דווקא כאן תלוי תיקון העולם.

הסיבה שהם אלף דור בדווקא שהם באים מב' כתפיים של א"א, וכל כתף בגימ' ת"ק, וגם באים מהנו"ה דא"א והם ב' שמות צבאות, וצבאות עם הכולל גימ' ת"ק, כל הנמשות של אנשים פרטיים בכל דור ודור הוא מהאלף דור הנ"ל, ויש בהם הרבה שהם מהתתקע"ד דורות והם אשר קשה תיקונם מאד וגם הם מתקנים.

ענף ט' אות א'

תיקון המ"ה יצא בב' בחינות, או"מ ואו"פ, מהמצח יצא או"מ, והוא שהאוריא בקע את הקד"א ונודווג עם המ"ס ונולד ממנו האור שהאיר דרך המצח, וזה אינו האור הגנוז, שאור הגנוז הוא אור האוריא, אבל בגלל שהוא יצא מהאוריא בזיווג עם המו"ס ללא קד"א מפסיק, לכן נקרא אור הגנוז. האו"פ לא יצא להאיר מהמ"ס עצמו, אלא הוא נמשך ונתפשט דרך העקודים על ידי כל הזווגים שם, ומשם לאו"א שבא"ק, ויצא האור מ"ה הפנימי מהיסודין שבאו"א, שהוא כללות יסוד דא"ק [על דרך המ"ס דא"א שאורו נמשך דרך הי"ג ת"ד ומהב' מזלין נוצר ונקח על ידי זיווגם ומהם מקבלים או"א דאצילות ומהם נמשך לזו"ן], וזה אינו נקרא אור הגנוז אלא תולדתו.

ולכן אור המצח הרבה יותר גבוה מאור המ"ה שיוצא מהיסוד, אבל מה שיוצא מהמצח היא רק הארה, והיא רק משתמשת כאור מקיף, אבל עיקר אור פנימי דתיקון מ"ה יוצא מהיסוד⁹.

[ב] נבאר סדר התפשטות והתשלול דאור מ"ה דתיקון. נתבאר לעיל כל אור התיקון שהוא השם מ"ה והט"ר דב"ן הנה הם נמשכים ובאים ע"י הגילוי דאור א"ס ויחודו בהג' רישין דא"ק, ודרך העקודים ומבחי' היחוד דהב' מזלין אשר שם, ואח"כ ע"י

⁸ תולדים? ולמחוק הם? ##

⁹ וזה לא הארה אלא מים* בדרך אמ"ר.

לשם שבו ואחלמה – ספר הכללים ח"א – מאיר הלשם

גילוי המשכת האור הפרטיים, ומזה נתקנו הנקודות ונעשה ונבנה כל האצילות. והנה עיי' נבאר עתה את כל סדר המשכת אור התיקון הנז' מציאותו וגילויו בכל שם ושם מהי"ג מערכות דהעסמ"ב.

[ג] אור התיקון מאור א"ס שהוא מהאורא עלאה שבירישא דא"ק הנמשך בו מהרדל"א דא"ק שהוא מעל הגלגלתא, והוא מהדעת דרדל"א ואורו מאיר בראש האורא והוא מכלל הקרקפתא דא"ק, הע"ב הכללי שבו, ובאמת אין לנו רשות לדבר בו כלל אבל בגלל שכל גילוי מהמו"ס דא"ק על ידי הבטישו מאורא, ומהמו"ס שהוא הס"ג הכללי התחלת היתר לדבר בענינים האלה, ובתיקון מעשה בראשית האיר האורא למו"ס לא דרך הקד"א, ותיקף נגנו, אבל כל מציאות דאור התיקון נמשך מאורא עצמו על ידי יחודו שבתחילה בע"ב דמו"ס, שהוא התאחד באורא בתיקון דמעשה בראשית.

[ד] ע"ב דמו"ס הוא האספקלריא המאירה, והוא השורש דאור הראיה, נשמה דנשמה, והוא הכח פנימי דהראיה שבמוח עצמו, ואינה מתגלה למטה אלא רק תמצית הארה ממנו, והוא אשר מתפשט ונמשך בעינים, והוא הראיה שמשתמש בה האדם. רעוא דרעוין הוא הארת אור אורא, ואחריו בא תיקון דלא נאים ונטיר תדירא, והם מהע"ב דמו"ס וזה על ידי יחודו וכלילותו באורא, ולכן מובן שנמשכים א' מהשני, ולכן יוצא שאור התיקון הוא מסוד שורש העינים דא"ק, והוא אשגחא פקיא דלא נאים טניר תדירא, וזה רק תמצית הארה ממנו שהוא תמידי ועליו קיים העולם. ואורות עיניים אינו כמו נקודים [כי הנקודות הם יצאו מהעינים לולחוץ וקבלו רק תמצית הארה לבד] אלא כנ"ל מאור האורא, וזה לא יצא מהעינים, אלא אור העיניים כוונתנו כי מקורו ומציאותו הוא מאור עיניים הפנימי סוד אורא עלאה, ולצורך התיקון התייחד האורא במו"ס, ואז נתגלה כל אור התיקון, ולא יצא האור התיקון ממקומו אלא נמשך בכל המו"ס בפנימיותו דרך אמ"ר וק"ב כי אורא ומו"ס הם בסוד דו"ן שבירישא, ואז לידתו מהמו"ס.

[ה] אור התיקון הנ"ל מתפשט בכל פנימיות העקודים, וכל א' נתן חלקו בו, ואח"כ התפשט אור התיקון בכל מציאות העיקרי דאורות האח"ף, וחסרון קבלה זו היא א' מהסיבות למיתת המלכים.

מה שלא לקחו הנקודות מאורות אח"ף מובן כך, על אף שהאבא שבא"ק בא משורש האוון, ואמא משורש חוטם פה, דוגמת אורא דאצילות, שעיקר אבא ממזל עליון, ואמא ממזל תחתון, ובנקודות שיצאו רק מאמא שבא"ק אז לא היה להם שייכות אבא שבא"ק ולכן לא לקחו מאורות האוון, אבל בתיקון שהאורא מתייחדים, ולכן יוצא התיקון מכל האח"ף, אבל עיקר האבא מאוון, ועיקר האמא מחוטם פה.

עד כאן ביארנו אור התיקון ממקורו עד סוף עולם העקודים ומקומו בכל שם ושם.

[ו] אור התיקון באורא שבא"ק: שרשם בהעלם במ"ה וב"ן דמו"ס, אבל כל מציאותם רק דרך העקודים, שהשורש הכללי היא הע"ב דמו"ס, והע"ב דב"ן דמו"ס דא"ק, אבא יונק ממזל עליון שהוא הע"ב דמו"ס דמו"ס, והאמא יונקת מהמזל תחתון שהוא הע"ב דב"ן דמו"ס, שהם חלקים של העקודים, אבל מציאותם העיקרי, היא בס"ג דמו"ס וס"ג דב"ן דמו"ס דא"ק.

אחרי שאורא מקבלים אור התיקון בבחי' תוספת אור ומוחין, הם משתתפים באור התיקון ונותנים חלק מגופם ונפשם בסוד אמ"ר וק"ב, ונולד מהם אור התיקון שהוא המ"ה וב"ן דמו"ס (מצד אבא), והמ"ה וב"ן דב"ן (מצד אמא) דמו"ס, הב' מיני מ"ה האלה הם המ"ה דתיקון, והם נחלקים לעסמ"ב, והם נחלקים כך שהעס"מ שלהם כלולים מאורות שלמעלה, והב"ן שלהם היא אשר ירד מהטבור ולמטה למציאות האצילות, וכן הוא בב' מיני ב"ן שהם בחי' מהיטבאל.

חזרה על דברים לעיל.

[ח] מקום של הע"ב דמו"ס בכל הנ"ל היא שהיא היחוד של הנ"ל עם האור דא"ס, ואחר כ"ז הרי לא נצרך לנו שום ביאור על הע"ב הכללי היכן הוא מקומו וגילויו באיזה מערכה מהי"ג מערכות, כי האמת והעיקר הוא שכל הי"ג מערכות כולם, הנה כ"ז הוא הכל רק פעולת הע"ב הכללי עצמו לא זולת, והכל רק פעולת הע"ב דמו"ס, כי הם הגילויים של הא"ס. וגילוי ופעולותיו בב' בחינות, א' הוא מה שנמצא למדריגתם של כל א' וא', ועוד מה שנתפשט בהם הע"ב דמו"ס לצורך גילוי דאור א"ס בהם והוא להנהיג הכל על פי כוונה התכליתית, וזה כל הכבשי דרחמנא, והנהגה הניסי, וכל עליות דפרצופים ועולמות, ושני בחינות אלה נמשכים רק על ידי הסמ"ב דמו"ס וענפיו.